

MANDAG DEN 17. NOVEMBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 23. oktober 2008, for genoptaget.

2. Velkomst

Formanden. – Mine damer og herrer! I dag og i går gennemførte EuroMedScola sit program her i Strasbourg. Det var en stor fornøjelse for os at byde velkommen til mere end 250 unge mennesker mellem 16 og 18 år fra Euro-Middelhavsområdet, med andre ord Middelhavsunionen, inklusive de 27 EU-medlemsstater og vores partnerlande i regionen, i alt 37 lande.

Deltagerne har nu indtaget deres pladser i den officielle loge. I løbet af de sidste to dage har de drøftet en lang række emner, herunder miljø, indvandring, lighed, borgernes rolle, uddannelse og mange andre problemstillinger. Dette er et udtryk for samarbejdet mellem EU og landene på Middelhavets sydlige kyst.

Skoleelever fra Israel, Palæstina, de arabiske stater og alle EU-landene har også været her, og jeg vil meget gerne byde vores unge venner velkommen til den officielle loge. Det har været en fantastisk begivenhed, og jeg er glad for at have haft mulighed for at møde Dem. Endnu engang hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Parlamentets sammensætning: se protokollen

5. Valgs prøvelse: se protokollen

6. Udvalgenes og delegationernes sammensætning se protokollen

7. Undertegnelse af retsakter vedtaget ved fælles beslutningstagning: se protokollen

8. Berigtigelser (artikel 204a): se protokollen

9. Anmodning om uopsættelig forhandling: se protokollen

10. Modtagne dokumenter: se protokollen

11. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

12. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

13. Andragender: se protokollen

14. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

15. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

16. Bevillingsoverførsler: se protokollen

17. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsordenen for dette møde, som blev vedtaget på Formandskonferencens møde torsdag den 13. november 2008 i henhold til forretningsordenens artikel 130 og 131, er omdelt. Til dette forslag blev der anmodet om følgende ændringer.

Onsdag:

De Europæiske Socialdemokraters Gruppe har anmodet om at få opført Rådets og Kommissionens redegørelser om situationen i bilindustrien på dagsordenen i morgen. Det skal understreges, at hvis dette punkt opføres, skal den mundtlige forespørgsel om gennemgang af henstillingen om mindstekrav for miljøinspektioner i medlemsstaterne flyttes til torsdagens dagsorden.

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er sikker på, at alle her i Parlamentet er klar over, at bilindustrien i EU lige nu står i en meget vanskelig situation, der delvist skyldes krisen i den amerikanske bilindustri. Jeg synes derfor, at det giver god mening, at Kommissionen redegør for, hvordan den opfatter krisen, for hvilke mulige løsninger den kan se, f.eks. statsstøtte, hvilke konkurrenceregler der skal overholdes osv. Det er efter min mening et vigtigt emne.

Jeg vil dog lige tilføje, at vi ikke har nogen intentioner om at svække eller udskyde miljømålene for bilindustrien. Vi vil stadig insistere på, at disse miljømål bliver gennemført, men samtidig skal vi også have mulighed for her at drøfte bilindustriens økonomiske problemer med en repræsentant for Kommissionen. Det er en af vores bekymringer, og jeg håber, at der vil være bred opbakning til vores anmodning.

(Parlamentet godkendte anmodningen)

(Den således ændrede dagsorden vedtoges.)⁽¹⁾

*

* *

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Hr. formand! Som en bemærkning til forretningsordenens artikel 7 vil jeg gerne beklage, at Lehne-betænkningen, der egentlig skulle have været emnet for aftenens forhandling, og som omhandler min kollega, Frank Vanheckes, immunitet, blev taget af dagsordenen i aften. Der er derfor ingen forhandling, modsat det som fremgår af den oprindelige dagsorden.

For det andet vil jeg gerne protestere imod, at hr. Lehne efter forhandling om betænkningen i udvalget nægtede at sende denne betænkning til den pågældende person og udtalte, at den ville være tilgængelig for ham efter forhandlingen på plenarmødet. Netop dette emne fik dog masser af sendetid på den belgiske tv-kanal VRT den aften, så det virker, som om den var blevet lækket. Jeg vil derfor gerne have Dem til at undersøge, hvordan denne fortrolige betænkning, som den involverede person ikke måtte gennemlæse, kunne blive diskuteret på belgisk tv den samme aften og tilsyneladende slet ikke var fortrolig alligevel.

Formanden. – Jeg tager bemærkningen til efterretning. Jeg kan og vil heller ikke prøve at berolige Dem, men jeg kan fortælle Dem, at selv breve, som jeg har skrevet, og som håndteres i yderste fortrolighed af mit personale, nogle gange ender med at blive offentliggjort. Det er en situation, der ikke kun gælder for Dem, men det er i alle tilfælde beklageligt. Jeg tager bemærkningen til efterretning og vil undersøge det nærmere.

18. Indlæg af ét minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæggene af ét minuts varighed om politisk vigtige sager.

⁽¹⁾ Yderligere ændringsforslag til dagsordenen fremgår af protokollen.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Den 4. og 5. december 2008 drøfter Parlamentet en række forslag om at ændre direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i perioden 2013-2020.

Forslaget indebærer en enorm stigning i auktionering allerede i 2013. Mens 90 % af forureningskvoterne i dag uddeles gratis til industrianlæg, fastslår det nye direktiv, at fuldstændig auktionering skal være gælde fra 2013 og frem.

Hvad angår Rumænien, vil dette have ekstremt alvorlige konsekvenser for hele økonomien, og industrien vil blive alvorligt påvirket. Mange industrivirksomheder vil blive nødt til at flytte til tredjelande med mindre klimabeskyttelse, hvilket vil medføre prisstigninger og bremse Rumæniens udviklingsprojekt for infrastrukturen. Derfor beder jeg om, at industrien i Rumænien kan modtage alle deres CO₂-kvoter gratis i hele perioden.

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). - (ES) Hr. formand! I aftes arresterede sikkerhedsstyrker fra Frankrig og Spanien i en fælles og ekstremt velfungerende operation på fransk jord en af de primære og måske den mest blodtørstige af ETA-lederne, Txeroki, som de har jagtet i mere end seks år for forskellige mord og angreb.

Samtidig med at jeg udviser den forsigtighed, der altid er nødvendig i sådan nogle sager, mener jeg, at det er virkelig gode nyheder, og jeg er sikker på, at Parlamentet deler vores tilfredshed, som opvejer for vores afsky ved andre lejligheder, hvor vi har været nødt til at tale om denne organisations forbrydelser.

Det er et meget alvorligt slag for terrororganisationen, og vi bør lykønske sikkerhedsstyrkerne, regeringerne og folket i Frankrig og Spanien med den vellykkede operation. Vi bør også lykønske os selv med det eksempel, som internationalt samarbejde har sat som et afgørende instrument i terrorbekæmpelse.

Til sidst vil jeg gerne sige, at terroristerne skal vide, at dette vil blive deres skæbne. De vil blive arresteret og overgivet til domstolene og kommer til at bøde for deres forbrydelser eller i det mindste de forbrydelser, der kan bevises, med mange års fængsel.

Viktória Mohácsi (ALDE). - (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er næsten 10 måneder siden, at Parlamentet vedtog en beslutning, hvori Kommissionen opfordres til at formulere en strategi vedrørende romaerne. Bortset fra ét arbejdsdokument har Kommissionen overhovedet ikke fremlagt noget nyt, ikke engang til det europæiske romatopmøde, der blev omtalt som et historisk topmøde.

Samtidig bor romaerne i Kosovo fortsat i livsfarlige bosættelser, der er forpestet af blyforurening, og i Ungarn er der sket angreb med Molotovcocktails eller skydevåben mod romafamiliers huse i ni bosættelser. Det seneste og virkelig sørgelige sted, hvor der skete sådan et angreb, var Nagycséc, hvor to romaer, som forsøgte at flygte fra det brændende hus, på grusom vis blev skudt og dræbt med haglpistoler.

Ifølge rapporter fra civilorganisationer er næsten 30 000 romaer flygtet fra Italien i samme periode i løbet af de seneste måneder på grund af politibrutalitet og antiromaindstillingen. Oveni denne situation er der den økonomiske krise, som – helt utvivlsomt – vil påvirke de udstødte og fattige sociale klasser og romaerne mest alvorligt. Jeg vil gerne minde alle ansvarlige politikere om, at dette er endnu en grund til, at vi skal udarbejde en europæisk romastrategi.

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne rejse spørgsmålet om ringvejen omkring byen Augustów i Polen. Den forlængede ventetid på en dom fra EF-Domstolen i sagen betyder flere dødsulykker, der involverer fodgængere. Hvert år passerer omkring 2 mio. lastbiler gennem byens centrum. I lyset af de mange henlagte projekter i Podlasie-regionen berører Kommissionens indefrysning af alle vejinvesteringer i regionen den mulighed for fremtidig udvikling.

Kommissionens beslutning betyder, at området bliver til en såkaldt "skansen", som efter model fra nogle af de vestlige lande vil gøre det til et naturskønt turistområde. Hvis Augustów-ringvejen droppes med den begrundelse, at miljøet skal beskyttes for enhver pris, samtidig med at de menneskelige behov ignoreres, berøves indbyggerne i det nordøstlige Polen imidlertid muligheden for udvikling og et værdigt liv. Kommissionen må tage dette i betragtning. Naturen har brug for beskyttelse, men ikke på bekostning af mennesker.

László Tóké (Verts/ALE). - (HU) Hr. formand! "Jeg ønsker barmhjertighed, ikke et offer" – Kristus' ord giver genlyd i vores sjæl, når vi møder den stærkt stigende vold og grusomhed i verden. Terror og tvang er

endnu mere smertefuldt, når det begås i den fundamentalistiske religiøsitet eller den religiøse eksklusivismes navn.

Derfor skal vi protestere mod den brutale henrettelse af en 13-årig pige fra det sydlige Somalia, som efter at være blevet voldtaget af tre mænd blev stenet til døde efter at være blevet dømt af en islamisk domstol. Og vi må protestere mod forfølgelsen af Iraks kristne minoritet, som er blevet tvunget til at flygte fra deres hjem i Mosul og den omgivende region i tusindvis af militante shiitter.

I den ånd, der kendetegner vores europæiske kristne tradition, religiøse tolerance og økumeniske broderskab, bør EU hæve stemmen og gribe til handling for at beskytte ofre for religiøs vold og forfølgelse.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I Portugal kæmper arbejdstagerne for deres rettigheder i en lang række sektorer. Vi ønsker at udtrykke vores solidaritet med alle dem, der kæmper. Vi støtter særligt lærernes modige kamp og den imponerende demonstration, der samlede 120 000 lærere fra alle dele af landet i Lissabon den 8. november. Denne anden massedemonstration i løbet af seks måneder talte næsten 80 % af medlemmerne af denne profession. Den er blevet fulgt op af andre begivenheder, der havde til formål at vise, at lærerne er fast besludte på at fortsætte med at forsvare offentlig undervisning og kæmpe for deres værdighed og for respekt for deres arbejde, der er uundværligt i uddannelsen af de unge generationer og i forhold til at sikre udvikling og fremgang i Portugal, som har nogle af de ringeste skoleresultater i EU.

Vi støtter også den kamp, der udkæmpes af arbejdstagere fra Pirites Alentejanas i Aljustrel mod afbrydelsen af minedriften, som det multinationale selskab besluttede sig for at indstille seks måneder efter, at den var blevet genoptaget, hvilket har sendt mere end 600 mennesker ud i arbejdsløshed. Der må straks træffes foranstaltninger for at hindre, at arbejdsløsheden bliver værre i sådan et fattigt område, og for at hindre, at landet bliver fattigere.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne oplyse Parlamentet om, at et land, der er kandidat til tiltrædelse af EU, i løbet af de sidste tre dage fra den 14. til den 16. november har haft en flådetilstedeværelse på den græske fastlandssokkel. Det er ikke min hensigt at tale Grækenlands sag her. Den græske fastlandssokkel er også en del af den europæiske fastlandssokkel, og EU kan efter min opfattelse uden problemer beskytte sine suveræne rettigheder i området.

Jeg gad nok vide, hvordan et land, der opfører sig på denne måde med en så åbenlys tilstedeværelse og med sådanne hensigter, kan blive en del af Europa, og hvordan vi kan planlægge at optage dette asiatiske land i Europa, når det opfører sig sådan.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! I oktober sidste år fremsatte jeg en skriftlig erklæring, hvor jeg advarede om opblomstringen af en ekstremt højreorienteret organisation kaldet "den ungarske garde". Desværre har de ungarske myndigheders manglende handling kombineret med vores ligegyldighed på europæisk niveau båret frugt. Denne fascisme er nu blevet eksporteret til Slovakiet.

Vi må ikke lade stå til i forhold til de provokationer, der har fundet sted over de sidste to uger. Den 8. november marcherede 28 medlemmer af den ungarske organisation gennem den slovakiske by Kráľovský Chlmec i kopier af fascistiske uniformer og lagde en krans til krigsofrene med den provokerende inskription "Jeg tror på et genfødt Ungarn". Jeg er forfærdet over, at de slovakiske myndigheders indgriben gik upåagtet hen i Europa.

Hvordan er det muligt, at en medlemsstat netop på det tidspunkt, hvor Europa mindes 70-årsdagen for Krystalnatten, kan tolerere tilstedeværelsen af organisationer såsom "Nyilas", den ungarske garde, Jobbik eller Hnutie 64, på sin egen jord? Kan vi virkelig være ligeglade med, at dette er et udtryk for foragt for Anden Verdenskrigs millioner af ofre, eller med, at fascister kan marchere gennem byerne i en af vores medlemsstater?

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! På denne dag, hvor vi mindes 19-årsdagen for fløjlsrevolution i det tidligere Tjekkosllovakiet, vil jeg gerne udtrykke min uro over den politik, som den nuværende slovakiske regering fører, særligt på det økonomiske område, der i høj grad ligner politikken fra perioden før november 1989.

Forsøgene på fuldstændig politisk styring af den private sektor og den grad af statslige lovgivningsindgreb, som denne regering har gennemført, er uacceptabelt i et sundt markedssystem. Gennem ændringer i loven om priser og straffeloven er der banet vej for en ny regulering af priserne i forbindelse med overgangen til euroen, og disse ændringer indebærer straffe på op til tre års fængsel for små erhvervsdrivende og tjenesteudbydere.

Ud over de foranstaltninger, der vedrører stigninger i energipriserne, er regeringen kommet med en række populistiske udtalelser og trusler i et forsøg på at ekspropriere et antal private selskaber inden for energisektoren og et forslag om hårde, ubegrænsede og overfladiske lovgivningsmæssige foranstaltninger, der er rettet mod private enheder i den såkaldte almindelige økonomiske interesse.

Under påskud af at ville løse finanskrisen og den økonomiske recession vil ovennævnte foranstaltninger hindre yderligere væsentlig liberalisering, ødelægge markedsmiljøet og afskrække potentielle investorer.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Hr. formand! Den 14. november blev der, som det sker hvert år, afholdt en march for lighed. En gruppe af mine unge kolleger, medlemmer af sammenslutningen af unge socialdemokrater, deltog i marchen. Deres slogan var "Ja til forskellighed, nej til intolerance". Det er en del af en større kampagne, der afholdes i hele Europa om emnet tolerance af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, og som har været undervejs i efterhånden mange måneder. Da demonstrationen var slut, blev gruppen overfaldet af omkring et dusin bøller, der gav dem tæv og huggede deres bannere med logoet for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe. Et af ofrene blev indlagt på hospitalet. Jeg forventer, at de ansvarlige for denne hændelse bliver fundet og straffet af de polske myndigheder. Jeg forventer, at politisk bølleterror, der forsøger på at erstatte dialogen, bliver fordømt af alle, der er involveret i politik.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Hr. formand! I fredags sluttede det topmøde i Nice mellem EU og Rusland, der i al hast var blevet indkaldt til for at muliggøre deltagelse i G20-topmødet. EU besluttede i realiteten at genoptage forhandlingerne med Rusland om partnerskabet og gik dermed imod sin egen beslutning, der blev truffet den 1. september i år, om, at der ikke ville blive nogen forhandlinger med Rusland, hvis de russiske tropper ikke blev trukket tilbage fra de besatte områder af Georgien. EU opfører sig i denne sag som en gammel mand, der helt præcist husker, hvad han lavede for 50 år siden, da Romtraktaterne så dagens lys, og glemmer, hvad han lavede for to måneder siden, da EU forsikrede sig selv og Europa om sin holdning til dette vigtige emne. Nu svigter EU sine egne løfter, og det, som i fællesskab blev besluttet den 1. september, er nu røget ud til højre.

I den forbindelse opstår spørgsmålet om, hvorvidt menneskerettighederne, som vi i Parlamentet ofte slår til lyd for, også skal gælde for europæiske lande som Georgien og Rusland, når EU ganske enkelt opfører sig ligesom Pontius Pilatus i forhold til dette.

Monica Frassoni (Verts/ALE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Måske har De også hørt, at der ikke længere er nogen affaldskrise i Campania. Nå, men det er ikke tilfældet. For et par dage siden blev der i Chiaiano, som skulle have været et af stederne for Berlusconi's berygtede lossepladser, fundet 12 000 t asbest og giftaffald. Der er ikke rigtig nogen, der ved, hvor det kommer fra.

I øjeblikket er der i Italien et gældende dekret, der tydeligt går imod al europæisk lovgivning først og fremmest i forhold til sundhedsbeskyttelse og konsekvensanalyser. Oven i det hele behandles situationen som en statshemmelighed, da disse områder er blevet erklæret forbudt område, og det er umuligt at få adgang til oplysninger om, hvad der sker der.

Vi har opfordret Kommissionen til at gribe ind. Vi mener, at den har pligt til det, for 10 000 t asbest og giftaffald under åben himmel udgør en fare for alle. Vi håber, at kommissær Dimas vil gribe til handling, og at dette vil ske offentligt.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Det er uacceptabelt, at relationerne mellem Slovakiet og Ungarn skal udvikle sig i den retning, som ekstremistiske kræfter ønsker det. Vi fordømmer på det kraftigste de personer, der vil ødelægge relationerne mellem disse to folk, for vi ved, hvem de skyldige er. I Slovakiet skaber regeringspartiet, Det Slovakiske Nationale Parti, spændinger med sine hadefulde udtalelser i forhold til minoriteter, sine udbrud, der håner nationen, og sine nedsættende antiungarske bemærkninger. I Ungarn er det derimod ikke regeringsmyndighederne, men udenomsparlamentariske ekstremistiske grupper, der er ivrige efter at overreagere mod disse angreb. Det er en grundlæggende forskel.

Begge fænomener skal fordømmes. En af grundene til forgiftningen af relationerne mellem de to folk er, at De Europæiske Socialdemokraters Gruppe lukkede øjnene for de politikker, som den slovakiske SMER-parti koalition har gennemført, hvorved ekstreme politikker, der udtrykkeligt er imod minoriteter, styrkes. Derfor var Den Socialdemokratiske Gruppens beslutning om at genoptage SMER i sine rækker en dårlig beslutning, en beslutning, der giver frie tøjler for ekstremistiske antiungarske tilkendegivelser. Desværre skaber koalitionsregeringen i Bratislava ikke mulighed for forbedring af relationerne mellem de to lande.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg ønsker ikke at gå i detaljer her og nu, men jeg tror, at hr. Duka-Zólyomi – som jeg er gode venner med – godt er klar over, at De Europæiske Socialdemokraters Gruppe er yderst kritisk over for koalitionen og særligt hr. Slotas parti.

Det er dog nu på tide, særligt efter det yderst kærkomne møde mellem de to premierministre, hr. Fico og hr. Gyurcsány, at ordne tingene, så de to lande kan løse deres problemer sammen i fred og fordragelighed og ikke give radikale kræfter en platform. Vi er enige om dette, nemlig at de radikale kræfter ikke skal have lov til at fortsætte med at sprede gift. Det gælder helt sikkert hr. Slotas verbale radikalisme, men det gælder også særligt den ungarske garde. Jeg opfordrer begge lande og begge premierministre og alle partierne her i Parlamentet til at gøre alt for at få lukket munden på de radikale kræfter, få dem til at holde op med at blokere grænserne og sikre, at fredelige mennesker, der ønsker at beskytte og hjælpe minoriteterne, bliver hørt.

19. Velkomst

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg er meget glad for at kunne byde velkommen til en delegation af tidligere parlamentsmedlemmer fra det første demokratisk valgte parlament i DDR, som har taget plads i den officielle loge.

Dette parlament gik over i historiebøgerne, da det besluttede at genforene Tyskland og kort tid derefter opløste sig selv. Delegationens leder er daværende formand for det såkaldte Volkskammer, dr. Sabine Bergmann-Pohl. Hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

20. Indlæg af ét minuts varighed om politisk vigtige sager (fortsat)

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! eCall-systemet i motorkøretøjer er et stort fremskridt i forhold til at hjælpe alarmtjenesterne med at nå frem til et ulykkessted så hurtigt som muligt. Anordningen identificerer det præcise ulykkessted, så lægetjeneste, politi og brandvæsen kan nå frem til stedet så hurtigt som muligt. Det er særlig vigtigt i landområder og i isolerede områder og særligt i forbindelse med eneulykker.

eCall er nu standardudstyr i alle nye biler i mange EU-lande. Desværre fås det endnu ikke i mit eget land, Irland, hvor vi har uacceptabelt mange dødsulykker. Jeg mener, at systemet bør være obligatorisk i alle medlemsstater.

Det handler om at redde liv, og det er netop, hvad denne anordning gør. Derfor opfordrer jeg Kommissionen til at insistere på, at alle medlemsstaterne stiller krav om, at denne anordning installeres i alle nye motorkøretøjer.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Hr. formand! Forskning fra Institut for Sociologi på det slovakiske videnskabelige akademi viser, at slovakiske indbyggere af ungarsk oprindelse er stolte over at bo i Den Slovakiske Republik. Den holdning deler mere end 70 % af denne gruppe, hvilket er den højeste andel i Den Slovakiske Republiks historie.

Det resultat sender et klart signal, der går stik imod påstandene fra visse politikere, der prøver at overbevise Europa om, at den ungarske minoritet i Slovakiet oplever forskelsbehandling. Her i Parlamentet har nogle af mine kolleger i stedet for at sidde ved forhandlingsbordet nu i to år foretrukket en kommunikationsform, der radikaliserer den hjemlige politiske scene endnu mere.

Jeg vil gerne opfordre dem, der er interesseret i venlig sameksistens mellem Ungarn og Slovakiet, til at støtte de bestræbelser, som begge premierministre gjorde sig, da de mødtes i lørdags for at koordinere kampen mod ekstremisme og føre begge lande i retning af gode naboskabsforbindelser.

Jeg sætter pris på, at den ungarske premierminister to dage efter forhandlingen iværksatte foranstaltninger, der vil føre til ændringer i lovene mod ekstremisme. Det vil være det mest effektive våben mod dem, der i dag truer demokratiet i denne region, uden at det udløser nogen straf.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Et af de centrale elementer i EU's hvidbog om sport er udryddelse af racisme, særligt ved fodboldkampe. Desværre har racismen vist sit grimme ansigt i den skotske fodboldliga, og det er vi alle meget kede af. Nogle spillere, der har udtalt, at de spiller for Irland, er blevet udsat for

racediskrimination og også for den såkaldte "Hungersnødssang", der er en enorm fornærmelse, ikke kun af spillerne, men også af det irske folk.

Jeg glæder mig over, at den skotske fodboldunion og også den tidligere britiske indenrigsminister John Reid griber ind i forhold til det, der er sket. Men racisme kan ikke tolereres, uanset hvor den viser sig, og jeg mener, at vi alle sammen skal gå i brechen og sige, at dette er fuldstændig uacceptabelt, og at det ikke må ske, uanset hvor det finder sted.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! På topmødet mellem EU og Rusland i Nice sidste fredag blev det besluttet, at forhandlingerne om en ny partnerskabsaftale med Rusland fortsætter den 2. december på trods af, at nogle medlemsstater udtrykte bekymring, og at visse problemstillinger såsom yderligere tiltag i Georgien og i Kaukasus stadig ikke var blevet løst.

Jeg har fulgt udviklingen i Rusland med stor bekymring. Mystisk nok har Dumaen nu stemt for at udvide præsidentens embedsperiode til seks år. Menneskerettighederne bliver fortsat trådt under fode som i tilfældet med Svetlana Bakhmina, en tidligere ansat hos Mikhail Khodorkovsky, den forretningsmand, der fik fem års fængsel. Myndighederne nægter stadig at bevilge hende en tidlig løsladelse fra en sibirisk fangelejr, selv om hun er højgravid. I forhandlingerne må EU ikke give efter for Ruslands afpresningsforsøg i forhold til energi, og EU skal klart tage fat på krænkelse af menneskerettighederne.

József Szájer (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! En af de vigtigste rettigheder for EU-borgerne er retten til fri bevægelighed. For et år siden, da vi åbnede Schengengrænserne, opstod der mærkelige hindringer ved visse grænser til de nye medlemsstater såsom ved grænsen mellem Østrig og Den Tjekkiske Republik, mellem Ungarn og Slovakiet samt mellem Ungarn og Østrig. Tæt på min hjemby anbragte de østrigske myndigheder et skilt med teksten "Adgang forbudt med bil" på en vej, der ellers frit kan anvendes af biler.

Da denne irriterende hindring efter vores mening begrænser en af de vigtigste rettigheder for EU-borgerne, nemlig retten til fri bevægelighed, dækkede mine kolleger Othmar Karas, Livia Járóka og jeg derfor symbolsk skiltet med EU-flaget som en protest mod denne hindring, som er en kilde til stor irritation blandt de lokale.

I dag skal vi ikke længere kæmpe mod jerntæppet – jeg har ved flere lejligheder allerede medbragt dette stykke fra det rigtige jerntæppe tæt på min hjemby – men kun mod et par "adgang forbudt"-skilte. Alligevel synes jeg, at vi skal sørge for, at vi i den europæiske ånd også får disse fjernet.

Hvad angår konflikten mellem Ungarn og Slovakiet, vil jeg bare gerne sige, at de, der protesterer mod ekstremister, ville have været troværdige, hvis de havde gjort det samme, da Ján Slota, medlem af koalitionspartiet, kom med udtalelser imod ungarene og krævede, at de blev udvist fra Slovakiet.

Kristian Vigenin (PSE). – (EN) Hr. formand! I år mindes vi 70-årsdagen for Krystalnattens voldelige forfølgelser. Det virker, som om den kollektive hukommelse bliver dårligere og dårligere, siden vi oplever stigende ekstremisme, der er forbundet med racisme, fremmedhad, antisemitisme og aggressiv nationalisme på verdensplan, herunder i de europæiske demokratier.

Når vi ser frem mod valget til Europa-Parlamentet i 2009, er PSE-Gruppen overbevist om, at politiske repræsentanter kan spille en positiv rolle i forhold til overordnet at fremme gensidig respekt og forståelse.

PSE-Gruppen lægger vægt på at øge bevidstheden om værdien af kulturel og religiøs forskellighed som en kilde til gensidig berigelse af samfund. Vi understreger altid nødvendigheden af, at offentlige personer afstår fra at komme med udtalelser, som tilskynder til stigmatisering af bestemte befolkningsgrupper. Jeg vil gerne udtrykke min forvirring over, at PPE som sin vigtigste partner i Bulgarien har valgt – og stadig har – et parti, hvis leder roser Stalin, Hitler og Maos statsmandskunst, som mener, at vejen fremad mod integration er at navngive alle nyfødte børn af ikkebulgarsk herkomst ud fra en liste med bulgarske navne, en mand, der siger, at der er bulgarske borgere i Bulgarien, tyrkiske i Tyrkiet, og hvis en person er tyrker, kan vedkommende tage til Tyrkiet.

Mon formanden eller PPE støtter den samme fremgangsmåde for etniske tyrkere i Tyskland. Jeg understreger, hvor vigtigt det er, at de europæiske partier vælger deres partnere med stor omhu, for når man veksler kvalitet til kvantitet, er det første, der ofres, PPE's troværdighed, de nationale politiske systemers stabilitet og selvfølgelig de almindelige højrefløjsvælgeres tiltro.

Formanden. – Hr. Vigenin! Eftersom De tiltalte mig personligt, vil jeg tillade mig at påpege, at Parlamentet afholdt en meget rørende højtidelighed til minde om Krystalnatten i Bruxelles sidste mandag.

Hvad angår mit partimæssige tilhørsforhold, fungerer jeg her som formand og ikke som medlem af et parti, selv om jeg naturligvis føler mig knyttet til mit parti. De må imidlertid spørge de ansvarlige direkte, da det ikke er et spørgsmål, der kan stiles til formanden.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) Hr. formand! Vi glæder os for det første over den handlingsplan, der blev vedtaget på det seneste G20-møde, samt over de særlige bidrag, som hr. Barroso og præsident Sarkozy har ydet. De endelige beslutninger, der blev truffet, afspejler den strategi, der blev drøftet og vedtaget af EU's medlemsstater.

Vi glæder os også over alle deltagernes tilsagn om at samarbejde om at bekæmpe den nuværende krise i finanssektoren. I øjeblikket er folk ikke interesseret i stridigheder, kun i reelle løsninger. Indbyrdes afhængighed frembringer kanaler, der går begge veje, hvilket gør det muligt for krisen at sprede sig, men de kan også gøre det muligt for løsninger til økonomisk genopretning at sprede sig.

I Rumæniens tilfælde øger arbejdsløsheden i et hvilket som helst EU-land arbejdsløshedsprocenten i vores udviklingsøkonomi til dobbelt størrelse. Det sker for det første som resultat af, at folk, der arbejder i udlandet, bliver sendt hjem, og dernæst på grund af den indskrænkning i antallet af job hos udenlandske virksomheder, som nedtrapper deres aktiviteter.

I den nuværende situation er der behov for en analyse af arbejdsløsheden på fælleseuropæisk niveau, men løsningerne skal gennemføres og finansieres i begge ender af disse kanaler.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på det pres på majsmarkedet, som særligt præger Centraleuropa. Rekordhøster, ugunstige internationale markedsvilkår og det svingende udbytte, der er almindeligt i Centraleuropa, har tvunget priserne et godt stykke ned under interventionspriserne i visse regioner i Ungarn.

Vi må træffe foranstaltninger for producenterne og til gavn for markedsstabiliteten. Under de nuværende omstændigheder er Ungarn ikke selv i stand til at opkøbe overskuddet, men der er ikke desto mindre andre måder at stabilisere markedet på. For det første skal interventionsmængden hæves for stater, der ikke har søhavne. Systemet skal spille rollen som sikkerhedsnet i denne henseende, sådan som det oprindeligt var hensigten.

For det andet skal der til gavn for lande uden søhavne gennemføres udbud med henblik på eksport til tredjelande. Endelig skal de særlige private oplagringsfaciliteter også åbnes. Iværksættelse af disse foranstaltninger vil i høj grad bidrage til at forhindre en forværring af situationen og vil hjælpe vores producenter med at tilpasse sig ekstraordinære omstændigheder.

Formanden. - Hermed afsluttes dette punkt på dagsordenen.

21. EMU10: Resultater og udfordringer efter 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union (forhandling)

Formanden. - Vi går nu videre til forhandlingen om resultater og udfordringer efter 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union. I den forbindelse vil jeg gerne byde Luxembourgs premier- og finansminister og formanden for Eurogruppen, Jean-Claude Juncker, hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Jeg er naturligvis også glad for at kunne byde velkommen til den ansvarlige kommissær, Joaquín Almunia.

Pervenche Berès, ordfører. - (FR) Hr. formand, hr. formand for Eurogruppen, hr. kommissær! Jeg synes, at dette er et vigtigt øjeblik, og det emne, vi skal drøfte i dag, har stor indflydelse på europæerne som helhed.

Jeg mener, og det er alle overbevist om i dag, at euroen er vores største kapital, vores bedste investering. Det er nu tid til at evaluere tingene, men via en evaluering i en krisetid skal vi helt klart finde løsninger til, hvordan vi kan få hjulene i gang igen. Hvordan ville situationen se ud uden euroen? Uden euroen ville Island i dag være mere eller mindre ligesom Irland, eller Irland ville snarere ligne Island.

Vi har genåbnet forhandlingerne i denne krise, fordi alle har indset, præcist hvor central euroen var i vores evne til at modstå begivenheder, ikke bare i almindelige tider, men også i krisetider.

Jeg vil gerne takke kommissæren for hans evne til at foregribe begivenhedernes gang, for da han i maj 2008 lagde dette dokument på bordet her i Parlamentet, var der ingen, der forstod, præcist hvor nyttigt og nødvendigt det ville være, eller hvordan det ville understøtte det vitale arbejde, der har til formål at se på fremtiden og at være i stand til at tackle den krise, vi står over for, på euroens solide fundament.

Jeg er dog helt klar over, at økonomi- og finansministrene pludselig under forhandlingen fik fokus på andre ting, de fik pludselig fokus på ting, som de ikke havde været opmærksomme på, nemlig finansmarkederne. Jeg vil bede kommissæren minde dem om, at hvis de ønsker at komme ud af den krisesituation, vi befinder os i, i fremtiden, vil de ikke klare det uden at gøre to ting.

De skal afbalancere Den Økonomiske og Monetære Union. Vi har set det gjort for at håndtere krisen på finansmarkederne. Vi ser det blive gjort i dag for at håndtere den krise i realøkonomien, som vi står over for. Pengepolitik kan gøre en hel del gennem likviditetsindsprøjtninger for at hjælpe markederne med at fungere og gennem rentesænkninger for at prøve at sætte gang i investeringerne. Men det er det hele! Derefter er det op til regeringerne at træffe foranstaltninger til at redde bankerne, fjerne farlige produkter og i fremtiden puste nyt liv i den økonomiske aktivitet i EU.

Det er derfor på tide, at økonomi- og finansministrene anvender den traktat, der pålægger dem at se deres økonomiske politik som en politik af fælles interesse. På det grundlag beder jeg kommissæren om at genoptage forhandlingerne i Økofin, kræve den køreplan, som han har foreslået dem, og stille sig på linje med os på grundlag af de forslag, vores forslag, som han vil have godkendt, så euroen i fremtiden virkelig kan tjene til vækst og beskæftigelse.

Hvad angår pengepolitik, respekterer vi naturligvis Centralbankens uafhængighed, men vi respekterer også traktaten som helhed, og i artikel 105 fastsættes det, at Centralbanken ud over at sikre prisstabilitet skal forfølge EU's andre målsætninger. Behøver jeg påpege dette? Behøver jeg påpege, at vi i morgen også kan åbne op for en ny forhandling? Er det ikke nødvendigt – dette er ikke med i vores betænkning – men vil det ikke være nødvendigt at åbne op for en forhandling om muligheden for at tilføje en stabilitetsmålsætning for finansmarkederne til de pengepolitiske målsætninger? Det spørgsmål stiller jeg kommissæren.

Det er klart, at vi ikke vil gøre fremskridt i forhold til Den Økonomiske og Monetære Unions funktion, hvis vi ikke tager større hensyn til forholdet mellem realøkonomien og finansmarkederne. I dag betaler vi prisen for at have glemt det.

I forbindelse med udvidelsen åbner denne krise igen op for betingelserne i forhandlingerne, men jeg mener, at vi skal fortsat skal være strenge. Det er lettere at gennemføre reformer før indtræden i euroområdet end efter, selv om dette er yderst krævende. Kommissæren har gjort dette til et hovedpunkt i sin rapport, idéen om, at de forskelle, der har vist sig i euroområdet funktion, er en kilde til bekymring. Disse er større, end vi først troede.

Derfor opfordrer vi, Europa-Parlamentet, kommissæren til at give EU de redskaber, der kan gøre den i stand til at overvåge kvaliteten af de offentlige udgifter for at se, hvordan medlemsstaterne reagerer, og for at sikre, at det ikke bare er en forhandling om tærskelværdier, en der kun giver mulighed for en generel forhandling og ikke en forhandling om kvaliteten af de offentlige udgifter, hvilket er økonomi- og finansministrenes ansvar.

I den køreplan, som kommissæren foreslår, mener vi også, at han skal henvende sig til medlemsstaterne i dag for at bede dem om at gennemgå deres planer. Deres nationale reformplaner tager ikke i øjeblikket højde for de seneste prognoser, som han har fremlagt.

Hvis vi skal tage denne fælles koordinering af den økonomiske politik alvorligt, skal disse planer nu gennemgås på grundlag af de vækstprognoser, som kommissæren har fremlagt, og som får opbakning fra og er blevet bekræftet af IMF og OECD.

Endelig vil jeg gerne blandt de forslag, som vi formulerer, henlede kommissærens opmærksomhed på problemstillingerne i forhold til euroområdet repræsentation udadtil. Vi har alt for længe indtaget en passiv holdning. Euroen beskyttede os. Men ud over at beskytte os har den nu også gjort det muligt for os at blive en stærk spiller på den internationale scene, så vi ikke bare er den flydende forbindelse i forhandlingerne mellem andre store pengemagter. Vi er en stor pengemagt, vi må acceptere konsekvenserne deraf fuldt og helt, og dette er også et emne for en sammenhængende, fælles forhandling i Ministerrådet.

Vi, Europa-Parlamentet, er mere end villige til at spille vores rolle i denne øvelse, hvilket kommissæren er klar over.

Werner Langen, *ordfører*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne byde velkommen til repræsentanterne for euroområdet, premierministeren og kommissæren for økonomiske og monetære anliggender. Overordnet set tror jeg godt, vi kan sige, at euroen har været en ubetinget succes i sine første 10 år. Det gik ikke alt sammen helt glat, men særligt under den seneste krise på finansmarkederne har institutionerne bevist deres værd. På grundlag af institutionelt samarbejde inden for euroområdet kunne der hurtigt udarbejdes og gennemføres beslutninger, der navnlig kunne tjene som et godt eksempel for alle 27 medlemsstater.

Vi har fremlagt en betænkning med 62 detaljerede punkter, herunder en vurdering af den forgangne tid og udsigter for fremtiden. Fru Berès har allerede talt om visse punkter vedrørende udsigterne for fremtiden, og jeg vil gerne uddybe dem. Bag al den positive respons på euroen står vi stadig med spørgsmålet om, hvad der skal ske som det næste. Er euroområdet og Den Europæiske Centralbank parat til de kommende udfordringer? Det vil helt sikkert være en eller flere udfordringer, der skal analyseres. Jeg vil gerne minde Dem om forskellene i udviklingen i konkurrenceevne i euroområdet, for hemmeligheden er, at vi, selv om vi har en central pengepolitik, har lokale budget- og finanspolitikker. Stabilitets- og vækstpakten kan kun fungere som et anker mellem disse to niveauer, hvis medlemsstaterne er parate til at holde sig til pakten, acceptere betingelserne og udvise den nødvendige disciplin. Stabilitets- og vækstpakten står derfor nu over for sin første store prøve i form af at skulle klare finanskrisen. Efter min mening har den den nødvendige fleksibilitet, og der kan under alle omstændigheder være midlertidige undtagelser i ekstreme tilfælde, men stabilitets- og vækstpakten kan ikke bare tilsidesættes.

Det andet spørgsmål er, hvad der skal ske nu i forhold til gæld. Pakken til finansmarkederne blev hurtigt afsluttet, regeringerne traf foranstaltninger, og der blev udvist handlekraft i en krise, herunder fra Kommissionens side, men spørgsmålet er, om vi nu vil tilsidesætte de principper, der har bidraget til euroens stabilitet, eller om det vil lykkes os at udvikle og bibeholde disse principper.

Oven i alt dette er vi fremkommet med et væld af forslag, som jeg grundet den korte taletid, jeg overraskende nok har fået, ikke kan og vil opremse. Faktum er dog, at vi har brug for en mere myndig og samlet repræsentation af euroen udadtil – og i den henseende deler vi fuldt ud den holdning, som den luxembourgske premierminister og formand for Eurogruppen har udtrykt. Jeg var overrasket over, at hr. Juncker som formand for Eurogruppen ikke var inviteret til det seneste topmøde i Washington. Det kan jeg sige ganske åbent, fordi det står i så tydelig modsætning til hele den positive udvikling. Vi ønsker naturligvis også, at Parlamentet bliver passende inddraget, og der er ét punkt på dagsordenen, som vi har drøftet i lang tid, nemlig problemstillingen om hvorvidt det er nok at øge koordinationen af budget- og finanspolitik, eller om det – som Frankrig mener – ikke er nok, og vi har behov for i stedet at sørge for en institutionel form for ”økonomisk regering”, hvilket er yderst kontroversielt i Tyskland. Hvad er den rigtige vej? For min gruppes vedkommende er svaret klart. Vi har ikke brug for en økonomisk regering, men vi har behov for større koordinering, herunder i forhold til det aftalte policy-mix. Vi har dog også behov for, at medlemsstaterne udviser den nødvendige disciplin, da euroen ellers kan risikere at opleve vanskeligheder over en lang periode, og det er der ingen, der ønsker.

Mange tak til alle de ansvarlige. Parlamentet er parat til et tæt samarbejde, og vi er sikre på, at vi kan slå tonen an med denne betænkning.

Joaquín Almunia, *medlem af Kommissionen*. – (ES) Hr. formand, hr. formand for Eurogruppen, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne på vegne af Kommissionen takke de to ordførere, fru Berès og hr. Langen, og alle dem, der har arbejdet på denne fremragende betænkning.

Jeg vil gerne lykønske Dem med kvaliteten af denne betænkning i forbindelse med tiåret for Den Økonomiske og Monetære Union. Jeg vil også gerne lykønske Dem med det samarbejde, der er foregået mellem de forskellige politiske grupper, som har vist den høje grad af samhørighed, der eksisterer her i Parlamentet. Dette er endnu et aktiv og endnu et positivt element i Den Økonomiske og Monetære Union, både nu og i fremtiden.

Den Økonomiske og Monetære Union har eksisteret i 10 år. Det var udgangspunktet for vores analyse og også for den rapport, som Kommissionen har udfærdiget. Det var også udgangspunktet for Kommissionens meddelelse, som jeg havde æren af at fremlægge for Dem den 7. maj. Tiåret for euroen og Den Økonomiske og Monetære Union er imidlertid faldet sammen med en usædvanlig svær og kompleks økonomisk situation. Det giver os mulighed for at analysere Den Økonomiske og Monetære Union i forhold til, hvor nyttig euroen, vores fælles valuta, vores symbol på integration, kan være i håndteringen af sådan en situation, som vi aldrig har oplevet før.

Konklusionen er, at de første 10 år med euroen har været meget positive. Hvad angår Den Økonomiske og Monetære Unions nyttighed i forhold til håndteringen af den nuværende situation, er konklusionen også

positiv. Vi oplever svære tider, men vi står med et usædvanlig nyttigt instrument til at håndtere disse vanskeligheder.

Konklusionerne af analysen i vores meddelelse, som jeg fremlagde her den 7. maj, og konklusionerne af Deres betænkning skal selvfølgelig omsættes til praksis, så dette instrument kan anvendes nyttigt på dette tidspunkt. Jeg er enig med de to ordførere i, at koordinering er et centralt element.

På mødet i Washington denne weekend blev der også talt om koordinering. Uden koordinering kan vi ikke håndtere denne situation effektivt. Ingen kan løse deres økonomiske problemer i sådan en situation som denne uden at koordinere deres økonomiske politikker. Det blev tydeligt for et par uger siden, da vi var nødt til at imødegå risikoen for kollaps inden for det finansielle system. Det er også tydeligt nu, at vi er nødt til at se udsigterne til en recession i de fleste af vores økonomier i øjnene, og vi står for første gang i vores liv endda over for risikoen for deflation.

Budgetpolitikker skal koordineres. I betænkningen om Den Økonomiske og Monetære Union omtales behovet for at øge budgetkontrollen, for at udvide den måde, som skatte- og budgetpolitikker koordineres på, som hr. Langen sagde. Vi skal dog også huske bæredygtigheden, som fru Berès nævnte, kvaliteten af de offentlige finanser og det, at vi har et system af regler i stabilitets- og vækstpakten, som blev revideret i 2005. Denne revision viser sig nu at være meget nyttig, fordi den gav os mulighed for gå videre med skattepolitisk konsolidering i forbindelse med økonomisk genopretning. Euroområdet sluttede 2007 med næsten at opnå break-even – for første gang i sin historie med et underskud på 0,6-0,7 % – men det betyder, at vi nu har den fornødne fleksibilitet til, at vores skattepolitik virkelig kan bidrage til at opretholde efterspørgslen, hvilket vores pengepolitik også bør gøre.

Konklusionerne af vores rapport er særlig nyttige nu i forhold til behovet for at knytte budgetpolitikker til strukturreformer, og på det punkt er jeg enig med fru Berès. Vi skal gennemgå og tilpasse de nationale Lissabonprogrammer, de nationale reformprogrammer, og vi skal også gennemgå stabilitets- og konvergensprogrammerne for medlemsstaterne og tilpasse dem til den nuværende situation. Vi kommer til at drøfte dette i de kommende måneder, og derfor vil Kommissionen, som De ved, den 26. november fremlægge en handlingsplan, der indeholder målsætninger, instrumenter, politikker og forpligtelser. Denne plan vil angive behovet for tilpasning af de nationale programmer for at samle nationale politikker og sikre, at de er i overensstemmelse med en europæisk strategi og europæiske politikker og instrumenter. Jeg er enig med Dem i, at vi skal styrke den eksterne dimension af euroen og af Den Økonomiske og Monetære Union, hvilket også understreges i betænkningen.

Som hr. Juncker udmærket er klar over, skal vi have en strategi i relation til de multilaterale organisationer og de andre vigtige parter, således at vi kan forsvare vores interesser i forhold til vores valuta og Den Økonomiske og Monetære Union og derved forsvare EU's økonomiske interesser.

Denne strategi skal være baseret på principper og prioriteter om og også på instrumenter til handling, hvilket vil gøre det muligt for os at tale med én stemme, hvorved vi styrker indflydelsen for hver eneste europæer, særligt i euroområdet. Dette er også et spørgsmål om forvaltning. Jeg er helt enig i mange af de forvaltningsmæssige aspekter, som De har medtaget i Deres betænkning, og jeg håber, at finansministrene i Økofin-Rådet og i Eurogruppen også vil være enige.

Jeg vil afslutningsvis sige, at fru Berès i sin tale sagde, at kommissæren og Kommissionen endnu engang skulle henlede finansministrenes opmærksomhed på konklusionerne i denne betænkning. Der er en person i et af Molières værker, som sagde, at han troede, han havde udtrykt sig på vers, men han havde faktisk talt i prosa uden at opdage det. Jeg tror, at den forhandling, som nu afholdes af ministrene i Eurogruppen under Jean Claude Junckers formandskab, af ministrene i Økofin-Rådet og af ministrene på mødet i Washington, er en forhandling, der stemmer perfekt overens med de prioriteter og det behov for koordinering, som er afspejlet i Kommissionens rapport og i Deres betænkning, selv om nogle af dem muligvis ikke er klar over dette.

(Bifald)

Jean-Claude Juncker, formand for Eurogruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, fru Berès, hr. Langen, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lægge ud med at lykønske Deres to ordførere med den betænkning, som de har forelagt, eftersom vi læser den, og vi drøfter den. Denne betænkning er hæderlig og går langt nok til at sikre, at vi har hænderne fulde i de kommende måneder.

Jeg er enig i den analyse, som fru Berès og hr. Langen giver i betænkningen af vurderingen af de første 10 år med den fælles valuta. Der er ikke noget at tilføje eller fjerne fra det, de har udtrykt i deres betænkning.

Derudover er det en betænkning, der støttes af et stort flertal her i Parlamentet, i det mindste hvad angår de dele, som Kommissionen har udtrykt sin mening om. Jeg noterer mig, at Parlamentets entusiasme for den fælles valuta er langt mere udtalt i dag, end den var for 12 eller 13 år siden, ja, endda for 10 år siden, og det skal vi være glade for.

Hvad angår de økonomiske forskelle, deltaet mellem strukturreformer og forskellene i forhold til styringen af offentlige finanser, vil jeg gerne for det første påpege, at jeg ikke forstod, hvad der mentes i betænkningen med, at resultaterne ikke lever op til de forventninger, der var på tidspunktet for indførelsen af den fælles valuta. Jeg har ikke kendskab til nogen kvantitativ rapport om forskellene mellem de forskellige medlemsstater i euroområdet. I betragtning af at der ikke eksisterer sådan en rapport, er det derfor en hypotetisk bemærkning, som jeg ikke forstår. Jeg er enig i det synspunkt, at disse forskelle til tider har en tendens til at øges, hvilket indtil nu ikke har truet euroområdets sammenhængskraft, men hvis disse forskelle skulle vare ved, kunne de skade dens sammenhængskraft på lang sigt.

Hvad angår resten, og i denne henseende kan vi være godt tilfredse med, at Europa – EU generelt og Eurogruppen i særdeleshed – som i dag står over for en af de mest alvorlige kriser, det har skullet tackle i løbet af de seneste årtier, har håndteret den krise, vi i øjeblikket befinder os i, kompetent, ikke mindst ved at undgå at begå de samme fejl, som blev begået i 1970'ernes Europa. Det at sige, at vi ikke har gentaget de samme fejl, er ikke nogen lille ting, for det har gjort os i stand til økonomisk og politisk at forhindre krisen i at øge forskellene inden for den monetære union og forhindre den i at bidrage til at underminere dens sammenhængskraft.

Faktum er, at det er nødvendigt med en stærk og koordineret økonomipolitisk respons på europæisk niveau på en krise af den størrelse, som vi nu oplever, og på en krise, der i stigende grad breder sig til realøkonomien, og vi skal overveje, hvordan vi bedst organiserer det ved på den ene side at tage hensyn til vores begrebs- og lovgivningsmæssige rammer – her hentyder jeg til stabilitets- og vækstpakten og til Lissabonstrategien – og på den anden til alvoren af denne krise, hvis konsekvenser er langt mere alvorlige, end vi forestillede os for et par måneder siden.

Oprettelsen af verdens næststørste valuta giver helt sikkert en række fordele, men det indebærer også forpligtelser, hvilket G20-mødet sidste fredag og lørdag i Washington mindede os. Vi skal bruge de tre uger, vi har før Det Europæiske Råds møde i december, optimalt for kyndigt at finpudse vores europæiske strategi og forhindre uensartede svar på nationalt niveau. Disse uensartede svar truer os naturligvis. Det berører mig at høre disse opfordringer og fornyede opfordringer til koordinering af den økonomiske politik, som primært udtrykkes à la Voltaire.

Jeg kunne godt tænke mig, hvis de, der opfordrer til koordinering af økonomiske politikker, først og fremmest ville foregå med et godt eksempel og vise oprigtigheden bag deres ord. Jeg noterer mig, at de forskellige regeringer i de forskellige medlemslande i euroområdet – med rette – slår hårdt ned på de problemer, som deres nationale bilindustri står over for. Jeg kunne godt tænke mig, at de, der taler om bilindustrien, og som til stadighed taler om koordineringen af økonomiske politikker, koordinerer deres nationale foranstaltninger, når det handler om initiativer inden for bilindustrien. Resten er uvæsentligt. Virkelig at koordinere og med et godt eksempel vise oprigtigheden bag disse ord.

(Bifald)

Hvad angår pengepolitik, ved De, hvor forsigtig jeg er. Jeg ville aldrig ytre et ord om det bortset fra at sige, at jeg fortsat mener, at den rolle, som Den Europæiske Centralbank har spillet de sidste par måneder, har været virkelig eksemplarisk.

Integration af og tilsyn med finansmarkederne – det er en anden overvejelse, som Deres ordførere har dækket i Deres betænkning. G20 har opstillet en ambitiøs køreplan for os. Den skal omsættes til konkret handling af G20-landene og dermed af EU og medlemmerne af Eurogruppen. De vil uden tvivl huske, at Eurogruppens og EU's medlemslande var de første til at kræve, at vi skal tage passende ved lære af den krise, vi står over for, og jeg ønsker ikke at gemme den episode væk i min erindring til et senere tidspunkt. I fire år har vi – jeg taler om de ansvarlige i Eurogruppen – igen og igen gentaget over for den japanske og den amerikanske finansminister og igen og igen gjort vores amerikanske venner opmærksom på både de risici, der er knyttet til deres dobbelte underskud, og de risici, som opstår ved systematisk at undervurdere risiciene, særligt i forhold til boligmarkedet.

I to år krævede adskillige af os på G7-niveau og særligt under det tyske G7-formandskab med en vis ligefremhed mere omfattende regulering af finansmarkederne. Jeg bryder mig ikke om, at dem, der afviste

tidligere dette, nu giver indtryk af at stå i spidsen for den europæiske respons. Regeringerne i USA og Det Forenede Kongerige havde al den tid, der havde behov for, til at acceptere Eurogruppens forslag om bedre regulering af finansmarkederne, men det ønskede de ikke at gøre. De bør ikke i dag give indtryk af, at de står i spidsen for resten.

Med hensyn til udvidelsen af euroområdet har jeg ingen kommentarer, der adskiller sig fra det, som Deres ordfører har sagt. Jeg vil bare gerne påpege, at medlemskab af euroområdet naturligvis er en fordel, en mulighed, men at det også indebærer forpligtelser, og et land skal leve op til en række af disse, før det er muligt at blive optaget i euroområdet.

Denne helt forståelige begejstring for den nye sammensætning af G7 skaber dog problemer i forhold til euroområdets repræsentation udadtil. Vi har altid inden for Eurogruppen appelleret til, at EU og Eurogruppen skulle have en mere markant tilstedeværelse ved G20-møderne, i Den Internationale Valutafond og i Forum for Finansiell Stabilitet. Vi i Eurogruppen var de første til at kræve et fast sæde for Kommissionen ved G20, men det forhindrede ikke Kommissionsformanden i at gøre krav på formandskabet for Eurogruppen – konsekvenserne deraf skal vi se på senere. Vi mener imidlertid, at Den Europæiske Centralbank og Kommissionen burde være repræsenteret på lang sigt ved G20-møderne, og det samme gælder Eurogruppen, uanset om den skulle repræsenteres af formanden for Eurogruppen, der beskedent prøver at lede finansministrenes arbejde, som hr. Sarkozy har udtalt, at de ikke kan magte, eller af en anden. Jeg søger ikke posten som formand for Eurogruppen på finansministerniveau for min egen næppe udtømmelige fornøjelse og æres skyld, jeg gør det ud af pligtfølelse. Hvis der er andre, der mener, at de skal klare opgaverne bedre, så lad dem gøre det, men de skal fremover gøre det med den samme styrke, som de giver indtryk af at ønske på nuværende tidspunkt.

Hvad angår resten, med hensyn til ØMU'ens økonomiske instrumenter og styringen af vores gruppe, mener jeg, at vi i løbet af de sidste par år har gjort betydelige fremskridt, men når vi drøfter valuta- og pengepolitik på internationalt niveau, er det utænkeligt, at verdens andenstørste valuta ikke skulle repræsenteres i politisk og pengemæssig henseende af dem, der er ansvarlige for at håndtere disse to aspekter og disse to områder af vores fælles politik.

Hvis vi ønsker, at finansministrene i Eurogruppen skal håndtere Den Økonomiske og Monetære Unions økonomiske bestemmelser, skal de forskellige stats- og regeringschefer give deres finansministre de nødvendige instrukser. I Luxembourg repræsenterer dette, som De ved, overhovedet ikke noget problem.

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, hr. Juncker, ikke kun for denne rapport, men også for Deres engagerede indsats i forhold til denne sag som formand for Eurogruppen.

Jean-Pierre Audy, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel.* – (FR) Hr. formand, hr. formand for Eurogruppen, hr. Juncker, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil lægge ud med at lykønske mine kolleger, fru Berès og hr. Langen, med kvaliteten af Deres betænkning og med at takke dem for at have indarbejdet de ændringsforslag, som Udvalget om International Handel har indgivet.

10 år efter dens oprettelse bør ØMU'en opfattes som en europæisk succeshistorie, som vi kan være stolte af. Der er ingen, der kan bestride – og mange undersøgelser dokumenterer det – at der virkelig er en forbindelse mellem pengepolitik og handelspolitik, og at valutastabilitetens positive rolle i denne henseende er nødvendig for den bæredygtige vækst i international handel.

Øget anvendelse af euroen som international valuta gavner euroområdets medlemsstater, da den gør det muligt for europæiske virksomheder at mindske valutakursrisikoen og øge deres internationale konkurrenceevne.

Men selv om Den Europæiske Centralbank ved at prioritere prisstabilitet har øget tilliden til euroen, er der ingen, der i fuld alvor kan bestride, at inflation er en global realitet, og at dette globale fænomen ikke kan tackles i en åben markedsøkonomi udelukkende ved hjælp af europæisk pengepolitik.

Det er klart, at euroens valutakurser har været for høje i for lang tid og har haft negative virkninger, ikke mindst ved at begrænse eksporten og fremme importen på det indre marked. Mange producenter har udtrykt deres bekymring i forhold til dette. Ifølge en undersøgelse, som vi bestilte i Udvalget om International Handel, har ECB's højkurspolitik kostet os 0,5 vækstpoint pr. år i løbet af de sidste par år.

Det er i denne henseende, at jeg beklager, at Kommissionen ikke har gennemført en mere præcis analyse af euroens internationale rolle og dens følger for det indre marked med hensyn til international handel.

De valutapolitikker, som nogle af EU's partnere fører med det formål at undervurdere deres valuta, medfører en uretfærdig underminering af handelen. Disse kan opfattes som en ikketoldmæssig hindring for international handel. Det er i denne sammenhæng, vi foreslår en undersøgelse af muligheden for at oprette et organ, der skal mægle i valutastridigheder efter samme model som den, der er oprettet på det handelsmæssige område i WTO-regi.

Dette organ, der kunne lægges ind under IMF, kunne bidrage til at stabilisere det internationale monetære system, mindske risikoen for misbrug og give de globale markeder den tillid, de har behov, tilbage.

Jeg støtter Kommissionens forslag om at udvikle fælleseuropæiske valutapolitiske holdninger, idet der på længere sigt opnås et enkelt fælles sæde for euroområdet i de internationale finansinstitutioner og -fora.

Endelig beklager jeg, at idéen om en økonomisk regering ikke drøftes i betænkningen. Hr. Juncker! Dette handler ikke om oprigtighed. Det er et politisk forslag til organisering af vores fællesskabsinstrumenter.

I tidligere tider klarede regeringer stor international uro med krig. I dag udkæmper vi en økonomisk og social krig, men i stedet for at folk dør, bliver folk arbejdsløse, og vi ved ikke længere rigtigt, hvem fjenden er.

Lad os være naive i denne sammenhæng, og lad os arbejde utrætteligt for at gennemføre europæisk økonomisk og social forvaltning. Sidstnævnte er bestemt ikke nok i sig selv, men det er en nødvendig forudsætning for, at en europæisk social markedsøkonomi kan blive en succes.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Karsten Friedrich Hoppenstedt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren for hans bemærkninger om euroens fremtid og alle de politiske områder, der er forbundet dermed, og sige, at han har opnået stor opbakning i udvalget.

Jeg takker også de øvrige deltagere, særligt hr. Juncker, som var Europas ansigt udadtil ved IMF-mødet i Washington, hvor han gjorde det rigtig godt. Vi er meget stolte af ham, og jeg vil gerne sige følgende. Lad ikke den negative forhandling afskrække Dem fra at fortsætte dette yderst vellykkede arbejde.

For 10 år siden havde jeg æren af at tale om euroen for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, og dengang sagde jeg, og jeg citerer, at "euroen bliver stærk til trods for de negative bemærkninger" såsom dem fra den senere kansler Gerhard Schröder, som dengang sagde, at euroen var en sygelig, for tidlig født baby. Vi tilbageviste dette og efter min mening ganske vellykket.

Når alt kommer til alt, blev euroen sat i verden efter adskillige års diæt med en streng, konsekvent "fitness-politik", og det har været en succes. Det vil jeg ikke komme ind på igen. På det tidspunkt var Gordon Brown formand for Rådet, og dengang udtalte han helt tydeligt, at Parlamentet havde spillet en stor rolle i den monetære unions historiske proces. Andre spillere talte også, herunder Jacques Santer og også Wilfried Maartens, som på det tidspunkt beskrev landene i euroområdet – først 11, så 15, dernæst 16 – som pionerer for et modigt Europa.

Jeg tror, at vi i Europa skal have mod på fremtiden, så vi kan fortsætte med dette meget vellykkede arbejde og fortsætte med at hævde os vellykket med euroen i forhold til de andre stormagter – USA, Asien og de andre verdensmagter. De globale valutaeserver i euro er det bedst mulige bevis på euroens og euroområdets succes.

Elisa Ferreira, for PSE-Gruppen. – (PT) Jeg vil gerne lykønske ikke kun ordførerne, men også Kommissionen med dens initiativ i forbindelse med udarbejdelsen af denne tekst, der gennemgår Den Økonomiske og Monetære Unions første 10 år. Det er en strategisk tekst, og denne analyse er afgørende.

Som det er blevet sagt her i dag, er euroen unægteligt en succes. Fra Lissabon til Helsinki og fra Dublin til Bratislava har euroen vist sig at være stærk og solid, selv i den turbulens, vi oplever i øjeblikket. Det er helt klart afgørende, at grænserne for denne klub udvides.

Men hver dag bliver det europæiske projekts soliditet sat på prøve inden for mange andre områder. Som det er blevet sagt, er euroen central for, at det finansielle system fungerer. Selv Kommissionens tekst viser dog

tydeligt, at den grundlæggende konklusion er, at hverken væksten i realøkonomien eller i den sociale eller geografiske konvergens har kunnet holde trit med denne succes. Tværtimod konkluderer Kommissionen, at ulighederne er øget markant i løbet af den fælles valutas første årti.

Disse forskelle påvirker regioner i mit land, særligt i det nordlige Portugal, og også andre regioner i andre medlemsstater. Den fælles pengepolitik, særligt den meget høje valutakurs, har haft større indvirkning på de regioner, som er meget udsat for international konkurrence, og også på dem, der eksporterer mest.

I dag påvirker den krise, der skyldes dereguleringen af de finansielle markeder, alvorligt realøkonomien og forværrer yderligere situationen for mange borgere i mange regioner. Disse regioner, som er udsat for international konkurrence, dem, der er afhængige af små og mellemstore virksomheder, og dem, hvor kreditadgang er meget vigtig, bliver nu ofre for denne proces, og risikoen for en depressionsperiode hænger endda over dem.

Euroens succes afhænger af den tillid, som de europæiske borgere har til valutaen. De mest magtfulde europæiske lande har allerede truffet foranstaltninger til at stimulere deres nationale økonomi. Vi kan særligt nævne de initiativer, der er blevet iværksat i forhold til bilindustrien. Men Europa er mere end det. Det skal være meget mere end den mere eller mindre koordinerede sum af nationale politikker. Tiden er kommet til at gøre euroen til et af Europas centrale værktøjer for at sikre en stærk valuta og også en stærk realøkonomi. Euroen skal have følge af mekanismer, der sikrer det centrale mål med at opnå social og regional konvergens, fordi det kort sagt udgør hjertet i det europæiske projekt.

Forhandlingen vedrørende koordinering af økonomiske politikker inden for euroområdet er nu uden tvivl endnu mere relevant og aktuel. Koordinering af nationale politikker er dog ikke nok. Der er behov for mere. En Lissabonstrategi, der udelukkende er summen af nationale initiativer, og en stabilitets- og vækstpagt, som lægger forskelligt pres på de forskellige lande, der benytter sig af den og er underlagt den, er begrænsninger, hvilket også gælder det begrænsede budget, der er til rådighed.

Kriser skaber muligheder. Der kan kun opretholdes en monetær union, hvis der er konvergens i medlemsstaternes og deres borgeres velfærd, uanset hvor de er født. Hvordan kan vi ellers mobilisere befolkningernes støtte til den fælles valuta? Kommissionen skal kunne håndtere sin egen diagnose, og det er derfor, vi nervøst afventer de konkrete forslag fra Kommissionen den 26. november til Parlamentet og til de europæiske borgere.

Det er afgørende, at denne krise leder frem til en ny fase i EU, hvor konsolidering og styrkelse af det finansielle system følges af reel fremgang baseret på samhørighed og et koncept om borgerskab, som også er økonomisk.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi oplever i øjeblikket den mest alvorlige finanskrisen i årtier, og Den Europæiske Centralbank og euroen har indtil videre bestået denne finanskrisens afgørende prøve til ug. ECB har handlet hurtigt og resolut for at klare krisen og har håndteret opgaven bedre end visse andre centralbanker. ECB har således demonstreret sin imponerende evne til krisestyring i svære tider. Euroen har vist sig at være en stærk valuta, hvilket har bidraget til at holde euroområdet stabilt, og den har endda været i stand til at give en hjælpende hånd i form af målsætningsmæssige tiltag til visse lande uden for euroområdet.

I forbindelse med kravet om etablering af en europæisk økonomisk regering anerkendes det ikke, at der allerede er blevet og stadig bliver gjort meget for at koordinere de enkelte medlemsstaters politikker og for at harmonisere dem. Resultaterne inden for dette område kan ikke mindst tilskrives hr. Juncker, og jeg vil derfor benytte denne lejlighed til at takke ham i særdeleshed.

Lande uden for euroområdet såsom Danmark og Ungarn lærer nu på den hårde måde, hvor dyrt det kan være ikke at være medlem af Eurogruppen og ikke blive skærmet af euroens beskyttende paraply. Lande, der tidligere har været modstandere af at blive medlem af euroområdet såsom Danmark og Sverige skifter nu mening og overvejer at tiltræde om få år.

Finanskrisen viser også, hvor nært forbundne de finansielle systemer er, og hvor sårbare de er. Det er derfor i vores egen interesse, at de lande, der endnu ikke har nået det stadie, tilslutter sig euroen så hurtigt som muligt, og at undtagelseslandene ændrer mening, om end ikke mod indrømmelser, som ikke er i overensstemmelse med tiltrædelseskriterierne. Den Europæiske Økonomiske og Monetære Union er et stabilt område med klare tiltrædelseskriterier, og dette skal ikke udvandes. Det eneste, vi kunne overveje, er, om vi i forhold til inflationsraten skulle undlade at anvende de tre bedste lande i EU som referencepunkt, men i stedet se på euroområdet som et hele, i og med at vi nu er en større klub med 16 medlemmer.

Eftersom stabilitets- og vækstpakten blev revideret for et par år siden, har den været fleksibel nok til ved økonomisk ubalance at reagere passende på udfordringer som dem, der følger af den nuværende krise. Det ville derfor være en fejl at prøve at svække og omdefinere kravene i pakken.

Krisen gør det også meget klart, at uforholdsmæssigt store underskud, som det er set i USA, ikke er bæredygtige i det lange løb, at størstilet økonomisk udvikling på kredit ikke virker, og at der derfor ikke er noget alternativ til konsekvent budgetkonsolidering. Vi er overbevist om, at finanskrisen i modsætning til det, der bliver sagt på finansmarkederne og udbasuneres i medierne, i den sidste ende vil styrke og ikke svække den monetære union.

Eoin Ryan, for UEN-Gruppen. – Hr. formand! For det første vil jeg gerne lykønske fru Berès og hr. Langen med det arbejde, de har lagt i denne meget vigtige betænkning. Det er en fremragende betænkning og en betænkning, der bør lægges mærke til.

Da dette emne først blev fremsat på udvalgsniveau, oplevede vi et meget anderledes økonomisk klima. Subprimekrisen i USA var brudt ud, men jeg tror ikke, at der var nogen, der forudså følgerne og omfanget af den virkning, som den ville få på finansmarkederne i hele verden.

Efterhånden som den finansielle situation er blevet værre, har tonen i vores forhandlinger her i Økonomi- og Valutaudvalget ændret sig. Den nuværende krise er en global krise, og for at komme gennem den har vi brug for en koordineret global respons, så jeg glæder mig meget over det initiativ, der blev taget i weekenden og resultatet af det. Det er meget mere, der skal gøres, men jeg synes, at det er en rigtig god start.

For Irland er den stabilitet, som euroen har givet, navnlig med hensyn til rentesatser og valutakurser, en væsentlig faktor, der er med til at gøre os i stand til at komme ud af dette stormvejr, ikke uden skrammer, men helt bestemt stadig oprejst.

Hvis der stadig er nogen i Irland eller andre steder i euroområdet eller i Europa, der tvivler på fordelene ved euromedlemskab, så bare kig mod det nordvestlige Europa, og se, hvad der sker i Island.

Hvis Irlands befolkning havde lyttet til dem, der ikke bare var modstandere af Lissabontraktaten, men også af Maastricht- og Nicetraktaten, hvor ville Irland så være nu? Vi ville stå uden for. Vi ville ikke være med i euroområdet, og vi ville opleve alvorlige økonomiske konsekvenser, fordi vi ikke ville have den stabilitet, som euroen har bragt til landet.

Jeg forventer ikke et svar fra partier som Sinn Féin, som konsekvent har været modstandere af Europa, og de skridt, vi har taget, men jeg synes virkelig, at det er på tide, at de gør klart, præcist hvad de mener, og hvor de står i forhold til hele spørgsmålet om Europa og vores økonomiske fremtid.

Pierre Jonckheer, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Eurogruppen, hr. kommissær! På vegne af min gruppe vil jeg også gerne takke fru Berès og hr. Langen for den vigtige betænkning, de har fremlagt for os. Med sine 62 punkter og 14 tætskrevne sider giver den meget stof til eftertanke. Jeg vil gerne benytte mig af, at formanden for Eurogruppen og kommissæren er til stede til igen på vegne af min gruppe at dele flere bemærkninger med dem, som efter vores mening fortjener at blive gennemgået mere grundigt, end det er tilfældet i betænkningen.

Den første bemærkning angår valutakurspolitikken for euroen. Jeg indrømmer, at jeg stadig ikke forstår, hvorvidt der eksisterer en valutakurspolitik for euroen i relation til andre internationale valutaer, og hvorvidt det på G20-møderne eller andetsteds drøftes, hvordan USA's meget store underskud skal finansieres i fremtiden.

Min anden bemærkning omhandler emnet koordinering. Jeg mener, at euroen er en succes, særligt ud fra et politisk synspunkt, fordi den giver EU status som en politisk magt. Jeg mener dog også, at koordineringen af euroen ikke fungerer særlig godt, i hvert fald på tre områder.

Det første område er beskatning. De kender Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliances holdning på dette område. Vi er fortalere for skattekonkurrence, men fair skattekonkurrence. Vi mener, at vi halter for langt bagefter i forhold til bekæmpelse af skattely, herunder inden for EU, og vi mener, at vi halter for langt bagefter, når det gælder udvidelse af direktivet om beskatning af indtægter fra opsparing.

Med hensyn til koordinering af budgetpolitik – som er det andet område – noterer jeg mig, at medlemsstaterne alle har iværksat "genopretningsplaner". På europæisk niveau hører jeg f.eks. hr. Strauss-Kahn sige, at der skal ydes et beløb på 1 % af Fællesskabets BNP, et tal, der praktisk talt udgør hele EU's budget for et år. Hvor

står vi i forhold til dette synspunkt? Jeg mener ikke, at det går særlig godt med koordineringsbestræbelserne, og jeg mener også, at de svar, De giver med hensyn til stabilitets- og vækstpagten, hverken er tilstrækkelige eller passer til den udfordring, vi står over for.

Endelig er det tredje område, hvor jeg opfatter koordineringen som ringe og utilstrækkelig, den lønpolitik, der føres i de forskellige EU-lande. I realiteten har Tyskland opbygget sine gode resultater i løbet af de sidste 10 år ved at praktisere en lønpolitik, som i lyset af den tyske økonomis størrelse er ansvarlig for euroområdet overordnede styrke. Jeg mener, at dette udgør et problem i forhold til niveauet for den interne efterspørgsel og i forhold til lønniveauet for et antal jobkategorier for ikke at nævne problemet med manglende jobsikkerhed.

På disse områder forventer jeg både fra formanden for Eurogruppen og fra Rådet (økonomi og finans), som han repræsenterer, større ambitioner for fremtiden, da vi også taler om de kommende udfordringer.

Sahra Wagenknecht, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! 10 år efter oprettelsen af den monetære union befinder Europa sig i en alvorlig krise. Banker kollapse eller understøttes med milliarder fra statsbudgetterne, markedet kollapse, og millioner af mennesker frygter for deres job og deres fremtid.

Det er ikke kun markedet, der er kommet til kort – de ansvarlige bag den gældende politik virker også ude af stand til at lære af deres fejl. Det er vores holdning, at der blev begået alvorlige fejl i oprettelsen af Den Økonomiske og Monetære Union. En af disse fejl var den strukturelle adskillelse af penge- og skattepolitik. Man kan ikke skabe en fælles valuta uden samtidig at harmonisere skatte- og udgiftspolitikken, i det mindste overordnet. For mig ser det ud til, at de økonomiske skævheder inden for euroområdet er vokset enormt. Det, vi nu virkelig har behov for, er en bedre koordinering af den økonomiske politik, og særligt skattepolitikken. Vi har brug for effektive foranstaltninger til at bekæmpe skattedumping, skattely skal lukkes, og endelig skal kapitalbevægelser igen kontrolleres.

Den anden alvorlige fejl ligger efter vores mening i stabilitets- og vækstpagtens struktur. I tider som disse lever enhver, der mener, at budgetkonsolidering er afgørende, tydeligvis i en anden verden. Der er ikke noget, der kunne være mere katastrofalt end at reagere på denne økonomiske krise, på dette tidspunkt, med åbenlyse redningsprogrammer. Stabilitetspagten har tydeligt vist, at den har slået fejl. Den burde erstattes af en integreret europæisk strategi for solidaritet og bæredygtig udvikling. Efter vores mening har vi brug for en investeringsoffensiv for at forny offentlig infrastruktur og forbedre livet for de socialt dårligt stillede grupper i Europa.

Den tredje fejl ligger efter vores mening i selve Den Europæiske Centralbanks struktur, da den ikke er underlagt nogen form for demokratisk tilsyn og har prisstabilitet som sit eneste mål. Vi går ind for at indføre demokratisk tilsyn med Den Europæiske Centralbank, og vi opfordrer også til, at ECB's pengepolitiske mandat justeres, så vækst og beskæftigelse i fremtiden skal have mindst samme vægt som prisstabilitet.

Den nuværende krise er også en mulighed for vidtrækkende reformer af den europæiske penge- og finansmæssige arkitektur. Den mulighed må vi ikke bare smide væk.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Hvis vi havde en fælles litterær referenceramme i Europa, ville jeg begynde min tale med at citere en stor svensk digter: Smigerens stemme luller dig i søvn, lyt på et tidspunkt til sandhedens stemme. Det er et aleksandrinerversemål med en cæsur. Begge ordførere vurderer, at den monetære union har været en succes. Resultatet er, at de bidrager til at skabe en myte omkring euroen, der ikke er forankret i kritisk vestlig tænkning.

Sandheden om euroen er meget anderledes. For det første har dens første årti medført enorme omkostninger i form af mindsket vækst og øget arbejdsløshed. For det andet har den monetære union ikke skullet stå sin prøve i svære tider før nu. Forskning peger på, at den muligvis har rimelig stor indvirkning på mængden af handel med udlandet, måske endda 3-4 % af BNP. På den anden side er det tydeligt, at de socioøkonomiske fordele af denne stigning i handelen er meget begrænsede, måske 3-5 % af BNP, og det er en fordel, som kun forekommer én gang. Denne ubetydelige stigning i velstanden er blevet opnået på bekostning af, at landene i euroområdet ikke har været i stand til at føre en uafhængig penge- og finanspolitik. Tyskland gik ind i denne monetære union med en stærkt overvurderet valuta og har levet med en høj rentesats og en for restriktiv finanspolitik.

Omkostningerne har været betydelige, og hvordan går det så nu? Den historie, som er blevet strikket sammen, er, at landene i euroområdet står stærkt og forenet og har ledet kampen mod finanskrisen. Som alle ved, er

dette en myte. Det var Det Forenede Kongerige, som står uden for den monetære union, og Gordon Brown, der tog initiativet. Euroområdet fulgte efter.

Roger Helmer (NI). – (EN) Hr. formand! Lad mig lykønske hr. Lundgren med hans bemærkninger og også gøre indsigelse mod hr. Ryan fra UEN-Gruppen, som fortæller os, at den stabilitet, som euroen har givet, har været en enorm velsignelse for Irland. Hvis han havde fulgt med i Irlands nyere økonomiske historie, ville han vide, at den manglende fleksibilitet inden for euroens pengepolitik har bidraget til alvorlige inflationsproblemer, særligt på boligmarkedet, og at den irske boligboble har været meget mere alvorlig, end den havde behovet at være, hvis Irland havde været i stand til at styre sin egen pengepolitik.

Vi fik tilbudt store fordele med euroen, vi fik tilbudt lettelser i forbindelse med rejser, vækst og effektivitet, og pengeoverførsler mellem medlemsstater ville pludselig blive lettere. Men dette er ikke sket. Ja, det er blevet lettere at rejse, men vi har ikke oplevet væksten og effektiviteten, og jeg tror, at det er næsten lige så besværligt og dyrt at overføre penge mellem staterne i euroområdet, som det altid har været.

De af os, der tvivlede på europoprojektet, har fået genoprejsning. Det, vi oplever, er, at vi har den forkerte rentesats i de fleste lande det meste af tiden. Italien har oplevet den mest frygtelige krise i konkurrenceevnen, da enhedslønsmkostningerne er steget med 40 % sammenlignet med Tyskland. Vi får at vide, at euroen er en stor succes på grund af dens styrke som valuta. Tja, vi kan jo spørge nogle af eksportørerne i euroområdet, hvad de mener om euroens styrke. Den skader dem i høj grad.

Den virkelige prøve på en valutas succes er graden af tillid på markedet, og den måles i dette tilfælde ved hjælp af obligationernes spredning mellem staterne i euroområdet. Sidste gang, jeg kiggede, var spredningen mellem Grækenland og Tyskland på mere end 150 basispoint. Dette er ikke bæredygtigt. Det viser, at markederne totalt mangler tillid til euroen. Det spørgsmål, vi står med, er ikke, hvor længe euroen kan holde, men hvilken medlemsstat der først forlader euroområdet.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, hr. kommissær! Lad mig begynde med at takke begge ordførere for en velafvejet betænkning.

I forbindelse med denne betænkning vil jeg gerne allerførst kommentere de nuværende problemer inden for euroområdet. Og på trods af 10 år med de positive virkninger, der er opnået via euroområdets arbejde, står den nu over for nye udfordringer i forhold til, hvordan finanskrisen og den efterfølgende økonomiske recession skal gribes an.

Jeg vil gerne bidrage ved at påpege nogle af de usystematiske lovindgreb, som en række regeringer i medlemsstaterne har foretaget på markedet under påskud af at ville løse denne nye situation.

Jeg er overrasket over, at nogle af udtalelserne fra visse repræsentanter for EU ofte tilskynder regeringerne i medlemsstaterne til at foretage visse lidet hjælpsomme indgreb i finanssektoren, og at disse ofte kun løser situationens perifere aspekter.

Dette gælder f.eks. overholdelsen af betingelserne i Stabilitets- og Vækstpagten, hvor nogle regeringer allerede signalerer, at de tilsyneladende ikke vil holde sig inden for et planlagt underskud på deres offentlige finanser, og i den forbindelse henviser til tilskyndelse fra EU.

Den overtagelse af kriseramte finansielle institutioner, som regeringerne i nogle medlemsstater har foretaget, vil repræsentere et farligt fortilfælde for ekspropriation af private virksomheder i en hvilken som helst sektor, som ikke er villige til at tilpasse sig usystematiske lovgivningsmæssige og diskriminerende indgreb foretaget f.eks. for at holde inflationen nede.

Den omfattende finansielle støtte til nogle økonomiske sektorer såsom bilindustrien giver anledning til spørgsmål om, hvorvidt en sådan støtte skaber urimelig markedsforvridning og også virker diskriminerende mod andre sektorer.

Uden tydelig og omhyggelig koordinering og klare regler på EU- eller euroområdeniveau bliver det svært at håndtere disse meget krævende processer.

I denne forbindelse vil jeg gerne opfordre repræsentanterne for Kommissionen og Den Europæiske Centralbank og andre EU-institutioner til at indtage en velovervejet og koordineret holdning, når de leder efter en optimal løsning i disse svære tider, hvor hele Europa står over for økonomisk recession.

På kort sigt kan overdreven lovgivning og overdrevne regeringsindgreb på det frie marked midlertidigt sætte en stopper for yderligere økonomisk kollaps i EU, men på mellemlang sigt vil dette helt sikkert ikke give udviklingen den saltvandsindsprøjtning, der så ivrigt forudses.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Den Økonomiske og Monetære Union har tilføjet en ny dimension til den europæiske integrationsproces. Styringen deraf er baseret to asymmetriske søjler, nemlig den monetære union, der er føderal i sin beskaffenhed, og den økonomiske koordinering, som bygger på regeringssamarbejde. Begge skal de sikre den stabilitet, vækst, retfærdighed og bæredygtighed, som borgerne kræver.

Gennemgangen af 10 år i euroområdet er positiv. Beviset er, at euroen i stigende grad opfattes som et tilflugtssted og et sikkert sted for medlemsstaterne. Men vi skal gå endnu længere og udvide dens rammer. Vi skal gøre dette for at imødegå udfordringer i forbindelse med globalisering, klimaforandringer og befolkningens aldring og også den nuværende finanskrisen, som nødvendiggør forbedringer af den måde, vi arbejder på. Vi skal også gøre dette for at håndtere den recession, som nu opstår for første gang.

Euroen kan ikke kun fungere som et sikkerhedsanker, men skal også være en motor, der kan være drivkraft for vækst. Euroområdet og Den Økonomiske og Monetære Union skal kunne reagere på disse udfordringer.

Jeg vil gerne lykønske ordførerne med deres fremragende arbejde og særligt takke dem for at have indarbejdet to af mine forslag. Det første var i definitionen af vores pengepolitik sammen med den økonomiske søjle og den monetære søjle at indføre behovet for en økonomisk analyse for at definere denne politik korrekt. Denne definition skal tage højde for overførsel af pengepolitik, udvikling af långivning, kapitalinteresser og finansielle aktiver, egenskaber for nye produkter og koncentration af risici og likviditet.

For det andet skal vi være opmærksomme på forskellene mellem medlemsstaterne, som vil øges i takt med udvidelsesprocessen. En universel pengepolitik vil i mange tilfælde ikke passe til de konkrete situationer i de forskellige lande. Den skal derfor tilpasses ved at indføre finansielle faciliteter for de lande, der måtte opleve kontraktive resultater som følge af den universelle politik, under forudsætning af at de ekspansive resultater let kan reguleres gennem skattepolitik.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Det siges, at en krise altid sætter fokus på alle de stærke og svage punkter i de økonomiske og institutionelle strukturer. Jeg må tilstå, at jeg tidligere stort set ikke var i tvivl om, at større opmærksomhed på landene i euroområdet ville skabe forudsætningerne for, at der ville opstå et Europa med to hastigheder, og at udviklingsøkonomierne som Litauens økonomi ville opleve hindringer i forhold til deres indtræden i euroområdet. Men de aktuelle begivenheder på finansmarkederne har ændret min holdning til Eurogruppens rolle og indflydelse på EU.

Det er tydeligt, at euroområdet har modstået den første store bølge i finanskrisen. Det er klart, at den økonomiske nedgang kan bremses ved at gennemføre en økonomisk politik, der er bedre koordineret mellem medlemsstaterne, hvilket fremskynder integration og udvidelsen af det indre marked. De lande, som er blevet tilbage uden for eurorådets grænser, har lidt mere. For det meste har vi lidt og er blevet ofre for finanskrisen, fordi der trækkes kapital tilbage. Det er derfor, vi nogle gange protesterer meget kraftigt imod de beslutninger, der vil lette kapitalens bevægelighed i EU-landene, det er ikke, fordi vi er mod integration. Som professionel økonom ved jeg, at integrationsprocesser fremmer økonomisk vækst. Men vi kunne virkelig godt tænke os, at euroområdet blev en klippe, der kunne slå finanskrisens bølger tilbage, en klippe, som vi kunne klatre op på, og hvor vi kunne søge læ for de iskolde vinde.

Hvad skal der gøres for at gøre eurorådets styrke til hele EU's styrke? Vi skal helt sikkert undgå at foreslå en masse nye foranstaltninger. Jeg så i dag de beslutninger igennem, som Parlamentet har vedtaget i forhold til økonomisk politik. Nu ville det have været en fordel, hvis i det mindste nogle af disse forslag allerede var blevet gennemført. Der er et stort antal forslag, og for mig ser det ud, som om vi ikke vil komme i tanke om mere. Nu bør vi konsolidere disse forslag.

I øjeblikket drøftes det, om vi har behov for større statslige indgreb eller en mere liberal politik for at overvinde den økonomiske recession. Jeg mener, at begge økonomiske strategier skal anvendes. Det er frem for alt klart, at vi har brug for et socialt sikkerhedsnet, hvor staten tilbyder støtte og økonomisk understøttelse, så folk, der har mistet deres job på grund af krisen, på grund af omstrukturering, kan finde et nyt ståsted i livet. På den anden side har vi behov for liberale reformer, så integrationsprocessen styrkes og giver mulighed for, at virksomhederne udvider deres aktiviteter i EU. Her skal euroområdet spille en central rolle.

Til sidst vil jeg gerne tilslutte mig mine kolleger og sige til formanden for Eurogruppen, at vi sætter stor pris på hans arbejde og ved, hvor kompliceret alt dette er – han har i hvert fald Parlamentets støtte.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Hr. formand! En gennemgang af de første 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union bør ske ud fra et internationalt perspektiv. Det spørgsmål, vi bør stille, er, hvor EU har bevist sine fordele i forhold til sine primære konkurrenter i verden, dvs. USA og Asien. Dette perspektiv viser tydeligt, at euroområdet balance har røde tal. EU har udviklet sig langsommere end sine konkurrenter. Væksten i job og særligt væksten i arbejdsproduktivitet har været mindre end i USA for slet ikke at nævne Asien. Det betyder, at den fælles valuta ikke udfylder sin grundlæggende rolle.

Et andet aspekt er euroområdet fremtid. Dokumenter fra Den Europæiske Centralbank og myndighederne i EU lægger stigende vægt på behovet for at bruge euroen som et redskab til at indføre ensartede økonomiske politikker i medlemsstaterne, særligt i forhold til budget- og skattepolitik. Denne erklæring bekymrer de mere tilbagestående lande, særligt de nye medlemsstater. Hvordan kan de udvikle sig og mindske kløften i forhold til de gamle medlemsstater, hvis de er tvunget til at indføre en politik, som dæmper den økonomiske vækst i alle medlemsstaterne?

Den primære kritik i forhold til Den Europæiske Centralbank er, at den i sine bestræbelser på at gøre euroen til en verdensomspændende valuta ignorerer de økonomiske problemer i regionerne og i de mindre udviklede medlemsstater. Den undlader også at tage hensyn til sociale aspekter såsom demografisk struktur og borgernes mobilitet.

EU-myndighedernes holdning er endnu mindre acceptabel, når man tænker på, at både Tyskland og Frankrig i mange år ikke levede op til de strenge betingelser i Maastrichttraktaten, fordi de vidste, at det var i deres nationale interesse. Ydermere blev de aldrig draget til ansvar eller straffet. Derfor er der efter min mening behov for, at vi ikke fortsætter med euroområdets nuværende økonomiske doktrin, men i stedet gennemfører en radikal ændring, som ikke alene vil bidrage til at imødegå den nuværende finanskrisen, men frem for alt vil frigive den energi, der skal til for, at alle EU-medlemsstaterne kan udvikle sig økonomisk.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Kommissionens forslag vedrørende de første 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union indeholder en række selvmodsigelser. Det sigter mod at afslutte en periode med deregulering af markedet, mens priserne for varer og tjenesteydelser i realøkonomien ligger på det højeste niveau nogensinde, og arbejdsløsheden i euroområdet forventes at nå op på 8,6 % i 2009 og 9 % i 2010.

Udviklingen bekræfter, at kløften mellem rig og fattig slet ikke er blevet mindre. Den globale økonomiske og finansielle krise er direkte forbundet med statens begrænsninger og dereguleringspolitikken. Selv om vi har fået bekræftet, at fordelingen af rigdommene har været skæv, er Kommissionen desuden fortalende for stabilitets- og vækstpaktens fortsatte håndhævelse og udjævnende virkning og for at give Den Internationale Valutafond en styrket rolle.

Denne tilgang tilsidesætter de særlige forhold, der gør sig gældende i de enkelte medlemsstaters økonomi, og er i strid med filosofien om forskellige vækstrater i hver medlemsstat.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Hr. formand! I år er det 10 år siden, at man indførte euroen i en lang række lande i EU. I Danmark har vi to gange afvist at indføre euroen efter lang og grundig debat, og nu er det så tid til at gøre status. Og vi er nødt til at se særdeles kritisk på den fælles mønt. Siden juli er euroen faldet med 30 % i forhold til dollaren, efter at den finansielle krise har taget sin begyndelse. Investorerne mangler tillid til euroen. Spørgsmålet er, hvorfor! En del af svaret ligger lige for. Der er meget, der tyder på, at den pengepolitik, der føres i EU, hvor man entydigt ser på inflationsbekæmpelse, ikke er den rigtige. Den meget stramme finanspolitik, som landene tvinges til at føre på grund af stabilitetspagten, er slet ikke den rigtige nu. Euroens lave kurs i forhold til dollaren skyldes, at der ikke er tillid til eurolandenes økonomiske politik. Man kan endvidere sige, at den finansielle krise viser om noget, at euroens mål – "One size fits all" – ikke passer. Flere og flere økonomer mener, at der bør føres en ekspansiv finanspolitik. Ønsker man at bruge det som redskab, er der brug for langt mere individuelle økonomiske politikker, end euroen tillader. "One size fits all" sidder aldrig rigtig godt på nogen. Den passer altid alle halvdårligt.

Endelig er jeg nødt til at sige til Klinz – der taler om, at vi i Danmark gerne vil være med i euroen, og at vores valuta er svag – at den danske økonomi er bomstærk, og at vi har klaret den finansielle krise bedre end gennemsnittet i eurolandene.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Der er virkelig meget lidt at fejre i anledning af Den Økonomiske og Monetære Unions 10-årsdag. Vi prøver desperat at bruge en række forskellige hjælpepakker for at forhindre dæmningen i vores finansielle system i at bryde, og det eneste, vi får gjort, er at lappe revnerne utilstrækkeligt sammen. Bankerne har stukket milliarder af offentlige midler ned i lommerne, samtidig med at de uddeler bonusser og afkast, og den gennemsnitlige borger er blevet gjort til grin igen og igen. Den enkelte borgers skattepenge er endt på bankernes roulettaborde, og til gengæld trues borgeren med arbejdsløshed og muligvis endda med tab på sin opsparing, både i banken og i pensionskassen.

Midt i dette dilemma hører vi nu røster, der siger, at vi endelig skal gøre noget for at sikre, at europæiske virksomheder ikke ender med at være på ikkeeuropæiske, f.eks. kinesiske, hænder. Denne sælgen ud af Europa begyndte for år tilbage med grænseoverskridende leasing og andre lignende rænkespil. Hvad mere er, har ØMU'en en del problemer i lyset af Grækenlands hastigt stigende gæld og Italiens skødesløshed efter at være blevet optaget i euroklubben.

Vi skal derfor sikre, at de fejltagelser, som blev begået i forbindelse med euroen, ikke gentages af nye medlemmer, og at der ikke kan spilles flere risikable økonomiske spil med offentlige midler, med andre ord med borgernes penge. Vi har ikke alene brug for et strengt europæisk tilsyn med tvivlsomme finansielle konstruktioner, men vi har også behov for et solidaritetsbidrag fra dem, der har profiteret af spekulation. Frem for alt skal EU i princippet fuldstændigt forsage uhæmmet kapitalisme og i stedet beskytte sine borgere mod ubehersket grådighed og de negative konsekvenser af ukontrolleret globalisering.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. Juncker, mine damer og herrer! Det forekommer mig, at hr. Mölzer ikke har forstået, hvad det drejer sig om, da det, han sagde, ikke havde meget med euroen at gøre.

Euroen og udvidelsen er EU's mest iøjnefaldende succeser i de sidste 10 år. Vi bør imidlertid også huske på, at disse succeser ikke ville have været mulige uden Maastrichtkriterierne, stabilitets- og vækstpagten og Den Europæiske Centralbank, og uden politisk vilje og villighed til at påtage sig et ansvar på europæisk plan. Vi taler nu om samarbejde og koordination. Det er rigtigt, at vi har brug for mere samarbejde og koordination, men det forudsætter, at vi har mere tillid til hinanden. Vi har brug for mere samarbejde og mere koordination, ikke mindst i lyset af mere Europa på det økonomiske område.

Den Europæiske Centralbank, den amerikanske centralbank og den japanske centralbank har i mange kriser bidraget til at beskytte Europa mod valutakriser. Derfor vil jeg endnu engang understrege, at man ikke kan afholde et topmøde uden repræsentanter fra euroområdet og Den Europæiske Centralbank. Finanskrisen har vist, at euroen har hjulpet os til at undgå valutaspekulation og forhindre spekulation i euroområdet. Reaktionen i Danmark, Det Forenede Kongerige, Sverige og Ungarn viser helt klart, hvad euroen har gjort for os.

Til slut vil jeg gerne understrege, at vi ligeledes ønsker, at EU bliver repræsenteret i IMF, Verdensbanken og på de globale finansielle markeder i overensstemmelse med sin styrke. Vi opfordrer alle dem, der nu højlydt forlanger en global regulering, til at gøre det samme i Europa og i medlemsstaterne, som de kræver, at andre gør.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Juncker! Jeg vil gerne begynde med varmt at gratulere en moden tiårig samt takke de to ordførere for en god betænkning.

De seneste måneder har jo vist euroens styrke. Der var ikke mange, der for 10 år siden troede, at euroen ville blive en så formidabel succes. Nogle lande, herunder mit eget, ventede ængsteligt udenfor. Nogle kritikere tænkte nok, at euroen ikke ville bestå prøven, som hr. Lundgren sagde. Men han og de andre dommedagsprofeter tog fejl. Efter måneder med finansuro er det tydeligt, at kun et samarbejde om økonomiske spørgsmål med euroen som den stabiliserende kraft kan give den sikkerhed, som de nuværende globale økonomiske systemer kræver. Netop det faktum, at det var fælles aktioner, der førte til en forbedring af markedet, viser eurosamarbejdets styrke.

Euroen bør blive hele Europas valuta. Hvis denne vision skal blive til virkelighed, så bør de allerede strenge konvergenskriterier ikke gøres endnu strengere. Jeg mener derfor, at det er forkert at gøre medlemskabet af euroen til en eksklusiv klub med højere adgangskrav, som et af ændringsforslagene kræver.

Lad mig sige et par ord om Sveriges position uden for euroområdet. For Sverige, som kun står med et ben i EU, og som stadig står uden for euroområdet, er fordelene og ulemperne nu klarere end nogensinde, også forhåbentlig for hr. Lundgren. Da den sidste finanskrisen ramte Sverige i 1992, gjorde vi i sidste ende ikke andet end at lade kronen falde. Det, vi lærte dengang, førte til, at vi besluttede os til at blive en del af den

europæiske familie. I det sidste år er den svenske krone faldet i forhold til euroen. Nu hvor finanskrisen tackles, står Sverige både uden den beskyttelse, som euroen giver, og uden for de løsninger, som krisehåndteringen inden for Eurogruppen beslutter og nødvendiggør. Det er nu, at små lande som Sverige bør indse værdien af en fælles valuta. Euroens stabilitet muliggør en langsigtet tilgang, som er så vigtig for et land, der er så afhængig af eksport som Sverige. Det er rigtigt, at Sverige har en god økonomisk udvikling, men medlemskab af euroen ville have givet os endnu mere stabilitet i vores valutapolitik og ville have skabt flere arbejdspladser, en mere stabil økonomi og en større eksport.

De svenske partier bør derfor være parate til at ændre deres passive holdning til euroen som en valuta for Sverige. Sverige bør blive et fuldgældigt medlem af EU. Det er derfor på tide, at vi i mit land seriøst begynder at tale om en ny folkeafstemning. Jeg håber for mit vedkommende, at Sverige bliver medlem i løbet af de næste fem år.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på to spørgsmål, som efter min opfattelse kaster en skygge over Den Økonomiske og Monetære Union. For det første er der den kendsgerning, at landene uden for euroområdet har en hurtigere udvikling end landene indenfor. I perioden 2002-2007 udviklede de gamle medlemsstater uden for euroområdet – England, Sverige og Danmark – sig meget hurtigere end landene i euroområdet. Væksten i BNP i disse lande var næsten dobbelt så stor som gennemsnittet i euroområdet, og arbejdsløsheden var betydelig lavere end i euroområdet. Forskellen mellem landene i euroområdet og de nye lande er endnu mere sigende.

For det andet er der forskelsbehandlingen af de lande, der ønsker at komme med i ØMU'en; i forhold til de lande, der allerede er med. Kandidaterne til ØMU'en skal opfylde strenge finanspolitiske og monetære kriterier i to år, før de kan komme med i euroen, men de to største EU-lande – Tyskland og Frankrig – som er i euroområdet, overskred tærsklen for budgetunderskud i fire år mellem 2002-2005. Det var nødvendigt at ændre stabilitets- og vækstpagten for at undgå, at disse to lande skulle betale adskillige millioner euro i bøder for ikke at have overholdt kriterierne.

Jens Holm (GUE/NGL). - (SV) Hr. formand! Denne betænkning hylder ØMU'en. Jeg undrer mig over, hvad der er at fejre. Euroområdet er i recession, og arbejdsløsheden stiger skarpt. Adskillige af de store ØMU-lande overholder ikke længere de grundlæggende økonomiske krav for medlemskab. Det alene viser, hvor stift projektet er.

For fem år siden stemte det svenske folk nej til ØMU'en. Men jeg har gentagne gange hørt Kommissionen sige, at Sverige før eller siden må tilslutte sig ØMU'en. Jeg vil derfor benytte mig af lejligheden til at spørge Kommissionen, om den kan gøre dette klart en gang for alle. Skal Sverige tilslutte sig ØMU'en?

ØMU'en har brug for en grundlæggende reform. Et klart mål for Den Europæiske Centralbank om at bekæmpe arbejdsløsheden bør medtages. Man bør tillade større økonomisk fleksibilitet. Dette ville være nogle få vigtige skridt i den rigtige retning.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Jeg mener, at indførelsen af euroen er en succes, da vi har set et fald i arbejdsløsheden og en stigning i beskæftigelsen, og dette skyldes euroens stabilitet. Vi kan se et yderligere bevis på det i den nuværende krise, for de lande, der kan bruge denne stærke reservevaluta, kan simpelt hen ikke have betalingsbalancevanskeligheder, mens andre – som f.eks. Ungarn – oplever sådanne problemer.

Men det er ikke lykkedes for euroområdet at opnå konvergens, til trods for støtte fra sammenhørighedsfonden, og det, vi i stedet for bør undersøge, er grundene til dette. Derfor vil jeg foreslå, at vi, når vi undersøger, hvad der er sket, ikke blot ser på BNP, men også på BNI.

Jeg er glad for, at betænkningen indeholder et punkt om, at der skal træffes foranstaltninger over for medlemsstater, som konstant kommer med ukorrekte, rosenrøde prognoser – som vi har set det med begivenhederne i Ungarn i 2006 – og jeg mener faktisk, at det er nødvendigt.

Jeg mener, at det er vigtigt, at vi bevarer prestigen ved EU-medlemskab. Lande, som ikke er medlem af EU, bør ikke kunne komme med i euroområdet, da det ville betyde, at vi ikke ville kunne retfærdiggøre den meget store indsats, som visse lande har gjort for at blive medlem.

ECB's redskaber bør – især i den nuværende krise – bruges til fordel for alle medlemsstater, navnlig hvad angår likviditet. Her må vi ikke være selviske. Dette giver EU's beskyttende skjold og medlemskab af det indre marked mening. Det indre marked er en stor udfordring, især for de mindst udviklede medlemsstater. Det bør ligeledes tages med i betragtning i sammensætningen af ECB's direktion.

Det vigtigste spørgsmål er imidlertid euroområdet eksterne repræsentation. Det er nødvendigt, men alle medlemsstater bør inddrages i udarbejdelsen af mandatet for euroområdet eksterne repræsentation. Ekstern repræsentation bør ikke være en eksklusiv klub, da EU er en samlet enhed.

Endelig vil jeg gerne sige, at medlemsstaterne skal tiltræde euroområdet så hurtigt som muligt på strenge, men logiske betingelser. Derfor er jeg glad for hr. Klinz' fornuftige forslag om, at referencelandene skal begrænses til landene i EU-området.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Hr. formand! I forbindelse med de seneste ugers finanskriser har Europas borgere set, at medlemsstaterne i euroområdet er bedre rustede til at imødegå store rystelser. Det kan folk også se i mit land, Slovakiet, som indtræder i euroområdet den 1. januar.

De finansielle investorer og valutakursspekulanter betragter os allerede som medlem af euroområdet. Det betaler sig ikke længere at spekulere i vores valuta, da vi har fastlagt en fast vekselkurs. Samtidig falder vores nabos valutaer. Spekulanter betragter dem som alt for risikable på grund af krisen på finansmarkederne. Nogle valutaer er faldet til deres laveste niveau i årevis.

Tiltrædelsen til euroen i en lille, åben økonomi beskytter virksomheder og borgere mod udsving i vekselkursen. Endog borgerne i det land, der har den højeste beskæftigelse i verden, nemlig Danmark, og som længe var et af de mest konkurrencedygtige lande og havde den højeste levestandard i verden, har nu opdaget, at hvis de havde været medlem af euroområdet, ville de have haft en bedre vekselkurs, og de ville bedre have kunnet tackle de nuværende globale problemer. Det samme gælder naturligvis også for Sverige, som vi har drøftet i dag. Tiden er måske nu inde til, at de tager deres tiltrædelse til euroområdet op til fornyet overvejelse.

En kollega fra mit eget land har i dag kritiseret Slovakiets regering for at udarbejde foranstaltninger til at styrke regulerings- og tilsynsrammen. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et beslutningsforslag fra Europa-Parlamentet, hvor man for nylig bad Kommissionen om at foreslå foranstaltninger til at styrke regulerings- og tilsynsrammen i hele EU. Det er vi nødt til at gøre. Og det er derfor, at et flertal af Parlamentets medlemmer fra forskellige politiske grupper stemte for dette.

Jeg vil gerne slutte med at takke de to ordførere for en fremragende betænkning.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Den Økonomiske og Monetære Union er 10 år gammel. Det er en fin fødselsdag, men det giver os også anledning til at overveje, hvorledes den økonomiske, finansielle og politiske situation har ændret sig i EU og globalt, og om Maastrichtkriterierne kan leve op til de aktuelle globale ændringer.

I 2005 blev stabilitets- og vækstpakten revideret, måske fordi dens krav ikke var blevet gennemført i de største lande i euroområdet.

I en periode på 10 år havde næsten ingen af landene i euroområdet gennemført alle Maastrichtkriterierne.

Vi ved, at Den Europæiske Centralbanks mål for inflationen er 2 %. Hvis vi ser på dette mål i dag, kan vi se, at intet EU-land har nået dette mål. I september varierede inflationen fra 2,8 % i Holland til 14,7 i Letland, og Maastrichtkriteriet for prisstabilitet er 4,5 %.

Hvis medlemmerne af euroområdet ikke gennemfører prisstabilitetskriteriet, hvordan kan vi så tale om inflationsstabilitet? Man begyndte at tale om inflationsstabilitet i 2006, da udvidelsen af euroområdet begyndte. Taler vi om nye krav, der udelukkende skal gælde for nye kandidater til euroområdet? Hvad er udsigterne for en udvidelse af euroområdet?

Jeg vil opfordre Kommissionen og Den Europæiske Centralbank til endnu en gang at se på Den Økonomiske og Monetære Unions principper og Maastrichtkriterierne og til at stille spørgsmålet, om de bliver gennemført i den nuværende globale økonomiske og finansielle situation, og hvad fremtiden indebærer for Den Økonomiske og Monetære Union og kandidaterne til euroområdet.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Hr. formand, hr. Junker! De har ikke heldet med Dem, for forhandlingen i dag om eurolands succes føres på et tidspunkt, hvor Eurostat har meddelt, at vi står ved begyndelsen til en større recession i landene med den fælles valuta. Dette burde få Dem til at udøve selvkritik i stedet for at komme med denne ubegrænsede succespropaganda. Ordførerne lovpriser i deres betænkning faldet i arbejdsløsheden, som ganske rigtigt i ni år har ligget lige over 1,5 %, men prognoserne viser nu en betydelig stigning i arbejdsløsheden i euroområdet i det kommende år. Der er ligeledes en anden side af medaljen, som

ikke er så rar, og det understreger betænkningen også, nemlig en meget utilfredsstillende økonomisk vækst og en stor produktivitetsnedgang (fra 1,5 % i 1990'erne til 0,75 % i det sidste årti).

Det er tydeligt, at euroen hverken er et universalmiddel mod økonomiske trængsler eller et instrument, der qua dets karakter giver hurtigere økonomisk vækst og større velstand, end det er tilfældet for landene uden for euroområdet – Sverige, Danmark og Storbritannien.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Hr. formand! Der hersker ingen tvivl om, at ØMU'ens fødsel og euroen er et af højdepunkterne i den europæiske integrations tresårige historie.

Det er første gang, at vi i Europa og i verden har set en så struktureret overgang til en fælles valuta uden krig, uden blodsudgydelser, men i enighed og på grund af den politiske vilje, som blev udvist af uafhængige lande, som i fællesskab og på demokratisk vis besluttede at slå ind på denne vej mod valutastabilitet. Det har været en vanskelig vej, men det var en vej, som passede alle parter i Europa, dvs. både de lande, som var vant til finansiell stabilitet, og som fortsatte med at føre den samme antiinflationariske politik, og de andre lande, som efter årtier uden finansiell disciplin for første gang i euroen fandt en oase, hvor de kunne rationalisere og omstrukturere grundlaget for deres økonomi.

Men det var fortiden. Vi befinder os nu i en meget vanskelig fase, på et afgørende stadie, hvor vi bør se på Ø'et i ØMU'en. Indtil nu har M'et i ØMU'en, den monetære komponent, hjulpet os til at nå så langt, som vi er i dag, men hvis vi ikke fra nu af indtager en sammenhængende, konsekvent og ensartet europæisk holdning til de økonomiske aspekter i sagen, er jeg bange for, at vi vil se mange af vores resultater kæntré for øjnene af os.

Der er således to spørgsmål, som vi skal have afklaret i fremtiden. Vi skal have koordinerede regler for en europæisk økonomisk styring, som også vil beskytte det globale system mod de excesser og det anarki, som førte til den nuværende krise. Og for det andet skal vi fordømme alle dem, som økonomisk lefler for folk, fordi de ønsker at bruge krisen til at så tvivl om disse store resultater.

Manuel António dos Santos (PSE). - (PT) Hr. formand! Jeg vil starte med at gratulere ordførerne med denne fremragende betænkning. Kun de få, der er fuldstændig uvidende, eller de mange, som overhovedet ikke har nogen forståelse for forholdene, vil kunne påstå, at euroen og den dertil knyttede monetære politik ikke har været en kæmpesucces for menneskeheden og en stor succes for den europæiske økonomi. Man behøver bare se på det store antal arbejdspladser, der er blevet skabt under euroens styre, for at forstå dens betydning. Det er også helt klart af betydning, at de lande, som for kort tid siden udtrykte skepsis til den fælles monetære politik og euroen, nu i denne krisesituation, hvor den europæiske økonomi takket være sine instrumenter reagerer bedre end andre regionale økonomier, hurtigt ønsker at samarbejde med og endog komme med i euroområdet.

Men det er ikke alt, og det betyder ikke, at jeg personligt er tilfreds med den måde, hvorpå EU har tacklet spørgsmålene om finansiell konsolidering og finansiell stabilitet. Jeg har allerede ved adskillige lejligheder sagt her i Parlamentet, at jeg går ind for finansiell stabilitet og stabilitets- og vækstpakten, men at det er min opfattelse, at denne pakke ikke altid har været en ven for realøkonomien. Hverken denne pakke eller den monetære politik har været en virkelig ven for realøkonomien. Realøkonomien har ofte haft meget store problemer på grund af en alt for konventionel anvendelse af stabilitets- og vækstpaktens regler.

Jeg har aldrig mødt en økonom eller læst en økonomisk lærebog, som fortalte mig, at to, tre og fire, de magiske tal i stabilitets- og vækstpakten (inflation, underskud og gældsrate) er blevet videnskabeligt bevist. Jeg har aldrig mødt nogen, og jeg har især aldrig mødt en økonom eller en økonomisk teoretiker, som på noget som helst tidspunkt har sagt, at det er absolut afgørende stædigt at holde fast ved en sådan struktur. En idé, der forsvares heftigt af Kommissionen og af de mere konservative kræfter i Europa, er, at vi skal have budgetter, der balancerer eller er nulvækstbudgetter. Det er en helt absurd idé. På alle vækstniveauer betyder et budget, der balancerer, at man fuldstændig fjerner al gæld i fremtiden. Det er ikke retfærdigt socialt set, og det er heller ikke retfærdigt i forholdet mellem generationerne. Det er ude af trit med virkeligheden og realøkonomien.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Berès-Langen-betænkningen er fremragende, fordi den fortæller ØMU'ens historie i de sidste 10 år og siger, hvordan det skal fortsætte. Euroen har været en bragende succes. Den er den næstvigtigste valuta i verden. Inflationen i de første 10 år lå i det store og hele på linje med ECB's mål på 2 %. Den har desuden gjort det lettere at rejse, fremmet handel og beskæftigelse, og hvad der er vigtigst, den er et yderligere skridt i retning af konsolideringen af EU.

Den meddelelse, der kom i sidste uge, om at euroområdet er i recession, betyder nu, at der må handles hurtigt både inden for EU og globalt, men vi kan på ingen måde skyde skylden for den nuværende krise på euroen. Stabilitets- og vækstpaktens regler er i og for sig rigtige, da de fastlægger retningslinjer for medlemsstaternes maksimale låntagning, men de tog ikke højde for – og det kunne ingen have gjort – den nuværende globale økonomiske krise. Efter min opfattelse bør der udvises fleksibilitet i den aktuelle krise, for medmindre de finansielle institutioners kreditstramning lempes, er der god grund til at tro, at krisen vil blive endnu værre, og at flere arbejdspladser vil gå tabt.

Jeg vil gerne rose formand Barroso og præsident Sarkozy for den måde, hvorpå de repræsenterede EU på G20-drøftelserne i Washington i sidste uge. Jeg mener, at de gjorde os ære, og de gjorde Europa ære.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at vi bør undersøge, hvordan denne krise opstod, og hvad grundene til den var. Vi bør lære af den og sikre, at det aldrig sker igen. Hvis det betyder reform – reform af institutionerne, reform af Den Internationale Valutafond – lad os så gøre det. Hvis det betyder, at vi skal se på, hvordan Den Europæiske Centralbank fungerer, lad os så gøre det. Lad os på dette stadie gennemføre, hvad man kunne kalde en retsmedicinsk undersøgelse, og ligegyldig hvilken krise, Europa nu oplever – vi ved ikke, hvor alvorlig den er, hvor den fører hen, eller hvornår den vil ende, eller hvad konsekvenserne vil være – lad os undersøge den retsmedicinsk, og lad os gennemføre løsninger.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Juncker! Jeg er enig i, at den fælles valuta har været en stor europæisk succes. Vi har i adskillige år haft lave priser og en lav inflation, vi har haft en lav rente, vi har haft prisgennemsigtighed i de forskellige lande, vi har haft makroøkonomisk stabilitet, og det er især en succes for de lande, som tidligere havde problemer med inflationen og deres budgetunderskud. Jeg er enig i, at dét er en succes.

Jeg vil gerne kommentere det, min polske kollega sagde for lidt siden, om at vi har stigende arbejdsløshed og en finanskrisen i euroområdet. Han har desværre forladt salen, men hvis han var blevet, ville han måske have hørt et par kloge ord. Han ser bort fra det faktum, at hvis Europa ikke havde haft euroen, ville vi befinde os i en meget værre situation, end tilfældet er. Det er især tydeligt, hvis vi ser på situationen i lande som f.eks. Island eller Ungarn, som nu står over for meget store økonomiske vanskeligheder. Hvis de havde været med i euroområdet, ville deres situation have været meget bedre.

Jeg vil understrege, at en valutas succes på lang sigt vil være bestemt af reelle faktorer. Den vil afhænge af den langfristede økonomiske udvikling, og den mangler vi i Europa. Vi kan konstatere, at den amerikanske dollar i de seneste uger er steget i forhold til euroen, og det er tegn på, at investorerne, eller i hvert fald de fleste af dem, selv i en økonomisk krise mener, at dollaren er en sikker havn for deres investeringer. Derfor er det nødvendigt at skabe et grundlag for en langfristet vækst i Europa, hvilket vil styrke den europæiske valuta. Men det kræver reform, det kræver økonomisk momentum, og det kræver større produktivitet.

En anden ting, jeg gerne vil sige, er, at vi bør revidere de nominelle konvergenskriterier, og vi bør sikre, at vi tilpasser kriterierne til de nye omstændigheder, især inflationskriteriet og metoden til beregning af benchmark, således at de kan bidrage til at hjælpe de nye medlemsstater, hvis økonomier er meget dynamiske, til at komme med i euroområdet.

Paolo Bartolozzi (PPE-DE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke formanden for Eurogruppen og kommissæren samt de to ordførere, som har udarbejdet denne betænkning, fordi jeg er overbevist om, at indførelsen af euroen har været med til at sætte borgerne i stand til bedre at forvalte deres familiebudgetter, da det har givet dem besparelser i deres udgifter til varer og tjenesteydelser og meget mere.

Som det allerede er blevet sagt, har inflationen holdt sig på gennemsnitlig 2 %. Der er blevet skabt omkring 16 mio. arbejdspladser i de sidste 10 år, og vi har set en reduktion af de offentlige budgetunderskud, der i 2007 – som det blev sagt af kommissæren – lå på ca. 0,6 % af BNP sammenlignet med 4 % i 1980'erne og 1990'erne.

Derudover har euroen fået et godt internationalt ry, og den er blevet en tiltrækkende valuta selv for lande uden for Fællesskabet, og til trods for den nylige finansuro, som har ramt verdens finans- og banksystem hårdt, har euroen uden tvivl mildnet den globale finanskrisens ødelæggende virkninger. Men der består i dag en fare for, at den globale nedgang i efterspørgslen fortsat vil svække eksporten og modarbejde fordelene ved euroens underkurs, som trues af dollarens fald.

Det er klart, at vi bør foretage betydelige justeringer af euroens grundlæggende struktur, således at medlemsstater med et BNP under gennemsnittet kan sættes i stand til at forbedre deres situation. Det ville

derfor være en god idé at udarbejde en ØMU-køreplan, således at man bedre kan analysere de økonomiske forskelle, fremme strukturreformer og overvåge de offentlige finanser og de finansielle markeder og fremskynde integrationen af dem. Alt dette kan og skal gøres lidt efter lidt, efterhånden som vi – forhåbentligt så hurtigt som muligt – kommer ud af denne ustabile situation, som ikke blot gør det vanskeligere for regeringerne at træffe de nødvendige presserende beslutninger, men som ligeledes øger forvirringen hos opsparerne. Vi skal genoprette tilliden hos opsparerne for igen at få gang i investeringer og forbrug og for at forbedre den overordnede ramme, så vi får mere ro til at handle. Sagt med andre ord er ansvaret kollektivt, men det er nødvendigt med en samordnet indsats fra de kompetente myndigheders side for at vurdere, hvilke reformer der skal gennemføres med stringent styring og en autoritativ politisk ledelse.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne gratulere ordførerne, fru Berès og hr. Langen, med en meget afbalanceret betænkning, som behandler emnet ud fra en bred synsvinkel. For det andet vil jeg fremhæve, at da denne betænkning blev påbegyndt, var der ingen, der tænkte, hvor aktuell den ville være nu. Jeg mener, at det er et tegn på, at EU er i stand til at reagere på de globale udfordringer, sikre konkurrencedygtigheden og skabe stabilitet.

Uden Den Økonomiske og Monetære Union ville både eurolandene og landene uden for euroen have været meget mere sårbare over for finanskrisen. Den Europæiske Centralbank har i de sidste 10 år spillet en meget positiv rolle, og dette initiativ har sikret en meget stabil monetær og økonomisk politik, hvilket satte os i stand til at reagere hurtigt på krisen og handle proaktivt, ikke blot i EU, men også globalt i drøftelserne om en reform af den globale finansarkitektur.

Efter min opfattelse er dette ikke kun en finanskrise. Det er en krise, der drejer sig om beslutningstagningen og spillets regler. Det er nu nødvendigt, at Europa og Den Europæiske Centralbank får en stærkere rolle i forbindelse med tilsyn. Vi har brug for en mere harmoniseret regulering af alle de forskellige finansielle instrumenter. Vi har brug for gennemsigtighed gennem ordentlige procedurer, og frem for alt er det nødvendigt, at europæerne bliver ved med at fremstå enige for at fremme disse politikker globalt. Vi må stå sammen, da markederne er vokset ud over de nationale staters muligheder for at regulere dem, og vi har brug for samordnet handling på nationalt, europæisk og globalt plan.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Euroen vil også være den bedste stimulering for udenlandske investorer i Centraleuropa. Det vil derfor være op til Robert Ficos regering i forbindelse med indførelsen af euroen i Slovakiet den 1. januar 2009 at få det bedst mulige ud af denne lejlighed.

Inflationens bæredygtighed og underskuddet på de offentlige finanser vil blive fulgt nøje i Slovakiet, og den siddende slovakiske regering er derfor nødt til at fortsætte de reformer, der blev påbegyndt af den tidligere regering under Mikuláš Dzurinda. Hvis det ikke sker, kan Slovakiet få vanskeligheder med at holde inflationen nede efter tiltrædelsen til euroen.

Det er min opfattelse, at den slovakiske regering vil tage Europa-Parlamentets ordføreres henstillinger til sig, og at den ikke vil belaste landet med mere gæld. Den bør ikke beskæftige sig med en pensionsreform i et forsøg på at skaffe sig de private opspareres midler og på den måde opnå en kortfristet forbedring af de offentlige finanser. Den vil ikke vedtage love, som er i modstrid med markedsreglerne, og den vil bidrage til at forbedre iværksætttermiljøet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! EU får sin styrke fra de ca. 490 mio. europæiske borgere. Euroområdet er en søjle for stabilitet i Europa og i den globale økonomi. Alene i de sidste 10 år er der blevet skabt 16 mio. arbejdspladser i euroområdet. EU vil i fremtiden skulle reagere på den demografiske og klimamæssige udfordring. En aldrende befolkning vil medføre større sociale, økonomiske og budgetmæssige problemer. Jeg er overbevist om, at man skal forsvare den frie bevægelighed for varer, folk, kapital og tjenesteydelser, især nu på baggrund af finanskrisen og den økonomiske tilbagegang.

Når man fjerner hindringerne for arbejdstagernes frie bevægelighed, sikrer man ordentlige, anstændige arbejdsbetingelser for alle europæiske arbejdstagere, og det er et effektivt middel til bekæmpelse af social dumping og skatteunddragelse. Jeg opfordrer Kommissionen og medlemmerne af Eurogruppen til sammen med medlemsstaternes regeringer at træffe de nødvendige foranstaltninger til at ophæve restriktionerne for rumænske og bulgarske arbejdstagere. Det er nødvendigt, at euroområdet bliver et forbillede for den sociale markedsøkonomi.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige tak til kommissær Almunia og hr. Juncker for deres arbejde med at udvikle dette meget vigtige instrument. Euroen er en solid realitet, som har beskyttet os i denne krise.

Vi bør derfor arbejde videre og udforme en økonomisk politik, der kan gå hånd i hånd med denne vellykkede monetære politik. Det skal være en politik for hele Eurogruppen, men eventuelt også for EU, netop fordi vi på dette stadie er nødt til at udarbejde et nødprogram til håndtering af de økonomiske vanskeligheder, der forudses.

Der er derfor brug for en stærk indsats. Det er nødvendigt at starte et program med stor gennemslagskraft med henblik på at udbygge energiinfrastrukturen i EU og for at foretage energibesparelser. Jeg er overbevist om, at det bør gøres så hurtigt som overhovedet muligt.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil fremsætte mine kommentarer ganske kort.

Homogene markeder ligger til grund for det systemiske svigt, vi har set, og hvis virkelig dygtige folk som hr. Juncker og hr. Almunia ikke kan få genindført diversiteten på markederne, så udsætter vi blot fiaskoen til et senere tidspunkt. Homogene markeder er selve kernen i dette problem.

For det andet havde man i Irland forudset, at euroen som valuta ville komme til at ligne et køretøj uden bremses, uden rat og uden lys. Her tog man virkelig fejl. Hvor ville vi stå i dag i Irland, hvis vi ikke havde haft euroen og Den Europæiske Centralbank? Hvorfor kræver vi ikke større anerkendelse for dette? Det er én ting, der kunne hjælpe os med ratifikationen af Lissabontraktaten.

Og til sidst vil jeg i forbindelse med spørgsmålet om vaccination sige, at forældre har ret til at træffe beslutningen, men hvis alle forældre beslutter ikke at vaccinere, vil der opstå en epidemi.

Jeg vil blot sige følgende: Ingen mand er en ø. Det kan godt være, at Storbritannien er en ø, men det er på tide, at Storbritannien tager spørgsmålet om tilslutning til euroen op til fornyet overvejelse, for vi kan ikke alle gå hver sin vej.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Det har altid været økonomisk nonsens, at økonomier, der klarer sig forskelligt, skulle have samme rente og valutakurs. Derudover er det Den Europæiske Centralbanks hovedopgave og retlige forpligtelse at kontrollere inflationen, hvilket i den løbende økonomiske krise er det mindste af vores problemer.

Det er de brudlinjer, som i sidste ende vil ødelægge den europæiske valuta. Men tilhængerne af euroen i Storbritannien fremfører nu det argument, at faldet i pundet er en lejlighed for os til at tilslutte os euroen. Hvis de havde kendskab til grundlæggende økonomi, ville de vide, at det netop er en grund til ikke at gå med.

Pundets evne til at finde sin værdi i forhold til andre valutaer vil være en væsentlig faktor i Storbritanniens bestræbelser på at ride den kommende økonomiske storm af.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Først vil jeg gerne takke ordførerne, fru Berès og hr. Langen. 10 år er hverken meget eller lidt, men de har klart været med til at konsolidere det indre marked, og til nu at udgøre et beskyttende skjold mod finansiell spekulation. Jeg tror, at en strammere regulering af finans- og banksektoren, kombineret med fremme af investeringer i forskning og udvikling, fremme af konkurrencedygtigheden og uddannelse af borgerne i finansielle spørgsmål vil være meget mere effektive løsninger i krisetider.

EU's medlemsstater bør efter min opfattelse nu udvise økonomisk og finansiell solidaritet, da det ikke er tilstrækkeligt blot at gribe ind i finans- og banksektoren, hvis man skal stabilisere den økonomiske krise mere end blot overfladisk. Hr. kommissær! Jeg håber, at krisens virkninger ikke vil påvirke budgetoverslagene for 2007-2013, da man med de europæiske midler måske kan opnå den ønskede virkning, nemlig en bæredygtig udvikling i EU.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I forbindelse med spørgsmålet om Storbritanniens medlemskab af euroen vil jeg gerne understrege, at det altid har været sådan, at Storbritannien har tøvet med at tilslutte sig europæiske aftaler i starten. Og Storbritannien har hurtigt lært at fortryde den beslutning. Så søger vi om at komme med på det værste tænkelige tidspunkt. Hvis vi havde været blandt de grundlæggende medlemmer af euroen – og det burde vi have været – ville vi i dag have befundet os i en meget bedre situation. Jeg ser frem til, at den næste konservative regering vil søge om at komme med i euroen om ganske kort tid.

(Bifald)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte to kommentarer. For det første har euroen bestået prøven. Hvis vi ikke havde haft euroen i denne finanskrisen, ville vi sandsynligvis ikke være blevet sparet for en spekulation, som ville have været til skade for alle Europas nationale økonomier. Euroen

har altså i den forstand bestået prøven. Hvis vi ikke havde haft euroen i denne krise, ville vi sandsynligvis have stået over for alvorlige vanskeligheder – eller måske fuldkommen kaos.

To ting vil efter min mening være helt afgørende for fremtiden. Euroen vil kun kunne forblive stabil og gøre fremskridt i forhold til dollaren som en global reservevaluta, hvis to ting sikres. For det første er det nødvendigt, at ECB, som har bevist sit værd i denne krise, forbliver uafhængig – som det allerede er blevet nævnt – og for det andet skal stabilitets- og vækstpakten udbygges. Den er allerede særdeles nyttig i sin nuværende form, men det er også nødvendigt, at den anvendes og beskyttes.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle de medlemmer, der har taget ordet i denne forhandling. På grundlag af forhandlingen kan vi konkludere, at der er bred enighed om den betænkning, vi drøfter, samt bred støtte til at fortsætte med Den Økonomiske og Monetære Union samt støtte til vores fælles valuta. Det siger jeg ikke, fordi jeg ønsker at gentage de grunde, som de af os, der gik ind for at oprette Den Økonomiske og Monetære Union, fremlagde for 10 år siden. Mine betragtninger er en følge af analysen af, hvad der er sket i det årti, og af hvad vi nu skal gøre i disse vanskelige økonomiske tider.

Vi kan naturligvis ikke skyde skylden for de aktuelle problemer på euroen. Som vi alle ved, skal årsagerne til denne meget dybe krise ikke findes i Europa eller i euroområdet. Men det er klart, at vi betaler prisen, og det gælder ligeledes andre industrialiserede lande, de nye økonomier og udviklingslandene. Og det skyldes, at alt nødvendigvis hænger sammen i en global økonomi. Men med Den Økonomiske og Monetære Union har vi i det mindste de nødvendige redskaber til at håndtere problemerne mere effektivt. Vi er overbevist om, at det vil lykkes os at komme hurtigt ud af denne krise, hvis vi arbejder sammen, end hvis alle går deres egne veje.

Jeg er enig med alle dem – og der er mange – der har sagt, at Den Europæiske Centralbank er en institution, som siden sin oprettelse på mere en tilstrækkelig vis har berettiget den tillid, vi havde til Maastrichttraktaten. Den har udført sit arbejde godt, og dens arbejde skal støttes, for den er en afgørende del af Den Økonomiske og Monetære Union.

Jeg er ligeledes enig med alle dem, som har sagt, at stabilitets- og vækstpakten skal bevares, som den er nu efter revisionen i 2005, således at vi kan bruge den fleksibilitet, der blev indført det år, og som vi har drøftet ved mange lejligheder. Denne fleksibilitet vil sætte os i stand til at bevare budgetdisciplinen og budgetdisciplinens regler. Den vil sætte os i stand til at forankre bæredygtighedsmålsætningerne for de offentlige regnskaber. Samtidig sætter den os i stand til at bruge den fiskale politik i en situation, der kræver en aktiv politik i form af beskatning og finanspolitiske redskaber.

Den fiskale stimulering skal koordineres, således at den kan være effektiv. Rammen for budgetdisciplin gør en sådan koordination nemmere, men den pålægger også visse begrænsninger for at forhindre, at koordinationen af den fiskale stimulering bringer bæredygtigheden i vores offentlige regnskaber i fare. For det tredje – og det har mange talere nævnt i dag – skal vi uden tvivl styrke euroens stemme til forsvar for vores valutas stabilitet, samt i bilaterale og multilaterale forbindelser med dem, der sidder inde med vores valuta, med repræsentanter for andre valutaer og især i forholdet til andre store aktørers valutaer i den globale økonomi.

Denne krise skyldes i sidste ende en makroøkonomisk ubalance, som burde have været håndteret, men som ikke kunne håndteres, fordi vi manglede effektive mekanismer til løsning af denne globale ubalance. Det drøftede vi i Washington, og vi bør fortsat drøfte det. Det kan vi som europæere kun gøre effektivt, hvis vi giver euroen vores fulde politiske opbakning og de nødvendige styringsmekanismer, således at vi kan forsvare vores interesser, som de fortjener det, gennem kursen på vores valuta. Efter min opfattelse er det den vej, vi skal gå, som det også fremføres i betænkningen, som det er blevet sagt af formanden for Eurogruppen, som Kommissionen er blevet enig om, og som medlemsstaternes ledere i stadig stigende grad også vil erkende.

Dette kræver koordination, forudsat at det er den rigtige slags koordination. Det betyder ikke, at man skal stille spørgsmålstejn ved Den Europæiske Centralbanks uafhængighed eller kunstigt koordinere økonomiske politiske beslutninger, som fortsat skal træffes under hensyntagen til det enkelte lands omstændigheder. Det er ikke ægte koordination. Det skal være den koordination, der altid har ligget til grund for den økonomiske del af Den Økonomiske og Monetære Union, dvs. en koordination der tjener Den Økonomiske og Monetære Unions målsætninger både makroøkonomisk og i forbindelse med den sammenhæng, der består mellem de makroøkonomiske politikker og strukturpolitikkerne.

Når vi i Kommissionen taler om koordination, taler vi om denne form for koordination. Det er min overbevisning, at under de nuværende omstændigheder viser den risiko for en recession, som vi står over for, at vi skal prioritere en sådan koordination, og at Den Økonomiske og Monetære Union giver os de nødvendige redskaber hertil.

Jean-Claude Juncker, *formand for Eurogruppen*. – (FR) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed, eftersom de fleste af dem, der deltog i denne forhandling ikke længere er til stede. Derfor er der ingen grund til at svare dem.

For restens vedkommende vil jeg understrege, at jeg er imponeret over den brede enighed, vi har set i Parlamentets forhandling, da vi næsten alle var enige om, at euroen har været en succes. Jeg er glad for at kunne konstatere, at dem, der er med i euroområdet, siger det. Jeg er glad for, at dem, der ønsker, at deres lande kommer med i euroområdet, også siger det. Jeg konstaterer, at dem, der altid har sagt, at det, vi gør, er fuldstændigt tåbeligt, holder fast ved det synspunkt, som kun kan karakteriseres med de samme ord, som de bruger om vores holdning. Derfor er der ikke noget nyt i Parlamentet, bortset fra at man kan sige, at en anelse af ængstelse – det er en høflig måde at sige det på – alligevel har sneget sig ind i vores drøftelser. Det skyldes den finansielle og økonomiske krise, som vi nu står over for.

I den forbindelse vil jeg gerne sige to ting som svar til en række talere. Der er ingen i Europa, der argumenterer for en overdreven budgetkonsolidering. Ingen. Vi har en revideret stabilitets- og vækstpakt. Nogle af Parlamentets medlemmer var ikke enige i de ændringer, vi indførte i pagten. De er i dag de første til at prise klogskaben i de beslutninger, der blev taget i marts 2005, da vi anvendte en mere økonomisk tilgang til fortolkningen af stabilitets- og vækstpakten. Denne tilgang gør det muligt for medlemsstaterne og deres budgetter at ånde lettere i dag, selv om vi nu går ind i en fase, som ikke er depressiv, men som gør det sværere at konsolidere de offentlige finanser.

De medlemsstater, der har gjort, hvad de skulle i forbindelse med budgetkonsolideringen i de seneste år, har tilstrækkelige budgetmargener til at reagere på den aktuelle økonomiske krise, herunder de strukturelle aspekter, som vi står over for. De medlemsstater, som ikke gjorde det så godt, har større vanskeligheder med at finde de nødvendige budgetmidler, som vil sætte dem i stand til at reagere på den krise, som vi oplever for øjeblikket.

Men vi har pligt til at reagere på krisen i hele euroområdet, når det gælder økonomisk politik. Det er ikke nok at tale om budgetstabilitet. Det er ikke nok udelukkende at koncentrere vores indsats om den finansielle krise. Det er klart, at euroområdet skal komme med en stærk og koordineret reaktion på den økonomiske krise. Vi har derfor nogle få uger til at samle alle de nødvendige elementer til at kunne analysere situationen og handle, og således at vi kan udforme denne praktiske og stærke reaktion. Men alle dem, som kræver en større koordination af de økonomiske politikker, bør naturligvis arbejde på dette og ikke træffe beslutninger om økonomisk politik, før de har forelagt dem for deres kolleger i Eurogruppen.

Det er let for Parlamentet at kræve en koordination af de økonomiske politikker. Jeg vil foreslå, at De i henhold til Deres forretningsorden udarbejder et fælles beslutningsforslag, hvor de store grupper på Europa-Parlamentets vegne opfordrer Eurogruppen og deres respektive nationale regeringer til ikke længere at bekendtgøre økonomiske politiske foranstaltninger, før de har forelagt dem for deres kolleger i Eurogruppen.

De bedes opfordre Deres regeringer – det er let at gøre det her – De bedes opfordre Deres regeringer til at overholde princippet om koordination af de økonomiske politikker. Stil et fælles beslutningsforslag, og vi får se. Vi får se om to, tre eller fire måneder, om regeringerne – og de politiske partier, som De tilhører, er ofte med i de regeringer, som De ville henvende Dem til – har gjort, hvad De har anmodet dem om. Det ville være troværdigt, rimeligt, logisk, rationelt og konsekvent.

Jeg siger derfor, at det er nødvendigt med en stærk og koordineret økonomisk reaktion på det, som mere og mere udvikler sig til en økonomisk krise. Og i forbindelse med lønpolitikken vil vi ikke sige alt, hvad vi måtte ønske at sige, men alt, hvad der er værd at sige.

De har ret, når De siger, at de grønnes socialistiske regeringer i Tyskland har ført en lønpolitik, der har mindsket de tyske arbejdstagers købekraft. Situationen har siden forbedret sig. Den samme kommentar gælder desuden også for Frankrig, hvis regering på det tidspunkt – mellem 1998 og 2002-2003 – ikke var en reaktionær regering. Som jeg har forstået det, var den det stik modsatte. En smule selvkritik ville for visses vedkommende være en god idé.

Endelig hvad angår beskatning af opsparinger, er vi tre år forud for den tidsplan, vi blev enige om. Hr. Jonckheer! De har fuldstændig ret i, at rækken af finansielle produkter, der falder ind under dette direktiv,

skal udvides. Med hensyn til skattely vil De opdage, hvis De taler med Deres egen regering på deres eget lands sprog, at De har arbejdet at gøre her.

Pervenche Berès, ordfører. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke for denne forhandling. Jeg mener, at den er et godt bidrag fra Europa-Parlamentet til det, vi forventer, at kommissæren og formanden for Eurogruppen nu gennemfører ved hjælp af en køreplan.

De sagde til os, at De ville ønske, at grupperne kunne nå til enighed, hr. Juncker. Men grupperne vil nå til enighed. I morgen skal de stemme for punkt 61, litra d), og punkt 61, litra g), hvori de kræver netop det, De opfordrede dem til at kræve. De kan derfor regne med det i morgen, når De mødes med økonomi- og finansministrene.

De sagde til os, at der ikke er nogen betænkning om divergens. Der foreligger måske ikke nogen præcis betænkning, men det er helt sikkert, at den økonomiske konvergens, som vi forventede i euroområdet, ikke har fundet sted, og det har fru Ferreira givet Dem et konkret eksempel på.

Med hensyn til modsætningerne mellem medlemsstaterne kan jeg heller ikke være enig med Dem, hr. formand for Eurogruppen! Jeg har intet til overs for dem, som kræver koordination, når det passer dem, og som afviser det og taler for national suverænitæt, når det passer dem bedre. Spørgsmål om koordination af den økonomiske politik er spørgsmål af fælles interesse, og den situation, vi befinder os i i dag, er uacceptabel. I USA har det allerede været muligt at gennemføre to Paulson-planer, mens De fortæller os, at det i Europa er nødvendigt med endnu et par uger, før vi ved, hvad vi skal sige til befolkningerne i Europa, som venter på vores svar. Vi skal stå sammen, og Kommissionen har i dage de nødvendige midler til at komme videre på grundlag af Parlamentets forslag. Jeg håber, at vi vil blive hørt, og at man vil støtte os.

Werner Langen, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil begynde der, hvor premierministeren sluttede. Jeg mener, at den fleksibilitet, som euroområdet og de 27 medlemsstater har udvist i de seneste uger, er en god begyndelse. Nu er det nødvendigt at gå videre, og for mig er der ingen tvivl om, at hvis den erfaring, De begge har trukket på her, også accepteres af medlemsstaterne, vil vi være på rette spor.

Jeg vil gerne takke alle for deres bidrag. Hr. Hoppenstedt nævnte den første forhandling om euroen, hvor man kaldte euroen et for tidligt født barn. I dag, 10 år senere, er barnet blevet til en stor og stærk dreng – euroen er på mit sprog hankøn, mens den tyske mark var hunkøn – som fik gode karakterer i de små klasser, og som nu er på vej op i de større klasser. Vi må se, om han fortsat vil klare forhindringerne, men jeg har rimelig tiltro til, at det vil lykkes ham. Når jeg hører hr. Beazley sige, at selv de konservative i Det Forenede Kongerige alvorligt overvejer at tilslutte sig euroen, så er det helt nye udsigter. Det eneste, jeg kan sige til det, er naturligvis, at selv Det Forenede Kongerige ikke vil kunne komme med gratis. Det vil være nødvendigt, at landet opfylder sine forpligtelser i forbindelse med koordinationen og reguleringen af finansmarkederne og overholder den nødvendige minimale harmonisering.

I den forstand er vi på rette spor. Jeg vil gerne takke Kommissionen, og især hr. Almunia, og formanden for Eurogruppen for det gode samarbejde, vi har haft. Vi vil tage Dem på ordet vedrørende Deres forlag. Vi ønsker at samarbejde med Dem.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 18. november 2008 kl. 12.00.

22. Anvendelsen af princippet om ligeløn for mænd og kvinder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0389/2008) af Edit Bauer for Udvalget for Kvinders Rettigheder og Ligestilling med henstillinger til Kommissionen om anvendelsen af princippet om ligeløn for mænd og kvinder (2008/2012(INI)).

Edit Bauer, ordfører. – (SK) Hr. formand! Lønforskelle mellem kønnene er ikke noget nyt. I mere end 50 år har der været en artikel i Romtraktaten med forbud mod kønsdiskrimination i forbindelse med aflønning, og siden 1975 har direktiv 117 været i kraft, ifølge hvilket medlemsstaterne skal håndhæve princippet om ligeløn for lige arbejde. Det er naturligvis korrekt, at ikke alle lønforskelle skyldes forskelsbehandling. Men ifølge de store tals lov er de konsekvente forskelle i bruttotimelønnen ikke til at forklare.

Mellem 1995 og 2006 faldt forskellen i timeløn ifølge Eurostat fra 17 til 15 %, og dette på et tidspunkt, hvor de fleste universitetsuddannede er kvinder.

Tendensen er måske faldende, men ikke i en lige linje. Dublininstituttets undersøgelse af fire EU-lande fra 2007 viste, at kløften rent faktisk blev større. Hvis lønforskellen blev mindre i det nuværende tempo og ikke steg igen en gang imellem, ville der måske være ligeløn efter 70 år.

Vi er enige om, at den nuværende lovgivning på dette område ikke er særligt effektiv. Der er forskellige årsager til lønkløften. De er både systembetingede og individuelle. Aspekter som sektormæssig, vertikal og horisontal opdeling, klassificering af erhverv, betingelserne for at skabe ligevægt mellem arbejde og familieliv og stereotyper spiller alle en rolle for lønforskellene, som fortsætter og bliver til en pensionsforskel, og slutresultatet er, at fattigdommen har et kvindeligt ansigt, som vi har beskrevet det.

Lønkløften har også individuelle dimensioner. Ifølge en undersøgelse fra Kommissionen bliver de større med alderen, ansættelsesperioden og uddannelsen. Statistikkerne viser desuden, at der er minimale forskelle for yngre mennesker. Kløften opstår efter fødslen af det første barn, og når kvinden vender tilbage fra barselsorlov.

I forbindelse med den demografiske krise, som vi nu står over for, giver dette problem, ud over at være en vigtig faktor i den økonomiske konkurrence, anledning til et grundlæggende moralsk problem, som vi heller ikke må overse.

Spørgsmålet i dag drejer sig om, hvad Europa-Parlamentet kan gøre for at løse denne situation. På den ene side har vi et vedvarende problem, og på den anden side har vi nogle temmelig virkningsløse love. Samtidig må vi naturligvis ikke glemme, at årsagerne til lønkløften ligger langt uden for lovgivningens grænser.

Europa-Parlamentet har imidlertid kun et instrument til rådighed – lovgivning. Alle de involverede bærer deres del af ansvaret, og vi har ansvaret for, om det lykkes os at udsende et klart signal om, at vi ønsker bedre og mere effektive love for at kunne skabe mere retfærdige forhold på arbejdsmarkedet.

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen glæder sig over denne initiativbetænkning om princippet om ligeløn for mænd og kvinder, og jeg lykønsker ordføreren med kvaliteten af hendes arbejde.

Kommissionen mener ligesom Parlamentet, at lønkløften på 15 % mellem kvinder og mænd i dagens Europa er uacceptabel. Vi skal naturligvis være forsigtige og hele tiden huske på, at denne indikator viser de relative forskelle i kvinders og mænds bruttotimeløn i økonomien som helhed. Derfor måler den ikke bare direkte forskelsbehandling, men er en indikator på alle de tilhørende faktorer og alle de ulemper, kvinder er udsat for, inden de kommer ind på arbejdsmarkedet og gennem hele deres erhvervskarriere.

I Kommissionens meddelelse fra juli 2007 hed det, at fællesskabslovgivningen var et effektivt middel til at afskaffe direkte forskelsbehandling – med andre ord i tilfælde, hvor lønnen for det samme arbejde er lavere for kvinder end for deres mandlige kolleger. Den var imidlertid mindre effektiv til at sikre overholdelse af princippet om lige løn for lige arbejde.

På baggrund af en detaljeret analyse har Kommissionen konkluderet, at det bør være muligt at overveje en ændring af fællesskabslovgivningen med henblik på især at sikre, at systemerne til fastsættelse af lønniveauer udelukker både direkte og indirekte forskelsbehandling på grund af køn.

Kommissionen meddelte, at den i 2008 vil gennemgå fællesskabslovgivningen og dens følger i form af lønkløften, og at den vil fremsætte de nødvendige ændringsforslag. Den detaljerede analyse, jeg nævnte tidligere, er i gang i øjeblikket, og jeg kan ikke forudsige resultaterne. For at sikre kvaliteten gør Kommissionen brug af eksterne specialkonsulenter samt af den omfattende og detaljerede ekspertise og viden hos de statslige instanser, der beskæftiger sig med ligestilling mellem kønnene.

De foreløbige resultater af denne undersøgelse vil blive drøftet på en workshop i første kvartal af 2009, hvor alle interesserede parter bør deltage, såsom medlemsstaterne, juridiske eksperter, nationale instanser, der arbejder med ligestilling mellem kønnene, arbejdsmarkedets parter og civilsamfundet.

Parlamentets holdning i denne proces bliver afgørende. Det er af stor betydning, at en af parterne i lovgivningsprocessen har udtrykt en klar holdning om, at de pågældende love skal ændres hurtigt. Det er også vigtigt, at Parlamentets praktiske henstillinger vedrørende ændringsforslagene vedrører de områder, som de vigtigste interessenter har identificeret som problematiske, herunder åbenhed om aflønningen samt arbejdsvurderinger og sanktioner.

Sammenfattende vil jeg sige, at vi deler Parlamentets holdning om, at en så stor forskel i lønniveauet for kvinder og mænd i Europa er uacceptabel. Kommissionen mener, at tiden er inde til at færdiggøre analysen og vurderingen og at planlægge de næste skridt, som vil føre til mere konkrete resultater.

Donata Gottardi, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender*. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er virkelig stolt over det arbejde, der er blevet udført her i Parlamentet, og af dets evne til at gøre brug af sine anerkendte beføjelser til at foreslå lovgivning.

Betænkningen, som vi skal stemme om, drejer sig om et grundlæggende spørgsmål, et grundprincip i den europæiske lovgivning: princippet om ligeløn for mænd og kvinder på arbejdspladsen. Det er ikke bare et grundprincip, det er også det første, i det mindste kronologisk, blandt lighedsprincipperne. Vi ved, at det allerede blev indskrevet i Romtraktaten, vi ved, at det har været anvendt siden de allerførste domme fra De Europæiske Fællesskabers Domstol, at det allerede blev reguleret gennem et direktiv tilbage i 1975 og reguleret igen, da dette direktiv blev ændret i 2006, at det løbende er genstand for undersøgelser og forskning, som kommissæren selv var inde på, og at der løbende fremsættes krav om, at princippet anvendes i praksis.

Hvorfor vender vi så tilbage til det i så stor udstrækning og så udførligt igen i dag? Det er der mange grunde til. For det første fordi vi nægter at acceptere, at det fortsat anvendes i så begrænset udstrækning, hvilket alle statistikker vidner om, og for det andet fordi vi tror på, at den ekstreme uret, som kvinder i alle EU-lande og i alle professioner, på alle niveauer og i alle sektorer er udsat for, må og skal fjernes, og det er rent faktisk indlysende, at de instrumenter, vi råder over, ikke er tilstrækkelige her, da det ellers ville være lykkedes os at vende denne tendens efter al denne tid.

Endelig fordi vi mener, at tiden er inde til at tage lønkløften alvorligt og frem for alt ikke betragte den som et uheld i kvinders erhvervskarriere. Hvad er det så, vi beder om? Vi beder Kommissionen om et specifikt, relevant direktiv om lønkløfter i almindelighed, men ikke kun det. Vi beder ikke bare om et direktiv, vi sender Kommissionen nogle præcise henstillinger. Vi har bygget en bro over til en konkret forandring, og vi tror på, at denne bro vil være solid, hvis den hviler på otte søjler.

Først og fremmest ønsker vi at indføre en definition af forskelsbehandling på lønområdet. Det er ikke nok kun at se på bruttotimeløn, fordi dette vil være tegn på direkte forskelsbehandling, og denne form for direkte forskelsbehandling har vi rent faktisk allerede afskaffet. Det er således ikke noget tilfælde, når forskerne kigger på det samlede billede og deltidsarbejde og tilskynder os til at kigge nærmere på direkte og indirekte segregering, forskelsbehandling og horisontal og vertikal segregering.

Vi opfordrer til sammenlignelige, effektive, konsekvente og fuldstændige data. Alt for ofte møder vi manipulerede eller skjulte data, som bunder i systemer til klassificering af medarbejderne og konservative arbejdsstrukturer, der er kendetegnet af stereotyper. Vi mener, at ligestillingsorganisationer kan spille en nøglerolle i bekæmpelsen af forskelsbehandling ved at styrke bevidstheden og ved at arrangere uddannelse for retsvæsenet og for arbejdsmarkedets parter.

Vi sigter mod at indføre specifikke sanktioner, idet vi dog husker på, at der også er behov for forebyggende foranstaltninger. Vi har behov for positive foranstaltninger og integration og dermed for integration af kønsaspektet. Jeg håber, at Parlamentet vil vedtage denne tekst i sin helhed, fordi jo mere præcist og detaljeret et forslag vi sender til Kommissionen, jo hurtigere kan processen gennemføres. Det er vores håb. Det er ikke nok at tale og skrive om ligeløn, vi ønsker at gøre det til virkelighed.

Anna Záborská, *for PPE-DE-Gruppen*. – (SK) Jeg vil gerne sige et stort tillykke til fru Bauer med den foreslåede tekst. Som fru Bauer har sagt, er det tema, vi diskuterer, lige så gammelt som Romtraktaten. Ikke meget har ændret sig på 50 år.

Spørgsmålet om lige løn for lige arbejde for kvinder og mænd stikker hovedet frem med bemærkelsesværdig regelmæssighed under valgkampe. Hvis Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling foreslår sanktioner for virksomheder, der ikke overholder grundprincippet om aflønning, kommer der indsigelser med henvisning til subsidiaritetsprincippet, som om dette kunne retfærdiggøre uligheden.

I sidste uge deltog jeg i ministerkonferencen i Lille. Jeg glædede mig over det franske formandskabs forsøg på at diskutere dette tema, men der kom kun meget få konstruktive svar og løsningsforslag fra medlemsstaterne. Statistikken viser, at forskelle i kvinders løn hovedsagelig indtræffer efter det første barns fødsel.

De nationale og europæiske politikker, der sigter mod at skabe balance mellem ansvaret for familien og erhvervsambitionerne, bør ikke tillade, at der opstår nye forskelle mellem medarbejdere, der har familieansvar, og medarbejdere, der er ugifte eller barnløse, og som ikke har et sådant ansvar. Dette er først og fremmest et spørgsmål om den sociale model, vi sigter efter.

Jeg foreslår, at vi indgår i en koalition med erhvervsvirksomhederne. Hvis lederne af disse virksomheder ikke er parate til at indgå i et tæt partnerskab med os om at fremme ligeløn, vil vores betænkning blot komme til at stå og samle støv.

Lissy Gröner, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det forbløffer mig, at kvinderne stadig er så tålmodige med os. Vi har talt om ligeløn i 50 år, og der er ikke sket større ændringer. Tallene taler for sig selv: 15 % mindre for det samme arbejde. Dette hindrer kvinderne i at få en rimelig løn, for hvis man vender det om, betyder det, at kvinderne skal arbejde en og en kvart gang længere for at tjene de samme penge. Hvor står vi i EU?

Medlemsstaterne er nødt til at gøre mere i denne henseende, og jeg er hr. Špidla taknemmelig for at overtage vores forslag her i Parlamentet og vise vilje til at gennemføre lovgivning. Der findes åbenbart ikke andre muligheder. I Tyskland, en af EU's største medlemsstater, er lønforskellen i den private sektor på 23 %. Det er uacceptabelt, og det betyder, at vi danner bagtrop i EU.

Vi ved udmærket, at Frankrig og Skandinavien har indført positive foranstaltninger. Det er det, det drejer sig om. Vi opfordrer arbejdsmarkedets parter til at gøre noget aktivt, og Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet opfordrer til åbenhed i virksomhederne, så man klart kan se, hvem der får bonusser, således at de kan medregnes i den officielle vurdering, og vi kan få klarhed. Regelmæssige lønrevisioner kan afsløre, om vi har succes eller fiasko med at bekæmpe lønforskellene.

Efter min mening er det uundgåeligt med lovgivning for den private sektor i Tyskland. Vi skal lægge større pres på medlemsstaterne for at få dem til at indføre en lovbestemt mindsteløn, så det bliver taget for givet, at kvinder kan tjene en løn, de kan leve af, fordi dette er den bedste sikkerhed mod fattigdom, når de bliver ældre.

Jeg vil under alle omstændigheder opfordre Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater til, for at bevare klarheden i fru Bauers betænkning, at trække sine forslag om at lade dele af teksten udgå tilbage, da dette vil udvande betænkningen yderligere. Lad os holde fast i den klare sprogbrug, den indeholder i øjeblikket.

Siiri Oviir, for ALDE-Gruppen. – (ET) Hr. formand, hr. kommissær, kære kolleger! Ordføreren fru Bauer udtalte, at fattigdommen har en kvindes ansigt. Jeg vil også gentage, at selv i 1957 indeholdt artikel 119 i Romtraktaten princippet om, at mænd og kvinder bør have lige løn for lige arbejde. I dag, i 2008, tjener kvinderne i EU i gennemsnit 15 % mindre end mænd, og i mit hjemland Estland tjener de helt op til 25 % mindre end mænd.

Lønforskellen har stor betydning for kvinders position i det økonomiske og sociale liv, både under og efter deres aktive arbejdsliv. Den øger også kvindernes risiko for fattigdom, navnlig i familier med en enkelt forælder. Lønforskellen mellem mænd og kvinder fører ofte til forskelle i mænds og kvinders pensioner. Enlige kvindelige pensionister lever ofte i risiko for fattigdom.

Derfor glæder jeg mig over betænkningens forslag om, at Kommissionen skal fremsætte et forslag til lovgivning om en undersøgelse af den nuværende lovgivning vedrørende princippet om ligeløn for mænd og kvinder inden den 31. december 2009. Vi har vedtaget for meget lovgivning og ventet for længe, men resultaterne er ikke særlig gode.

Som tiden har vist, kan dette problem ikke løses udelukkende gennem EU-lovgivning. Et vigtigt bidrag til en løsning på problemet kunne være, at det blev prioriteret i politiske handlingsplaner. Kun en effektiv kombination af politikker, der omfatter bedre og mere effektiv lovgivning, hvor man udpeger en ansvarlig, vil gøre det muligt at finde en positiv løsning på dette problem.

Jeg vil gerne takke ordføreren for at have påpeget meget vigtige aspekter i betænkningen og takke Dem for Deres opmærksomhed.

Hiltrud Breyer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det er faktisk korrekt, at vi 50 år efter vedtagelsen af Romtraktaten kun har gjort små fremskridt med hensyn til lighed kvinder på arbejdsmarkedet. Tallene er alarmerende. 80 % af alle deltidsansatte er kvinder, og kun 57 % af kvinderne er i beskæftigelse sammenlignet med 72 % af mændene. Lønforskellene har også ligget på et stabilt niveau siden 2003 og har kun ændret sig med 1 % siden 2000. Disse tal er alarmerende, hvilket vi alle her beklager. Vi har også henvist til, at kvinder er udsat for en dobbelt ulempe, fordi uligheden på lønområdet omsættes til forskelle i pensionsrettigheder og sociale standarder, og vi har også et skattesystem og et socialsystem, hvor kvinder fortsat bliver straffet, idet f.eks. ugifte par og familier med dobbelte indkomster stadig stilles ringere i mange skattesystemer som f.eks. Tyskland.

Kommissionen har erklæret, at der kommer forslag til lovgivning, men hvorfor kommer de så sent? Hvorfor er der gået så mange år af denne valgperiode uden forslag på dette område? Fra Parlamentets side har vi allerede bedt om forslag. Med hensyn til kvoter har vi sagt, at der bør indføres lovkrav. Der findes også medlemsstater som f.eks. Sverige, der har indført mål og tidsfrister. Hvorfor benytter vi os ikke af, at vi har disse ligestillingskrav, til at tilskynde medlemsstaterne til at gøre noget for at komme ud over denne skammelige lønforskel. I Tyskland har vi allerede hørt, at vi desværre ligger som det tredjesidste land med en skammelig lønforskel på 23 %. Vi skal også gøre det klart, at en lovbestemt mindsteløn vil medføre forandringer, navnlig i sektorer, der hovedsagelig beskæftiger kvinder. Imidlertid skal vi også have modet til at slå det fast ...

(Formanden afbrød taleren)

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Devalueringen af arbejde ved at indføre lave lønninger er fortsat en af de metoder, som kapitalismen oftest benytter til at forstærke udnyttelsen af arbejdstagerne. Dette påvirker navnlig de kvindelige arbejdstagere, og det indebærer også en devaluering af moderskabet.

Det er uacceptabelt, at der stadig, mere end 30 år efter vedtagelsen af et direktiv om ligeløn for mænd og kvinder, er en høj grad af forskelsbehandling, navnlig indirekte forskelsbehandling, der skyldes manglende jobstabilitet, som især påvirker kvinder og unge. I nogle lande som Portugal, hvor arbejdsløsheden er meget høj, er de gennemsnitlige lønforskelle mellem mænd og kvinder steget til over 25 % i den private sektor, hvilket betyder, at fattigdommen stadig har et kvindeligt ansigt, også blandt pensionister.

Kommissionen og medlemsstaterne skal indføre de nødvendige foranstaltninger for at styrke arbejdets værdi, komme ud over lønforskelle og udrydde stereotyper i forbindelse med job og sektorer, som altid forskelsbehandler kvinder. De erhverv og sektorer, hvor kvinderne er dominerende, f.eks. inden for detail- og servicesektoren og visse dele af industrien, skal værdsættes mere.

Erfaringerne viser, at stigende arbejdsløshed svækker kvinders rettigheder, forstærker udnyttelsen af arbejdstagerne og øger forskelsbehandlingen.

Derfor insisterer vi på en ny politik, hvor man prioriterer beskæftigelse med rettigheder, bekæmpelse af forskelsbehandling og beskyttelse af moderskabet og faderskabet som grundlæggende samfundsværdier.

Derfor støtter vi denne betænkning, som vi har stillet nogle ændringsforslag til, hvori vi påpeger, at kollektive forhandlinger og overenskomster spiller en vigtig rolle med hensyn til at bekæmpe forskelsbehandling imod kvinder, ikke mindst hvad angår adgangen til beskæftigelse, løn, arbejdsbetingelser, karriereudvikling og faglig uddannelse.

Urszula Krupa, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Udkastet til betænkning om ligeløn for kvinder og mænd indeholder nogle legitime fakta om lige løn for lige arbejde. Det er nødvendigt med en ligelig aflønning, og det samme gælder en ordentlig betaling i job, der domineres af kvinder på grund af deres psykologiske og fysiske forudsætninger.

Virkningen af forordninger, der er blevet nedskrevet i talrige dokumenter, som overlapper hinanden i alt for høj grad, afhænger helt klart af den praktiske gennemførelse af lovgivningen i de enkelte medlemsstater. Gennemførelsen kan imidlertid blive ret vanskelig i den dominerende private sektor, hvor de fleste chefer især kigger på deres virksomheders overskud og ikke har nogen respekt for etiske og moralske principper, mens de samtidig forhindrer fagforeningerne i at arbejde for at beskytte arbejdstagerne og deltage i lønforhandlingerne. Problemet med ulige løn er således et aspekt af forskelsbehandlingen af de svageste.

Vi har ikke brug for akademikere og eksperter for at erkende, at forskelsbehandling frem for alt er et resultat af den venstreorienterede materialistiske ideologi, den manglende gennemførelse af etiske principper, manglende personlig udvikling, egoisme, grådighed, udnyttelsen af de svage og fattige, og ikke kun med hensyn til lønnen, men også i form af den stadig mere fremherskende praksis i EU, der anvendes i selv de fattigste og svageste stater, med forskelsbehandling af katolikker og personer med synspunkter, der adskiller sig fra dem, der dikteres af den politiske korrekthed, der er påkrævet her.

Gabriele Stauner (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det forhold, at kvinder stadig får mindre i løn end mænd for samme arbejde, er et trist kapital i vores europæiske samfund.

Det er virkelig helt uforståeligt, fordi lovgivningen i denne situation er fuldkommen entydig. Siden Fællesskabet blev oprettet i 1957 – som det allerede er blevet sagt flere gange – har dette princip været indskrevet i Romtraktaten som direkte gældende ret. Enhver kvinde kunne med andre ord gå direkte til De Europæiske Fællesskabers Domstol for at håndhæve denne ret. EU har ganske enkelt ikke nogen stærkere juridisk beskyttelse. Ikke desto mindre er vi gennemsnitligt 20 % fra at nå målet for dette princip. Derfor er det helt centralt – hvilket Kommissionen foreslår her – at håndhæve dette princip ved hjælp af sekundær lovgivning.

Når det er sagt, viser denne situation endnu en gang, at der er forskel på lovgivning og det virkelige liv. Mennesker, der er afhængige af deres arbejde og deres løn – hvoraf mange er kvinder – tør ganske enkelt ofte ikke kræve deres grundlæggende rettigheder overholdt af frygt for at blive fyret. Derfor kan vi ikke bare endnu en gang appellere til virksomhedernes ansvar, fordi kvinder bør anstændigvis ikke behandles dårligere end mænd med hensyn til deres løn. Men hvis man ikke vil høre, må man føle. Jeg går derfor ind for strenge og konsekvente sanktioner over for dem, der bryder loven. Det er især op til medlemsstaterne endelig langt om længe at tage dette alvorligt og stille de virksomheder, der omgår dette princip, til offentlig skue og straffe dem, f.eks. gennem lovgivningen om offentlige indkøb.

Jeg har et enkelt lille kritikpunkt til Kommissionen: Det er muligt, at processen har været lidt for slap i dette tilfælde, og at De har lyttet for meget til erhvervslivet. Jeg lykønsker fru Bauer med hendes betænkning.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg til også gerne lykønske ordføreren med hendes arbejde. Dette er en særdeles relevant betænkning, idet lønkløften i EU er et faktum, som bør afskaffes. Det er uacceptabelt, at kvinder tjener 15 % mindre end mænd, og at forskellen i den private sektor kan være op til 25 %.

Denne lønforskel er svær at bekæmpe, fordi den skyldes indirekte forskelsbehandling: Kvinderne har de mest usikre ansættelser og de fleste deltidsansættelser.

Hvad skal vi gøre? Grundlæggende skal vi fremme ligestillingspolitikker, der skal sikre kombinationen af arbejde og familieliv, og ligeledes politikker, der begrænser antallet af og højner lønniveauet for de lavest betalte job, som især indehaves af kvinder.

Blandt henstillingerne i betænkningen – som alle er meget vigtige – vil jeg gerne fremhæve den om ændring af direktivet om gennemførelse af princippet om lige muligheder og ligebehandling af mænd og kvinder på arbejdsmarkedet ved at medtage henvisninger til lønkløften, og ligeledes den om ændring af rammeaftalen om deltidsarbejde, hvor forskellene er størst.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige til kommissær Špidla, at hvis vi ud over at behandle de fremragende forslag i fru Bauers betænkning kan lovgive på EU-niveau imod forskelsbehandling på lønområdet, mener jeg, at det vil være rigtigt at medtage forskelsbehandling i forbindelse med pensioner. Selv om dette kan være en mere skjult og indirekte form for forskelsbehandling, er den særligt rystende i et land som Italien.

Den drejer sig også om forskelsbehandling i forbindelse med pensionsalderen, et spørgsmål, som Kommissionen allerede har kigget på, og jeg mener, at man bør erkende dette. Tilbage i 2004 understregede Kommissionen over for den italienske regering, at det var uacceptabelt med forskellige pensionsaldrer: 60 for kvinder og 65 for mænd, som vi kan betragte som en mere fælles lovbestemt pensionsalder. Vi fra de radikale har sammen med Emma Bonino på alle måder forsøgt at understrege over for den offentlige opinion, for regeringen, for oppositionen og for partierne, at denne struktur bør afskaffes. Det er ikke sket.

Takket være Kommissionen afsagde EF-Domstolen den 13. november dom om, at denne forskelsbehandling er ulovlig og strider mod traktaterne og fællesskabslovgivningen. Det værste er de italienske argumenter til forsvar for denne forskelsbehandling. Italien hævdede, at den var begrundet i målet om at afskaffe den nuværende sociokulturelle forskelsbehandling af kvinder – med andre ord, at der ikke forekommer

forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. For at rette op på denne form for forskelsbehandling skaber man en ny ved at tvinge kvinder til at gå på pension før mændene. Efter min mening kræver denne foranstaltning også et indgreb, fordi den kan afskaffes på europæisk plan.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke fru Bauer for en vigtig og konstruktiv betænkning, som jeg fuldt ud støtter. For det andet henviste en af kollegerne til, at kvinder er svage. Jeg vil gerne sige, at kvinder *ikke* er svage. Det er imidlertid de patriarkalske strukturer i samfundet, der gør kvinder svage.

EU's ligelønsdirektiv har eksisteret i 30 år. På trods af dette er kvinder stadig ikke lige så meget værd som mænd – hverken i form af løn eller indflydelse – og hverken i samfundet eller på arbejdspladsen. Selv om kvinder generelt har en højere uddannelse, tjener de i gennemsnit 15 % mindre end mænd for det samme eller et tilsvarende arbejde. Det er således klart, at en forbedring af den eksisterende lovgivning ikke vil være tilstrækkeligt til at løse problemerne med lønforskelle. Lønforskellene mellem kvinder og mænd er i sidste ende endnu en indikation på den fortsatte forskelsbehandling over for kvinder på de forskellige områder. Ikke nok med at vi får lavere løn for samme arbejde, vi tvinges også meget ofte til at tage atypisk arbejde eller deltidsarbejde osv. Forskelsbehandlingen på lønområdet plager kvinderne livet igennem, så vi ofte også får lavere pensioner og dårligere forhold, når vi bliver ældre.

Det er på høje tid, at vi går sammen om at standse denne forskelsbehandling af kvinder.

Godfrey Bloom (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! De fleste politikere lider desværre under en grundlæggende misforståelse af årsagerne til, at der findes lønforskelle mellem kønnene. Grundpræmissen viderefører, selv om den er fejlagtig, myten om, at beskæftigelse er et efterspørgselsstyret og arbejdsgiverstyret fænomen. Sådan forholder det sig ikke. De, der fremfører, at alle kvinder bør have det samme i løn som mænd med en tilsyneladende ens jobbeskrivelse, har overhovedet ikke forstået, at ingen personer udgør en økonomisk enhed.

På trods af den allerede overlæssede beskæftigelseslovgivning, der normalt er udformet af folk med ringe eller slet ingen erhvervserfaring, fortsætter lønforskellene af en meget enkel årsag: Beskæftigelse drejer sig om udbud og efterspørgsel, den drejer sig om livsstilsvalg, den er ofte baseret på prioriteringer, målsætninger om tidlig pensionering, et ønske om at bo i bestemte dele af et land eller en by, pres fra hobbyer eller sport eller fra børnene. Arbejdsgiver og arbejdstager skal indgå en fælles aftale på samme måde som køber og sælger af en hvilken som helst anden vare.

Det Forenede Kongeriges ligheds- og menneskerettighedskommission beskæftiger betydeligt flere kvinder end mænd, og gennemsnitslønnen for deres mænd er højere end for deres kvinder. Jeg er enig i, at den hidtidige lovgivning kun har haft begrænset indvirkning på denne dynamik. Ja, man kunne lige så vel lovgive imod ...

(Formanden afbrød taleren)

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, hr. kommissær! Det glæder mig, at denne "kvinde"-debat finder sted under Deres forsæde.

Jeg sætter pris på ordførerens, Edit Bauers, bestræbelser på at finde en afbalanceret tilgang til udformningen af henstillinger til Kommissionen og til at forbedre rammerne for EU-lovgivningen, navnlig i form af en effektiv håndhævelse.

Som følge af forskellige omsætninger, gennemførelser og fortolkninger på nationalt plan har direktivet om princippet om ligeløn for mænd og kvinder ikke kunnet reducere lønforskellen mellem kønnene, hvilket især hænger sammen med den erhvervsmæssige opdeling.

Jeg sætter pris på, at ordføreren i sin betænkning har understreget, at moderskab ikke bør stille de kvinder dårligere, der har besluttet at afbryde deres erhvervskarriere for at passe deres børn. I alle medlemsstaterne bør forældrene i en periode på mindst et år efter barnets fødsel modtage støtte svarende til deres nettoindkomst forud for barselsorloven, og samtidig bør disse ordninger kædes sammen med et lønsystem, hvor der tages hensyn til, hvor mange år man har arbejdet, ved fastsættelsen af lønniveauet. Moderskabet bør skabe fordele og ikke ulemper for kvinderne.

Uddannelse er ligeledes vigtigt, da den kan bidrage til at afskaffe stereotyper mellem kønnene og forbedre aflønningen af de få betalte stillinger, der fortsat ikke er besat af kvinder.

Medlemsstaterne skal gennemføre en konsekvent informationskampagne for at skabe øget bevidsthed blandt arbejdsgivere og deres medarbejdere på arbejdsmarkedet i EU. Samtidig skal de informeres om de væsentlige foranstaltninger, der er blevet indført med henblik på at sikre, at arbejdsgiverne straffes for at bryde princippet om lige løn for lige arbejde.

Takket være Europa-Parlamentets henstilling i denne betænkning, som jeg vil lykønske ordføreren fru Edit Bauer med, mener jeg, at Kommissionen i samarbejde med Europa-Parlamentet og medlemsstaterne bør udforme lovgivning, der virkelig sikrer ligeløn for mænd og kvinder.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand, kære kolleger! Denne betænkning er måske det mest seriøse dokument, vi har udarbejdet vedrørende lønforskelle. Især de henstillinger, der ledsager det, er et fremskridt med hensyn til endelig at få princippet om lige løn for lige arbejde overholdt. Jeg vil gerne lykønske dem, der har bidraget til betænkningen. Indtil videre har vi vurderet arbejdet på grundlag af traditioner og evnen til at forhandle. Når jeg taler om forhandlinger, tænker jeg på at inddrage magtfulde fagforeninger, der kan få regeringer og arbejdsgivere til at acceptere ordentlige lønninger. Begge disse kriterier har stillet kvinderne ringere.

Vi har brug for et ikkediskriminerende system til evaluering af arbejde og en ny metode til klassificering af erhverv. Vi opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til endelig at gå i gang med at indføre specifikke foranstaltninger til fordel for ligestilling mellem kønnene. Vi håber, at de vil gøre dette offentligt ved sidst på måneden i Paris at tilslutte sig den bestemmelse, der er mest gavnlig for kvinderne i Europa. Vi skal imidlertid ikke gøre os nogen illusioner. Selv om det nye system allerede er udformet og gennemført, vil det kun gælde for betalt arbejde. Arbejde i hjemmet og i den sorte økonomi vil fortsat blive udført af især kvinderne, og det uden lønforskelle, for de modtager ikke en gang løn for dette arbejde.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg anser Edit Bauers betænkning for at være en stor succes. Forskelle i aflønningen af mænd og kvinder er en af de mest stædige former for forskelsbehandling af kvinder. Som fru Bauer sagde, mangler vi ordentlige statistikker for arbejdspladser på både nationalt plan og EU-plan. Jeg har selv taget spørgsmålet om i en række bøger og artikler, som jeg har offentliggjort i de senere år. Lavere løn til kvinder, der udfører samme arbejde og har samme kvalifikationer og samme produktivitet, skyldes desværre en dybt rodfastet og stereotyp opfattelse af, hvem der skal tjene pengene i familien.

Denne opgave overdrages traditionelt til mændene, og hidtil har alle beskæftigelsesstrukturer, både i den private og den offentlige sektor, mere eller mindre set gennem fingre med det. Der findes en dybt rodfastet opfattelse af, at en mand med sin løn ikke blot skal underholde sig selv, men også sin familie, mens en kvindes løn blot er en slags ekstraindtægt til familiebudgettet.

Selv om det forekommer utroligt, er denne illusion så dybt rodfastet, at selv med indførelsen af lige rettigheder på arbejdspladsen kan vi ikke forlade os på kulturel oplysning, men skal i stedet desværre finde metoder til at håndhæve den gennem lovgivning. Derfor er jeg i høj grad glad for tanken om at udvide artikel 29 i direktiv 2006/54 til at omfatte en præcis vejledning i anvendelsen af lighedsprincipperne.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Fru Bauers betænkning kræver ikke yderligere kommentarer fra vores side for at vise, hvilken vej vi bør følge for at afskaffe et fænomen, som samfundet bør skamme sig over, og som skaber en cyklus af uretfærdighed, der blot gentager sig selv, hvor børnene i en familie ser deres mor udføre det samme arbejde som deres far og få mindre i løn for det, og hvor kvinder ser deres mandlige kolleger arbejde med det samme som dem og selv få mindre i løn.

Samfundet tolererer således dette fænomen og reproducerer det, og kvinderne bør have lovhjemlede metoder, der giver dem mulighed for at rette op på deres forhold, når det er nødvendigt, og statsmagten bør indføre hensigtsmæssige foranstaltninger, hvor der tages højde for perioder, som man helliger familielivet, perioder med arbejdsløshed og perioder med sygdom, og som sørger for en rimelig skattemæssig behandling for at kompensere for kvindernes manglende ligeløn for deres arbejde, som ikke kun skal vurderes ud fra den tid, man bruger på at arbejde, men også ud fra kvaliteten og de supplerende aspekter, som kvinderne bibringer deres arbejde.

Jeg gentager opfordringen fra hr. Cappato om, at kommissæren bør genoverveje Kommissionens holdning til de tvister, som nogle medlemsstater havde vedrørende pensionsalderen for mænd og kvinder, og det land, der blev indklaget for De Europæiske Fællesskabers Domstol. Disse tvister var korrigerende tvister for alle

kvinder, uanset om det var mødre eller ej, og naturligvis er det for mødrenes vedkommende endnu vigtigere at tage højde for den samlede tid, især fordi De anbefaler en samlet livscyklus ved beregningen af arbejdstiden.

(Formanden fratog taleren ordet)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Hr. formand! I EU tjener kvinder gennemsnitlig 15 til 25 % mindre end mænd. Desuden er et aflønningssystem, hvor der tages hensyn til antal år i tjenesten ved fastsættelsen af lønniveauer, en ulempe for kvinderne, der ofte må afbryde deres karriere af familiære årsager. Pasning af børn, jobskift eller kortere arbejdstid betyder, at kvinderne befinder sig i en situation med konstant strukturel forsinkelse. Princippet om lige løn for lige arbejde kan ikke forvrænges gennem en stereotyp tilgang til kønsroller og sociale roller, som tidligere har haft stor betydning for folks valg af erhverv og beskæftigelse, mens barselsorlov eller karriereafbrydelse til børnepasning ikke må være en begrundelse for at diskriminere imod kvinder på arbejdsmarkedet.

Direktivet om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv er en fast bestanddel af EU's *acquis*, og medlemsstaterne skal gennemføre det hurtigst mulig. Målsætningen om at nedbringe lønkløften skal gennemføres fuldt ud i beskæftigelsesforordningerne, og regelmæssige revisioner af ligeløn og truslen om sanktioner skal bringe alle former for forskelsbehandling, navnlig på grund af køn, til ophør.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Jeg er fru Bauer taknemmelig for hendes fremragende betænkning. Det er ganske utroligt, at vi i dag diskuterer et emne, der har været på dagsordenen siden 1957, intet mindre, da ligebehandling af mænd og kvinder, ligeløn for mænd og kvinder blev forankret i traktaterne. Vi har haft europæiske regler og lovgivning i 30 år. Vi har en køreplan for 2006-2010 fra Kommissionen, og et af de centrale mål, som også er med i Lissabonstrategien, er at indsnævre lønkløften mellem mænd og kvinder.

Til trods for dette bliver lønkløften ikke mindre. I lørdags læste jeg faktisk i *The Times*, at lønforskellen mellem mænd og kvinder i Det Forenede Kongerige er steget til 21,7 % i den private sektor og til 13,8 % i den offentlige sektor. Der er heller ingen tegn på bedring i andre medlemsstater, heller ikke i mit hjemland. Ligestillingsrapporten for Nederlandene fra det verdensøkonomiske forum viser, at Nederlandene kun ligger på en 88. plads med hensyn til lige løn for lige arbejde.

Derfor er det behov for handling. I fredags vedtog ministrene fra Frankrig, Den Tjekkiske Republik og Sverige en handlingsplan. Men hvor mange flere handlingsplaner har vi brug for? Fru Bauer kommer med en lang række henstillinger i sit beslutningsforslag, hvilket er udmærket, men efter min mening er der to prioriteringer. Først og fremmest skal vi sikre os, at bestemmelserne om ligebehandling anvendes, og her skal der indføres en langt strengere kontrol – ligeløn for mænd og kvinder, som alle vores sociale sikringssystemer er baseret på. For det andet – og jeg mener virkelig, at De skal gøres opmærksom på dette – findes der en pensionskløft mellem mænd og kvinder. Vi står over for en aldrende befolkning, og hvis kvinder ikke har en pension, står vi med et meget bekymringsvækkende problem. Det skal vi fokusere på i fremtiden.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg glæder mig over diskussionen om denne betænkning. Det er uacceptabelt, at der stadig findes lønforskel mellem mænd og kvinder. Vi bør imidlertid ikke begrænse vores diskussion til lige løn for lige arbejde. Vi skal se tingene i et bredere perspektiv. Arbejdets individuelle karakter ligger til grund for al aktivitet, og det er vigtigt at finde en objektiv metode til at vurdere dets værdi med klare regler, kriterier og indikatorer, der vil skabe større objektivitet og udrydde forskelsbehandling gennem klare lovgivningsforanstaltninger. Et vigtigt instrument består i at evaluere ansættelser og job og vurdere deres pris. Visse erhvervs lave økonomiske status gør dem så utiltrækkende, at mænd generelt undgår dem, mens kvinder tager dem. Ved at forbedre denne situation vil man kunne forbedre kvindernes økonomiske uafhængighed. Den lave økonomiske status for tjenester, der leveres af sygeplejersker eller lærere, er f.eks. ikke acceptabel, fordi den slet ikke afspejler deres betydning i samfundsudviklingen. Dette er et område, hvor Kommissionen og medlemsstaterne også har deres forpligtelser.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne sige, at jeg i hvert tilfælde finder det helt uacceptabelt, at kvinder i gennemsnit tjener 15 % mindre end mænd, og at forskellen i den private sektor er så stor som 25 %. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at i mit hjemland Slovenien halter kvinderne ikke efter mændene i uddannelsesniveau, så man er nødt til gribe ind. Mange mennesker spørger formentlig, hvorfor det er nødvendigt at gribe ind på europæisk plan, og hvorfor man ikke kan overlade løsningen af dette problem til medlemsstaterne. En af grundene er, at det tager for

lang tid at få nedbragt disse forskelle, og en anden grund er, at i de fleste medlemsstater er der få kvinder engageret i politik til, at kønsrelaterede problemer får tilstrækkelig opmærksomhed.

Et mindretal er kun i stand til at fremhæve sine problemer på en troværdig måde, hvis det i en bestemt institution som et parlament eller en regering udgør mindst 30 % af det samlede antal. Og i mange europæiske lande har man ikke 30 % repræsentation af kvinder i politik. Den gennemsnitlige andel af kvinder i medlemsstaternes regeringer og parlamenter ligger på under 30 %. Vi udgør kun 31 % i Europa-Parlamentet, hvilket kun er en lille smule højere end den kritiske masse, vi behøver for at sætte effektivt fokus på kønsrelaterede problemer. Derfor skal vi gøre det herfra.

Et andet spørgsmål, som jeg har stillet mig selv, er, hvorvidt de foreslåede foranstaltninger er for revolutionerende, og hvorvidt de strider mod subsidiaritetsprincippet. Her er jeg enig med ordføreren i, at lovgivningen ikke er effektiv nok, og at den kan og bør styrkes. Vores forslag skal være dristigt og udgøre et korrekt udgangspunkt for udformningen af konkrete politikker. Jeg støtter hendes forslag om, at Kommissionen bør udarbejde nye lovgivningsforslag vedrørende den eksisterende lovgivning om ligeløn for mænd og kvinder senest den 31. december næste år, og jeg lykønsker hende med en velforberedt betænkning.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Hr. formand! For to måneder siden drøftede vi her i Parlamentet den årlige beretning om ligestilling mellem kvinder og mænd. Et af de mest bekymrende aspekter, som blev fremhævet ved den forhandling, er nu genstand for dagens forhandling: lønforskellen mellem mænd og kvinder.

Det er bekymrende, at det siden 2003 ikke er lykkedes os at nedbringe denne 15 % lønkløft. Dette betyder, at en kvinde skal arbejde 52 dage mere om året end en mand for at få det samme i løn.

Dette er en fuldstændig uacceptabel situation i EU, og derfor skal vi uden skygge af tvivl både indføre strammere lovgivning og strammere aftaler med arbejdsgiverne for at forsøge at fjerne denne lønforskel.

Imidlertid vil vi også snart skulle kigge på et andet prekært spørgsmål i denne henseende. I næste måned skal vi diskutere arbejdstidsdirektivet, som også kan vise sig at være en bekymringsvækkende faktor med hensyn til at kombinere kvinders familie- og arbejdsliv. Dette er utvivlsomt et meget følsomt spørgsmål i forbindelse med arbejde. Derfor er vi også forventningsfulde i denne henseende.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Hr. formand! Tillykke til Edit Bauer med det fremragende arbejde, hun har udført om henstillingen om ligeløn for mænd og kvinder. Jeg ved, at hun virkelig har bestræbt sig på at udforme et dokument, der så vidt mulig tager højde for den konkrete situation, og jeg håber, at de deri indeholdte henstillinger vil blive omsat i praksis.

I mit land Bulgarien ligger lønkløften mellem mænd og kvinder på mellem 25 % og 30 %, og selv om det samlede billede i EU viser en lavere forskel, gælder det stadig, at kvinder betales mindre end mænd. Hvorfor forholder det sig sådan? En af faktorerne er lønstrukturen inden for visse erhverv, hvor der findes en høj andel af kvindelige arbejdstagere. En anden årsag ligger i det forhold, at ingen føler sig ansvarlige for situationen, og at ingen derfor føler et ansvar for at løse den. De nuværende dybt rodfæstede stereotyper og fordomme om, hvordan arbejdet er fordelt mellem kønnene, ikke bare hindrer en løsning, men bruges ofte som undskyldning for at ignorere problemerne.

Hvad kan vi gøre i denne situation? I første omgang er det, som det hedder i betænkningen, en forudsætning, at medlemsstaterne overholder den nuværende lovgivning. De statslige politikker skal tilskynde til gennemførelse af lige rettigheder og ligeløn. For det andet skal gennemsigtighed ved evaluering af arbejdet og fastsættelsen af lønninger gøres til et integrerende mere end et formelt aspekt af arbejdet i virksomhederne. Og endelig skal fremme af den interne dialog og en god kommunikation mellem ledelsen og arbejdsstyrken, navnlig i små og mellemstore virksomheder, gøres til en del af en helt ny kultur på de enkelte europæiske virksomheder og i Europa som helhed.

Jeg vil gerne endnu en gang lykønske fru Bauer med hendes dygtige fremlæggelse af problemerne og de løsninger, hun har skitseret.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for denne forhandling. Jeg vil gerne tage et spørgsmål op, og måske kan Kommissionen besvare det. Vi taler om lige løn for lige arbejde, og vi ønsker alle, at dette princip bliver gennemført. Hvordan ser Kommissionen på den nuværende jobsituation? Jeg er bekymret over, at situationen, når der forsvinder så mange job i EU-landene, bliver værre snarere end bedre på grund af folks ønske om at tjene penge, selv om de tjener mindre, end de i virkeligheden er værd. Jeg vil gerne høre Kommissionens bemærkninger til dette.

Jeg vil gerne tage et tilfælde af forskelsbehandling op, som bestemt forekommer for mænd og kvinder, nemlig ansatte i den offentlige sektor i forhold til den private sektor, hvor der findes meget store forskelle i forhold og betingelser. De har forskellige pensionsrettigheder og sikkerhedsstatus, og nogle gange er ulighederne ikke bare kønsbaserede, selv om jeg er klar over, at denne betænkning drejer sig om kønsaspektet, og min bekymring er rent faktisk, at problemet i den nuværende situation kan blive værre snarere end bedre.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Der findes en forskel på 15 % mellem den løn, som kvinder og mænd modtager for at udføre samme arbejde. For kvindelige ledere er tallet 20 % og endda 30 % for ledere af SMV'er.

28 % af de kvindelige forskere i industrien og kun 34 % af kvinderne i industrien har mere end ét barn.

Hr. kommissær, mens kvinderne er på barselsorlov, fører den gennemsnitlige årlige procentsats, der anvendes til at beregne ydelserne for disse perioder, til et økonomisk tab til trods for denne periodes betydning i form af social velfærd. Mødre skal ikke straffes for at få børn og passe dem i de første måneder af deres liv.

Jeg mener heller ikke, at barselsydelserne bare skal udbetales til mødre, der har arbejdet i de seneste 12 måneder forud for fødslen. Jeg mener ikke, at det er barnets fejl, hvis deres mor har arbejdet eller ej i denne periode. Frem for alt mener jeg, at vi skal undgå forskelsbehandling af børn allerede fra fødslen.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg kan kun gentage, at helt tilbage i 1974 vedtog man dokumenter, der forpligter medlemsstaterne til at betale mænd og kvinder ligeligt for det samme arbejde. Selv om der er gået mere end 30 år, har situationen imidlertid ikke ændret sig. Desuden er vi i mit land Litauen gået i gang med en reform af pensionssystemet. En del af de midler, som arbejdstagerne indbetaler til den statslige pensionsforsikringsfond, overføres til private pensionsopsparingsfonde. På nogle få år blev det klart, at kvinderne for at få den samme annuitetsudbetaling fra disse fonde skal indbetale 35 % mere i bidrag end mænd, fordi de lever længere. Desuden minder det om slaveri, hvis man forsøger at forlade disse fonde, det er umuligt – dette er i sig selv en krænkelse af menneskerettighederne og det frie valg. Bortset fra Litauen anvender kun Bulgarien det samme kønssystem.

Efter at have undersøgt sådanne sager opfordrer jeg Kommissionen til at tage initiativ til og foreslå beslutninger.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det forhold, at kvinder i EU skal arbejde næsten to måneder længere for at tjene lige så meget som mænd, er mere end alarmerende. Selv om Europa er døende, kan vi ikke gøre andet her end at fastslå, at der på lønområdet stadig forekommer forskelsbehandling over for kvinder og børnefamilier på op til 25 %, selv om kvinderne nu har overhalet mændene i uddannelsesniveau i forholdet 60:40. Fru Bauer har bemærket, at kvinders arbejde inden for de såkaldte mandeerhverv rutinemæssigt undervurderes uden objektiv grund. Men hvis grunden er de manglende arbejdsår, som kvinder i stedet bruger på at passe deres familier, skal vi overveje spørgsmålet alvorligt. Familier bør ikke være noget handicap.

Fru Bauer rækker ved situationen, og hendes argumenter for at indlede en revision af lovgivningen til bekæmpelse af forskelsbehandling er overbevisende. Jeg støtter også forslaget om, at adgang til offentlige udbud og projekter, der finansieres med EU-midler, bør betinges af, at en givet virksomhed kan påvise, at de har en ikkediskriminerende lønpolitik. Jeg mener, at dette er vejen, når man ønsker at ændre de kønsrelaterede stereotype opfattelser hos arbejdsgiverne, navnlig i den private sektor. Jeg vil gerne takke ordføreren for en særdeles professionel betænkning.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand! Ved drøftelserne om dette vigtige spørgsmål er det typisk, at der kun har været to indlæg fra mænd. Hr. Blooms indlæg var så mandeagtigt, at det var vanskeligt at være enig i.

Imidlertid anser vi dette for at være en meget vigtig betænkning. Vi behandler en betænkning, hvorfra vi ved, at arbejde har stor værdi, at det skal betales korrekt, og denne betaling skal differentieres ud fra kriterier som arbejdets art, den effektivitet, hvormed det udføres, evnen til at skabe merværdi og ikke bare kønskriterier. Men der sker også forandringer i medlemsstaterne. Jeg vil gerne nævne mit eget land, hvor vi først for ganske nylig har indført ligestilling mellem kønnene, så fædre får mulighed for at tage forældreorlov, hvilket viser, at vi er enige og er på rette spor.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Kvinder får ikke lige løn for lige arbejde. Imidlertid er deres løn også lavere, fordi de arbejder i lavtlønssektorer og midlertidige ansættelsesformer af lav kvalitet. Som følge af uligheden med hensyn til aflønning forekommer der også ulighed i leveringen af sociale ydelser, navnlig pensioner. På den ene side får de mindre i løn for samme arbejde, og på den anden er deres

beskæftigelsesperioder kortere på grund af deres ansvar som mødre, og begge disse årsager bidrager til kvinders fattigdom, når de når pensionsalderen. Derfor rammer den ulige løn kvinderne dobbelt hårdt.

Jeg vil gerne påpege, at lovgivningen normalt forbyder forskelsbehandling, mens vi stadig ser forskelsbehandling i praksis. De vigtigste spørgsmål drejer sig derfor om at håndhæve lovgivningen i praksis.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Der er ingen grund til at diskriminere imod kvinder i denne henseende, og det står ikke til diskussion. Tre korte punkter: Ud fra økonomiske begrundelser bør lønnen svare til arbejdets virkninger på grundlag af den leverede tjeneste, uanset hvem der udfører det. Den anden ting: Europa bliver ældre, hvad enten vi bryder os om det eller ej. Måske bør vi overveje en bonus til kvinder, der udfører det samme arbejde som mænd, men som samtidig beslutter at få børn og passe dem, så befolkningstallet holdes oppe. Den tredje ting: Et godt eksempel i denne forbindelse er akademiske institutioner, eller i det mindste dem, jeg kender til, hvor mulighederne er lige, og betalingen ganske enkelt er resultatbaseret. Måske kunne denne model udvides til andre sektorer.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig de mandestemmer, der desværre har været så fåtallige i den nuværende debat, og som har erkendt, at en offentlig diskussion og det, at man sætter et så vigtigt spørgsmål som løn og ligeløn for kvinder og mænd på den politiske dagsorden, er et af de vigtigste garanterede spørgsmål og garanterede rettigheder i den nationale og europæiske lovgivning.

Jeg kan sige som alle andre, at jeg ikke mener, at lønniveauet bør afhænge af køn. Det kan afhænge af uddannelse og erfaring, men under ingen omstændigheder af køn. Det er mit indtryk, at den nationale lovgivning og EU-lovgivningen er ganske veludviklet på dette område, og i mange tilfælde må den siges at være virkelig god, men det, der bekymrer mig, er, at den ikke håndhæves, den udnyttes ikke i praksis, fordi der ikke er tradition for at gøre dette. De Europæiske Fællesskabers Domstol har ofte gentaget, at den ikke håndhæves. Det vigtige er derfor ikke at lave mere lovgivning, men at sikre, at den overholdes.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! De lønkløfter, vi fordømmer her i Parlamentet, er så meget desto vanskeligere at forstå, fordi unge kvinder i dag har højere succesrater i skolerne end mænd i alle medlemsstater, og fordi de står for den største andel af de færdiguddannede.

Jeg vil trods alt gerne understrege, at vi har haft et solidt lovgivningsgrundlag siden 1975 og navnlig siden 2006, og at sidstnævnte i årene 1975 til 1980 gav mig mulighed for at tilskynde de kvinder i mit land, der blev forskelsbehandlet, til at anlægge sag imod deres arbejdsgivere, især i den offentlige sektor. De fik udbetalt hundreder af millioner luxembourgske francs, den daværende valuta, med tilbagevirkende kraft.

Vi bør derfor først og fremmest gøre brug af den relevante gældende lovgivning, selv om det betyder, at vi skal forbedre den ved at støtte vores ordførers fremragende henstillinger.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige tak for en forhandling, der har drejet sig om et spørgsmål, som ganske enkelt er uacceptabelt. Der findes ikke et konkret eller rimeligt forsvar for, at vi fortsat skal have en situation, hvor kvinder i gennemsnit skal have mindre i løn end mænd. I løbet af forhandlingen har De nævnt en lang række fremgangsmåder og spørgsmål, der hænger sammen med lønkløften, og jeg mener, at det klart fremgik af forhandlingen, at dette er et meget kompliceret spørgsmål.

Jeg vil gerne sige, at dette spørgsmål står på den europæiske politiske dagsorden, fordi Kommissionen netop har taget spørgsmålet op i en række af sine dokumenter, og ligeledes fordi Kommissionen er i færd med at gøre klar til en specifik potentiel revision af den nuværende lovgivning, og naturligvis også fordi Parlamentet har taget emnet op takket været fru Bauers betænkning, som jeg gerne endnu en gang vil udtrykke min anerkendelse for. Men også fordi trojkaen af de tre formandskaber i Lille ikke bare meddelte, at de ville, men rent faktisk vedtog en handlingsplan for, at dette spørgsmål kommer på dagsordenen for tre på hinanden følgende formandskaber, nemlig det franske, tjekkiske og det svenske.

Mine damer og herrer, jeg vil også gerne sige, at diskussionerne i Lille ud over handlingsplanen førte til en række konkrete foranstaltninger på dette område over for de enkelte medlemsstater, hvoraf nogle må siges at være meget radikale og efter min mening kan give resultater.

Mine damer og herrer, jeg vil gerne endnu en gang takke Dem for at give mig mulighed for at tale og for denne forhandling, og jeg vil gerne sige, at Kommissionen er helt klar til at samarbejde med Parlamentet om dette spørgsmål for gradvist at få afskaffet denne uretfærdige og uholdbare situation.

Edit Bauer, ordfører. – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Dem for en meget interessant forhandling. Jeg har et par bemærkninger. For det første vil lovgivning alene ikke løse dette problem. Som det allerede er blevet sagt, findes der mange grunde til at lovgive, men det er naturligvis ikke muligt at løse visse økonomiske problemer gennem lovgivning.

Jeg er også enig i, at vi uden nogen tvivl bør udnytte den eksisterende lovgivning bedre. Denne lovgivnings lange historie tyder imidlertid på, at den ikke er særlig effektiv i sin nuværende form. Vi har ingen andre instrumenter til rådighed ud over lovgivning. Det betyder, at det helt klart er vores opgave at hjælpe med til at sikre, at den eksisterende lovgivning bidrager til at løse dette gamle problem på en sådan måde, at arbejdsmarkedet bliver et mere retfærdigt sted.

Jeg vil gerne slutte med en enkelt bemærkning. Mange af kollegerne har understreget, at det ud fra et ligerettighedssynspunkt er uacceptabelt, at sådanne forskelle stadig forekommer. Jeg vil imidlertid gerne understrege en anden vinkel, et andet aspekt af dette spørgsmål, og det er de krav, der gælder den økonomiske konkurrence, fordi lige løn for lige arbejde er indskrevet i Romtraktaten som et krav for retfærdig økonomisk konkurrence. Jeg mener, at dette er svaret til de kolleger, der har fremhævet, at arbejdsmarkedet fungerer i henhold til andre krav.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 18. november 2008.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) EU's juridiske rammer for ligeløn for mænd og kvinder er meget udbyggede. Problemet ligger i håndhævelsen.

Vi er enige om, at lønforskellene på grund af køn mindskes gennem den eksisterende lovgivning. Indirekte forskelsbehandling er stadig et problem. Dette fører for det meste til økonomisk opsplitning, og i sådanne tilfælde finder den eksisterende lovgivning kun begrænset anvendelse. Evalueringen af de lovgivningsmæssige rammer viser visse forskelle i lovgivning vedrørende kønsbestemte lønforskelle.

Selv om operativ lovgivning *stricto sensu* har samme dækningsområde, er der grundlæggende forskelle på de nuværende direktiver:

a) I 1975 blev kønsbestemte lønforskelle anset for et anliggende henhørende under den økonomiske konkurrence, en "integrerende del af indførelsen af det fælles marked og dets funktion", mens

b) direktivet fra 2006 er baseret på princippet om "ligebehandling og lige muligheder".

De foreliggende oplysninger viser, at der fortsat er en lønforskel mellem mænd og kvinder. De seneste tal viser en 15 % forskel mellem mænds og kvinders bruttotimeløn. I den private sektor er dette endnu mere udtalt, nemlig 25 %.

Tidligere skyldtes de kønsbestemte lønforskelle individuelle forskelle såsom alder, uddannelse og erfaring. Tallene tyder imidlertid på, at disse forskelle spiller en forholdsvis begrænset rolle for de kønsbestemte lønforskelles fortsatte eksistens.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Princippet om muligheder og ligebehandling af kvinder og mænd er et tema med helt særlige konnotationer i de østeuropæiske lande, som for nylig er kommet med i EU. De benchmarks, der anvendes til at måle faglige resultater, er fortsat hovedsagelig mandsbaserede. Disse perspektiver er ikke nemme at ændre i de tidligere kommunistiske lande, hvor den kollektive mentalitet som følge af regimets propagandaindsats har ført til en fuldkommen kunstig ligestilingsmodel. Den manglende sammenhæng med den primitive ligestilling, der blev fremmet gennem de kommunistiske regimers propaganda, har undergravet den nuværende indsats for at fremme ligebehandling af kvinder og mænd.

Ud fra disse præmisser mener jeg, at vi i dag bør gøre alt, hvad vi kan, for at fremme princippet om ligestilling mellem kønnene og fokusere på et bredere uddannelsesmæssigt aspekt, så vi kan tilbyde Fællesskabets borgere realistiske systemer, der ikke er udtryk for forskelsbehandling. Med henblik på at gennemføre dette princip i hele Fællesskabet er Europas institutioner nødt til at foreslå mere end en europæisk ligelønsdag.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Det er ikke tilfældigt, at et af de vigtigste elementer i køreplanen for 2006-2010 for ligestilling mellem mænd og kvinder er indsatsen for at fjerne lønforskellen mellem kønnene. Problemet med lønforskellen mellem mænd og kvinder strækker sig ud over det grundlæggende princip om

lige løn for lige arbejde. Lønforskellen afspejler de alvorlige uligheder, der kan iagttages på arbejdsmarkedet, og som mest rammer kvinderne. Det er tegn på, at Europa har et alvorligt demokratisk underskud.

Det kræver komplicerede ordninger at løse dette problem, og de kan ikke indføres uden politisk beslutsomhed. Den eksisterende lovgivning skal gøres bedre, og vi skal fremme og overvåge dens gennemførelse i praksis.

Det rigtige princip om lige muligheder kan kun gennemføres i praksis, hvis de enkelte medlemsstater udviser politisk beslutsomhed og tager konstruktive skridt for at bringe lønforskellene mellem kønnene til ophør. Det er uacceptabelt, at en lang række medlemsstater stadig undlader at gøre noget ved lønforskellen mellem kønnene, både i offentlige debatter og i politiske programmer.

Det er også nødvendigt at iværksætte en samfundsdebat og afholde uddannelseskampagner. Jeg opfordrer til, at man udformer en pakke af politiske foranstaltninger for at rette op på dette problem, som under alle omstændigheder skal afspejle nationale forskelle samt afprøvet og konkret praksis.

Vi har brug for mere præcis og detaljeret statistisk information for at kunne vurdere situationen og foretage en nøje overvågning af udviklingen. Vi skal undersøge årsagerne til lønforskellene, og de oplysninger, vi får ind ad denne vej, skal bruges til at kaste lys over forskelsbehandlingen, rette op på den og forhindre den fremover.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne lykønske fru Bauer med hendes store arbejde og bidrag i form af vigtige anbefalinger til Kommissionen om anvendelsen af ligelønsprincippet. Lønforskellen har stor betydning for kvinders status i økonomien og samfundet og er en hindring for en ligelig økonomisk uafhængighed.

Der findes adskillige områder, hvor kvinder i Europa påvirkes af lønforskelle, som udelukkende skyldes deres køn. Kvinder støder på forskelle i deres timeløn i såvel nye som gamle medlemsstater. Der kan også iagttages forskelle i indkomstfordelingen mellem mænd og kvinder. 20 % af kvinderne sammenlignet med 40 % af mændene i Europa for en tilsvarende indkomstfordeling i de øverste lønniveauer. En anden himmelråbende lønulighed ligger i den sektormæssige kønsadskillelse, idet halvdelen af arbejdspladserne i tre sektorer er mandsdominerede.

Endelig er kvinder overrepræsenterede – 30 % – i deltidsstillinger, hvilket påvirker arbejdsmarkedsbidragene. Disse tal er endnu værre, når man kigger på kvinder med en bestemt etnisk oprindelse som f.eks. romaer. Selv om EU's juridiske rammer for ligeløn er meget omfattende, får kvinderne i EU stadig mindre end mændene – selv om de har tilsvarende færdigheder og uddannelse – hvilket beviser, at hovedmålet er at forbedre lovgivningen ved at gøre den mere effektiv.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Lønforskellen mellem kønnene er alarmerende stor i EU. Der er taget forskellige initiativer for at mindske den, men det går alt for langsomt. Parlamentet har gentagne gange bedt Kommissionen tage initiativer. I betænkningen om kønsbestemte lønforskelle skitseres der mange specifikke metoder, som EU kan bruge til at løse dette problem.

Det er vigtigt at definere begreber som "pensionsforskel", "forskelsbehandling med hensyn til direkte aflønning" og "forskelsbehandling med hensyn til indirekte aflønning" tydeligere og mere detaljeret, så vi har bedre værktøjer til at afskaffe den kønsbestemte lønforskel.

I øjeblikket mangler vi præcise statistiske oplysninger for at kunne vurdere situationen. Medlemsstaterne og Kommissionen skal forbedre deres statistikker, men det samme gælder private selskaber. Virksomhederne skal have pligt til at foretage regelmæssige lønrevisioner og stille resultaterne til rådighed.

Noget andet, vi kan gøre for at bidrage til at løse problemet, er at indsætte en specifik henvisning til forskelsbehandling på lønområdet i artikel 26 (forebyggelse af forskelsbehandling) i direktiv 2006/54/EF.

Det er ganske enkelt uacceptabelt, at kvinder i EU i gennemsnit tjener 15 % mindre end mænd. Som lovgivende organ må vi gøre noget for at rette op på denne uretfærdighed.

23. Ordning om punktafgift (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Astrid Lulling for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Rådets direktiv om den generelle ordning om punktafgift (KOM(2008)0078 – C6-0099/2008 – 2008/0051(CNS)) (A6-0417/2008).

Astrid Lulling, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette forslag til direktiv, der efter planen skal erstatte direktivet fra 1992, betyder frem for alt, at vi den 1. april 2009 indfører elektronisk overvågning af varebevægelser, der er omfattet af punktafgifter – det berømte System til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning – som er i overensstemmelse med lovgivningen.

Der er således tale om en teknisk foranstaltning, men samtidig er det et skridt i retning af mindre bureaukrati, mindre svig og et højere tempo.

Bortset fra nogle få ændringsforslag, der skal sikre større konsekvens i driften af det nye system, som jeg har stillet, og som er blevet vedtaget, er vi enige om denne del af Kommissionens forslag.

Udvalget om Industri, Forskning og Energi har gjort Økonomi- og Valutaudvalgets betænkning langt mere klodset ved at kopiere et stort antal ændringsforslag, som man har forhandlet sig frem til i Rådet. Dette fører efter vores mening ikke til særlige fordele.

Den politiske debat ligger et andet sted. Den drejer sig om betingelserne for omsætning og beskatning af punktafgiftspligtige varer, navnlig alkohol og tobak, der købes af private forbrugere. Kommissionen har for en gangs skyld været klog nok til at foreslå en tekst, som er baseret på den seneste retspraksis, dvs. retspraksis, der giver europæere lov til at medtage punktafgiftspligtige varer, som er indkøbt i en anden medlemsstat end deres bopælsstat, uden kvantitative restriktioner, hvis varerne er indkøbt til eget forbrug.

Mit forslag og min holdning som ordfører er helt klar. Jeg går helhjertet ind for Kommissionens tekst, som er klar, præcis og baseret på de styrende principper for det indre marked. Imidlertid har nogle af mine kolleger, især socialdemokrater og liberale, følt sig nødsaget til at fremsætte ændringsforslag, der vil betyde en genindførelse af skattegrænser som dem, der fandtes før 1992, ved at genindføre vejledende grænser.

Vejledende grænser i teorien betyder kvantitative grænser i praksis. På grund af manglende tilstedeværelse og ved at udnytte visse kollegers manglende viden har de opnået et flertal i udvalget. Min politiske gruppe har enstemmigt besluttet at fremsætte ændringsforslag, der har til formål at genindføre Kommissionens oprindelige forslag. Det er kun ret og rimeligt, at vi gør dette. Vi ønsker ikke at vende tilbage til grænser og en praksis som den, vi havde før det indre marked.

Vi ønsker tværtimod løsninger, der er tilpasset vores tidsalder, herunder også inden for elektronisk handel. Vores budskab til Rådet skal være klart: Lad være med at foreslå vores medborgere, at vi skal gå et skridt tilbage inden for EU's *acquis*.

Noget andet, der forekommer lige så uforståeligt, er visse socialdemokraters og liberales ønske om at afskaffe de resterende toldfri butikker ved landegrænserne i EU. Det ønsker Kommissionen desværre også, selv om disse butikker på ingen måde forstyrrer det indre marked. Lukningen af disse butikker vil imidlertid koste tusindvis af arbejdspladser, især ved Grækenlands grænser. Vi har virkelig valgt et godt tidspunkt at foreslå den slags ting på!

Men det bliver værre endnu. Et betydeligt flertal i Økonomi- og Valutaudvalget har endda forkastet mine ændringsforslag om at opretholde muligheden for toldfri handel for rejsende med et tredjeland som endeligt bestemmelsessted for at tage hensyn til situationen i forbindelse med transit.

Hvis jeg rejser til Singapore fra Luxembourg via Frankfurt eller Paris, hvorfor kan jeg så ikke købe toldfrit i afrejselufthavnen? Det er ret så deprimerende, hr. formand. Jeg kan meddele Dem, at jeg har seks minutter, men jeg vil ikke gøre brug af dem alle. Jeg vil nu forlade mig på de fleste af vores kollegers sunde fornuft – det er en skam, at de ikke er til stede – så vi kan få vedtaget en løsning, der også er i forbrugernes interesse, og hvor vi ikke genopfinder nye skatter og bureaukratiske forhindringer.

De, der stemmer imod vores fornuftige forslag i morgen, får svært ved at forklare dette tilbageskridt for vores landsmænd. De kan stole på, at jeg og mine kolleger vil bekæmpe deres bagstræberiske synspunkter.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

László Kovács, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke ordføreren fru Lulling og ECON-Udvalget for betænkningen og den hurtige behandling af dette forslag, som udgør retsgrundlaget for digitalisering af punktafgiftsprocedurerne fra april 2010.

Både medlemsstaterne og Kommissionen har investeret en hel del i Systemet til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning (EMCS). Det erstatter det nuværende papirbaserede verifikationssystem med et nyt, edb-baseret system.

Øget brug af transeuropæiske net til kommunikation mellem erhvervsdrivende og punktafgiftsmyndigheder og mellem punktafgiftsmyndighederne indbyrdes vil nedbringe den tid, der skal bruges til frigørende betaling af afgiftstilsvar for punktafgiftspligtig omsætning.

Dette vil give punktafgiftsmyndighederne et vigtigt redskab, som de kan bruge til effektivt at imødegå svig og dermed beskytte den lovlige handel. Samtidig vil det forbedre servicen over for skatteyderne, som vil opnå større retssikkerhed og tidstro informationsudveksling med deres skattemyndigheder.

Bortset fra disse nye bestemmelser vil forslaget til direktiv betyde en fuldstændig omskrivning og ajourføring af det horisontale punktafgiftsdirektiv fra 1992. Det vil føre til en forenkling og modernisering af punktafgiftsprocedurerne med henblik på at mindske punktafgiftsforpligtelsen for erhvervsdrivende, navnlig den, der driver grænseoverskridende handel, uden at bringe punktafgiftskontrollen i fare.

Eftersom Kommissionen havde foreslået nye og ajourførte juridiske rammer for punktafgifter, var vi nødt til at genforhandle nogle af de mere politiske spørgsmål i denne lovgivning.

Det drejer sig om landbaserede toldfri butikker, transitlufthavnes stilling og opretholdelse af vejledende niveauer for at kunne sondre mellem kommerciel omsætning af punktafgiftspligtige varer og omsætning af punktafgiftspligtige varer til privat forbrug.

Mange af Parlamentets ændringsforslag stemmer allerede overens med ordlyden i de overordnede retningslinjer, som blev vedtaget af Økofin-Rådet den 4. november 2008, eller går samme retning. Kommissionen kan også acceptere dem.

Derfor har jeg tillid til, at forslaget kan vedtages snart, og at der er sikkerhed for, at EMCS kan indføres til tiden.

Manuel António dos Santos, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi. – (PT) Hr. formand! Jeg vil bruge det første af mine to minutter til hurtigt at sætte fokus på hovedprincipperne i min udtalelse, som blev enstemmigt vedtaget i Udvalget om Industri, Forskning og Energi.

Det er tale om følgende principper: større effektivitet inden for produktion og distribution af varer og tjenester, især ved at mindske bureaukratiet, forbedre de eksisterende regler og tilpasse dem til de nuværende omstændigheder, navnlig ved at lette risikobaserede overvågningsprocedurer for de nationale myndigheder, forenkling af procedurer og styrkelse af gennemsigtigheden ved samhandel inden for Fællesskabet, ved at styrke retssikkerheden og sikre retfærdige regler, og endelig må systemet for opkrævning og godtgørelse af afgifter ikke føre til diskriminerende kriterier eller dobbeltbeskatning.

Det var hovedprincipperne i den udtalelse, jeg forelagde for Økonomi- og Valutaudvalget på Industriudvalgets vegne. Jeg vil gerne gentage, at der var bred enighed om udtalelsen i Industriudvalget.

Derfor må jeg som medlem af Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet i mit andet minut sige, at jeg ikke forstår fru Lullings bemærkning om, at Den Socialdemokratiske Gruppe og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa – og kun dem – indførte kvantitative grænser. Det var ikke kun Den Socialdemokratiske Gruppe og ALDE-Gruppen, for i det mindste i Industriudvalget var det alle, da min udtalelse som sagt blev enstemmigt vedtaget.

Jeg mener, at det er noget ganske særligt, at vi ikke har indført kvantitative grænser, da vi ved, at denne type afgifter har forskellige formål. Det første er naturligvis provenuet, men der er også beskyttelsen af folkesundheden. De enkelte lande tillægger naturligvis hvert af disse to mål forskellig betydning.

Derfor mener jeg, at vi har fundet en løsning (fastsættelse af kvantitative grænser), der er retfærdig og afbalanceret, som ikke giver enkelte lande særlige fordele. Den stiller heller ikke de andre lande dårligere, der naturligvis havde en anderledes forståelse end det land, som fru Lulling repræsenterer, og som jeg naturligvis respekterer. Dette lands ønsker kan imidlertid ikke sættes over de andre EU-landes generelle ønsker.

Min sidste bemærkning på kun 10 sekunder skal være, at Den Socialdemokratiske Gruppe naturligvis støtter det indre marked og udvidelsen af det indre marked og ikke mener, at forslaget, der blev vedtaget i Industriudvalget eller i Økonomiudvalget, kan skade det indre marked.

Bill Newton Dunn, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (EN) Hr. formand! Parlamentet forsvaret privatpersoner og mindre organisationer, mindre virksomheder i modsætning til regeringer, som ønsker at feje besværlige ting ind under gulvtæppet, og Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse lægger stor vægt på, at grænsebutikkerne ved de ydre grænser skal have lov at blive liggende. Der skal føres bedre tilsyn med dem, og indsatsen imod grænseoverskridende kriminalitet i Europa bør være langt bedre, men det er ikke en grund til at afskaffe dem.

For det andet mener Udvalget om det Indre Marked i forbindelse med sørejser og flyrejser, at rejsende – i henhold til deres endelige bestemmelsessted i modsætning til et transitsted – skal have lov til at købe toldfrit, fordi det vil hjælpe små regionale lufthavne med at generere indtægter. Det kan være ubejleligt for regeringerne, men vi vil virkelig kæmpe for dette.

Mit tredje og sidste punkt – og det er meget beklageligt, at Kommissionen ikke medtog dette i sin høring om denne lovgivning i 2006 – drejer sig om fjernelsen af disse fritagelser, som den nu foreslår. Hvorfor tog den ikke det med? Hvorfor gennemførte den ikke en konsekvensanalyse af, hvad det ville betyde, før den foreslog det?

Zsolt László Becsey, *for PPE-DE-Gruppen*. – (HU) Tak, hr. formand! Jeg vil gerne lykønske både Kommissionen og ordførerne for deres arbejde, og jeg mener, at dette elektroniske opdateringssystem vil få relevante og meget positive virkninger.

Først to bemærkninger. Først og fremmest skal vi lade det indre marked fungere. Hvis afgiftsregistreringssystemet og informationsudvekslingen fungerer fint, mener jeg ikke, at indkøb til personlig brug foretaget af private enkeltpersoner vil forårsage stor skade. Hvis nogen et sted betaler punktafgiften efter at have købt varer til personlig brug, vil engrospriserne og til dels de forskellige momssatser under alle omstændigheder konkurrere med hinanden.

Det er ikke nødvendigt at sætte grænser for alting, og det er fuldstændig unødvendigt at sende negative budskaber for at beskytte statskasserne i højprislande. Det ville meget underligt, især inden for Schengenområdet, hvis vi skulle trækkes med politi- eller toldkontrol, fordi vi ved, at der findes forskellige andre metoder til scanning af indholdet af store lastbiler. Derfor kan jeg ikke se, at vejledende mængder giver mening.

Min anden bemærkning er, at jeg også støtter borgernes ret til at forlade det indre marked for at købe sådanne varer, når de forlader dette marked. Med hensyn til rejser over land mener jeg ikke, at dette vil give anledning til smugleri i stor stil, eller at nabolandene vil lide store tab, idet priserne i nabolande uden for EU er langt lavere end i EU's medlemsstater. Dermed tænker jeg ikke på eksport af varer i industriel skala.

Jeg går ud fra, at det samme gælder lufthavne, da man ikke kan medbringe så store mængder af varer i indtjekket bagage eller håndbagage, at vi bliver nødt til at forbyde rejsende at medtage sådanne varer til personlig brug til tredjelande uden for toldunionen.

Elisa Ferreira, *for PSE-Gruppen*. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at lykønske hovedordføreren, fru Lulling, og skyggeordførerne Benoît Hamon og Olle Schmidt. Min kollega Benoît Hamon er desværre forhindret i at være til stede i dag, så jeg vil forsøge at fremføre hans holdning, som deles af vores politiske gruppe, til et spørgsmål, der fortjener vores fulde opmærksomhed. Beskatning i form af punktafgifter er rent faktisk et følsomt område.

Når vi taler om punktafgifter, skal vi huske på, at de opkræves på klart definerede forbrugsvarer og -tjenester: tobak, alkohol og energiprodukter.

Kommissionens forslag ændrer en tekst fra 1992. Det indre marked for disse varer har ændret sig meget siden da. Det skal også bemærkes, at det nye elektroniske system for forvaltning og kontrol af transaktioner er en ændring, som vi hilser velkommen, og som bør forenkle brugen af systemet for både erhvervsdrivende og skattemyndigheder, hvilket kommissæren netop var inde på.

Med hensyn til de mere tekniske aspekter såsom frister for fremsendelse af dokumenter, regler for de erhvervsdrivendes økonomiske garantier osv. fortjener Kommissionens forslag og ordførerens betænkning at blive hilset velkommen og vedtaget, da de er udtryk for ægte og nyttige fremskridt.

Med hensyn til disse punktafgifter bør det politiske indhold ikke standse ved de tekniske aspekter, hvilket min kollega Manuel António dos Santos allerede har nævnt. De varer, der er omfattet af dette forslag, er følsomme varer, og salget af dem bør ikke udelukkende være underlagt konkurrencekræfterne. I den henseende

vil jeg derfor gerne fokusere på to illustrative eksempler. Det ene er vejledende grænser for personlig medbringelse af disse varer, og det andet er regler for salg via internettet.

På disse punkter er vi helt uenige med ordføreren.

Med hensyn til alkohol, tobak og ligeledes brændstof findes der kolossale afgiftsforskellemellem medlemsstaterne, og derfor varierer detailpriserne også. Jeg behøver bare nævne, at prisen på en pakke tobak kan variere mellem en og syv EUR inden for Unionen på grund af disse betydelige afgiftsforskellemellem.

Som en regel skal afgifterne betales i forbrugslandet undtagen for varer, der medtages inden for EU. I henhold til de nuværende regler skal visse kvantitative grænser overholdes, idet man ellers kan formode, at varerne medtages til kommercielle formål.

Kommissionens forslag sigter mod at afskaffe disse kvantitative grænser, og på dette specifikke punkt er ordføreren, fru Lulling, enig. Det var ikke holdningen i Økonomi- og Valutaudvalget. Derimod blev vi enige om at sænke disse grænser på initiativ af skyggeordførerne, Benoît Hamon og Olle Schmidt, og mig selv.

Liberalisering giver nogle forbrugere mulighed for at købe disse varer billigere. Det giver imidlertid ingen mening, når det kan skade medlemsstaternes offentlige finanser eller de mål for folkesundhed, som medlemsstaterne har ret til at søge opfyldt. Det giver heller ikke mening, når det kan støtte det grå marked, hvilket er noget, vi alle bør undgå.

Derfor gik den endelige aftale i udvalget på en fastholdelse af grænserne på et fornuftigt niveau, nemlig 400 cigaretter eller 45 liter vin pr. person. Dette formodes at være til personligt forbrug. Derfor vil rejsende, der køber disse varer op til denne grænse, ikke blive påvirket.

Af samme grund er vi imod ændringsforslag 68 fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som går ud på at beskattes fjernsalg, især via internettet, i sælgers og ikke i forbrugerens land. Dette er en (ubegrundet) omvendt anvendelse af det generelle princip på skatteområdet. Dette ændringsforslag vil også åbne døren for et gråt marked i stor skala og må derfor på det bestemteste afvises.

Endelig vil jeg gerne nævne de toldfri butikker. Det internationalt anerkendte princip er, at toldfri butikker kun findes i havne og lufthavne for at sikre optimal kontrol og hindre enhver risiko for svig eller misbrug. Vi skal derfor give folk tilstrækkelig tid til at tilpasse sig, og derfor foreslår vi fra Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet en overgangsperiode for de medlemsstater, der stadig har toldfri butikker, hvor de får mulighed for at tilpasse sig den nye situation. Vi foreslår derfor den fjerne dato den 1. januar 2017 for at give mulighed for en gradvis tilpasning i retning af den fælles regel.

Vi mener, at denne fremgangsmåde er hensigtsmæssig. Det er den fremgangsmåde, der førte til enighed. Der var ikke tale om fuldstændig enighed, men den blev vedtaget af et flertal i Økonomi- og Valutaudvalget, og jeg håber, at den vil blive vedtaget ved afstemningen på plenum i morgen.

Olle Schmidt, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand, hr. kommissær og fru Lulling! Vi mødes igen i denne sag. Det er naturligvis ikke første gang, vi strides med hinanden, fru Lulling og jeg, om formen af punktafgifter i Europa. Men det er formentlig første gang, at jeg har følt, at flertallet står på min side. Det er farligt at foregribe tingene, men vi får se, hvordan det går.

Vi er helt enige om det nye tekniske system, EMCS. Det er med hensyn til det følsomme tema om importkvoter, at vores synspunkter er meget forskellige.

Hvis man benytter udvalgets fremgangsmåde, vil Parlamentet både have givet udtryk for sit ønske om at sikre fri bevægelighed i Europa og for sit engagement i at tilskynde til en fornuftig folkesundhedspolitik. Som altid når det drejer sig om skatterelaterede spørgsmål, skal man finde en balance mellem det, der skal forblive under medlemsstaternes kompetence, og det, der betragtes som vores fælles ansvar. Hvis vi vedtager udvalgets forslag, vil det betyde, at Europa-Parlamentet slår fast, at tobak og alkohol adskiller sig fra alle andre varer, hvilket vi tidligere har hørt her i Parlamentet, og skal behandles anderledes. Det er naturligvis ikke revolutionerende, idet mange har sagt det meget længe.

Ved at beslutte at halvere de vejledende importniveauer og samtidig fastholde princippet om en grænse giver vi medlemsstaterne et stort spillerum til at føre deres egen politik, mens den fælles lovgivning samtidig vil gøre det lettere for virksomheder og privatpersoner at handle på tværs af grænserne. Eller sagt mere enkelt: Sverige vil få større mulighed for at prioritere folkesundhedsspørgsmål, mens Lullings Luxembourg kan fortsætte sin politik med lave afgifter. Det indre marked kan ikke opbygges med alkoholturisme som model.

Drikkeri og dets følger er ikke et svensk problem, som jeg undertiden hører folk sige. For nylig har vi hørt krav om tvangsforanstaltninger til bekæmpelse af drikkeri i Det Forenede Kongerige, noget de britiske medlemmer måske også burde tænke over. Jeg mener, at det er på høje tid, at Europa-Parlamentet anlægger et mere fornuftigt syn på disse spørgsmål og giver medlemsstaterne mulighed for at indføre foranstaltninger på folkesundhedsområdet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg taler på vegne af Gruppen Union for Nationernes Europa og vil gerne henlede Deres opmærksomhed på tre ting. For det første bør afgiftsændringer på EU-plan tilskynde til øget produktion og distribution af varer og tjenester, især ved at mindske bureaukratiet, men også ved at gøre det lettere for de nationale myndigheder at anvende kontrolprocedurer baseret på risikoanalyse.

For det andet opfylder løsningsforslagene i dette direktiv disse krav. En forenkling af de administrative procedurer og et elektronisk system til informationsudveksling vil blive et redskab til forbedrede og mere velforvaltede kontroller for medlemsstaternes skattemyndigheder. For det tredje skal vi støtte de løsninger, som ordføreren foreslår, om at medtage fjernsalg af punktafgiftspligtige varer i direktivets dækningsområde og ligeledes i punktafgiftssuspensionsordningen ved at anvende reducerede garantier for enheder, der opfylder betingelserne om god opførsel og regelmæssigt benytter garantisystemet.

Trevor Colman, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I Kommissionens forslag vedrørende procedure 2008/0051 (CNS) hedder det i artikel 10, at "medlemsstaterne [kan] indrømme godtgørelse eller eftergivelse af punktafgift for punktafgiftspligtige varer, som er overgået til forbrug...." På dette grundlag fortæller fru Lulling os, at der gennem forslaget med hensyn til betingelserne for godtgørelse af punktafgiften indføres et overordnet princip om, at det er op til medlemsstaterne at fastsætte disse betingelser.

Det hedder imidlertid videre i artikel 10: "forudsat at godtgørelsen eller eftergivelsen ikke giver anledning til andre fritagelser end dem, der er angivet i artikel 11". I artikel 11 henvises der til fritagelser for diplomatiske forbindelser, internationale organisationer, NATO's væbnede styrker og særlige aftaler med tredjelande, og jeg er sikker på, at De er enige i, at dette er ret specialiserede fritagelser, som i modsætning til det, fru Lulling hævder, ikke er udtryk for det generelle princip om, at det er op til medlemsstaterne at fastsætte betingelserne for godtgørelse.

Der findes ingen fritagelser for medlemsstaterne i dette forslag, og derfor anbefaler jeg medlemmerne at stemme for ændringsforslag 54, hvorved man forsøger at udbedre en himmelråbende mangel i dette forslag.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Vi står over for endnu et excentrisk forslag fra Kommissionen. Det er udtryk for en bulldozerpolitik, hverken mere eller mindre, idet man foreslår at afskaffe alle toldfri butikker ved landegrænserne mellem Fællesskabet og tredjelande.

Det store spørgsmål er hvorfor? Hvorfor, hr. kommissær, fik De denne tanke, og da De fik den, hvorfor fremlagde De den da ikke ved den høring, som De afholdt i 2006, og hvorfor tog De den ikke med i en konsekvensvurdering, som De er forpligtet til at gennemføre inden for rammerne af det nye princip om bedre lovgivning?

De skal derfor forklare os, hvorfor vi skal fortælle hundredvis af arbejdstagere, at de vil miste deres arbejde, netop i disse svære tider. De skal forklare os, hvad det er for en virkning på det indre marked, der er så kraftig, at De med ét stort slag er nødt til at fjerne alle butikker ved grænser mod tredjelande, som for mit lands vedkommende, i Grækenland, fungerer fantastisk godt og uden problemer med svig eller påvirkning af det indre marked. Parlamentet og de politiske grupper, som deler denne holdning, skal også tage det politiske ansvar for at forklare arbejdstagerne, hvorfor vi ønsker at afskaffe disse succesrige butikker.

Som fru Lulling sagde ganske klart, og som IMCO sagde ganske klart i sin betænkning, mener jeg ikke, at vi har fået et overbevisende svar, hvilket får os til at tro, at dette er udtryk for Kommissionens luner. Vi har ikke fået et overbevisende svar.

Jeg vil derfor her i 11. time rette en appel til Dem om, at vi i morgen stemmer for ændringsforslag 63, 64 og 65 for at forhindre denne bulldozerpolitik i endnu en gang at jævne alt det velfungerende i EU med jorden.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg har et specifikt forslag til systemet om fritagelse for landbaserede butikker.

Hr. kommissær, De indfører en generel fritagelse for landbaserede butikker, hvilket udgør forskelsbehandling over for disse virksomheder og har stor betydning for disse ellers sunde butikkers funktion, som desuden yder et vigtigt bidrag til de nationale samfund og den lokale beskæftigelse.

I medlemsstater som Grækenland med lange landegrænser imod tredjelande har disse butikker fungeret upåklageligt og rentabelt i lang tid, mens problemerne med systematisk krænkelse af kriteriet om køb til personlig brug eller tilfælde af systematisk misbrug og skatteunddragelse på den anden side helt klart bekæmpes af de nationale myndigheder. Jeg mener, at det vil være en løsning at give toldfri butikker lov til fortsat at drive handel ved landegrænserne, hvilket også er i overensstemmelse med Kommissionens eget forslag, mens kontrollen med deres funktionsform og bekæmpelse af tilfælde af skatteunddragelse, som for alle andre butikker, skal være havnenes og lufthavnenes ansvar.

Jeg mener derfor, at vi ved den kommende afstemning skal stemme for ændringsforslag 57, 63, 64 og 65 og i værste fald ændringsforslag 69, som giver disse butikker lov til at operere frem til 2012.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over betænkningen om ordningen om punktafgift. Jeg vil gerne fremhæve fremskridtene inden for området indkøbsafgift. Hvis det oprindelige forslag var blevet gennemført, ville det have begrænset passagererne til kun at købe toldfri varer i den sidste afrejselufthavn, før de forlader EU. I praksis ville dette have betydet, at hvis nogen rejste fra Cork i Irland til Dubai via Paris, ville de kun kunne købe toldfri varer i Paris. Dette ville have decimeret de irske regionallufthavnes rentabilitet, og mange af dem er i dag afhængige af kommercielle aktiviteter for at skaffe sig indtægter. Dette ville utvivlsomt have ført til tab af arbejdspladser. Det er der nu imidlertid rettet op på, og derfor vil jeg gerne lykønske ordføreren med, at hun har lyttet til vores ønsker.

Dette er en velkommen udvikling på et tidspunkt, hvor den irske regering har indført en ny lufthavnsskat, der vil betyde forskelsbehandling af små, betrængte regionallufthavne til fordel for den allerede overfyldte Dublin Airport. I denne forbindelse opfordrer jeg Kommissionen til at undersøge lovligheden af denne foranstaltning i henhold til EU's konkurrenceregler. Jeg hilser betænkningen fra fru Lulling og Kommissionen velkommen.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Hr. formand! Hvis jeg var fru Lulling og boede i Luxembourg, ville jeg måske have lige så stærke følelser over for de vejledende grænser.

Desværre bor jeg på en ø, hvor der foregår en masse smugleri, og hvor meget af den alkohol og tobak, som folk mener, at de kan bruge, som de har lyst til, rent faktisk senere sælges videre til andre gennem kommercielt videresalg. Jeg er bange for, at alt, hvad vi gør for at ophæve de vejledende grænser, vil sende et signal og et budskab til smuglerne, der netop ønsker at videresælge alkohol og cigaretter.

Vejledende grænser virker måske ikke som en sikker vejledning for forbrugerne, men de er en sikker rettesnor for børn, som ofte ender med at drikke den alkohol og ryge de cigaretter, som de køber af hjemmebrændere og smuglere, der tager det med til min region i det sydøstlige England og sælger det på gaden, i gyder og boligområderne for småpenge, måske en eller to cigaretter ad gangen, men nok til, at børnene begynder.

Det er denne handel, der skal bekæmpes, og den kan kun bekæmpes ved at indføre vejledende grænser, så vi kan finde frem til de personer, der forsøger at gøre dette og forsøger at smugle disse varer forbi vores politi og toldere.

Derfor mener jeg, at vi bør holde fast i de vejledende grænser. Som sagt betyder det ikke enden på integrationen af det indre marked, men det giver et bedre indtryk af social samhørighed og social adfærd, og i Det Forenede Kongerige har tolderne og politiet bedt om dette. De har bedt om det, fordi det udgør en god vejledning for, hvad folk forventes at tage med hjem til eget brug.

Tobak har en levetid på kun seks måneder, så når man standser varevogne, der er proppet til loftet med cigaretter, er man nødt til at stille spørgsmålet: Er det virkelig til eget brug, eller skal det bruges til videresalg, og ofte til børn?

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand, kære kolleger! Punktafgifter og elektroniske opkrævningssystemer i almindelighed virker som tekniske anliggender, men de tjener også visse vigtige politiske mål. Men for at kunne benytte os af dem skal vi tage hensyn til de specifikke situationer i medlemsstaterne ud over de abstrakte teorier. Samtidig skal vi fastholde overensstemmelsen med mere overordnede principper for de politikker, vi gennemfører, f. eks. princippet om ligebehandling.

Denne betænkning vil opfylde begge betingelser, hvis et bestemt forslag vedtages. Dette gælder navnlig ændringsforslag 69, hvor der henvises til bevarelse af toldfri butikker andre steder i EU end i havne og lufthavne frem til 2017. Dette ændringsforslag vil afskaffe forskelsbehandling mellem dem, der rejser med skib eller fly, og dem, der rejser over land, hvilket er fuldkommen uberettiget, ikke bare ud fra et økonomisk og teoretisk, men også et praktisk perspektiv. Samtidig giver det beboere i grænseområder visse fordele, hvilket allerede er blevet påpeget. Disse mennesker er generelt ugunstigt stillede, fordi de bor i et randområde, men hvis deres arbejdsplader forsvinder, vil det få negative følger for dem.

Kære kolleger, der findes tungtvejende grunde til, at De bør vedtage dette ændringsforslag ved afstemningen i morgen. Sammenholdt med de kolossale udgifter, vi uden at kny er parate til at påtage os for at redde store selskaber, har denne fritagelse kun begrænsede økonomiske følger.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Den fri bevægelighed for personer og varer er et af EU's store resultater, men den fungerer ikke godt for varer, fordi de er omfattet af varierende niveauer af forbrugsafgifter mellem medlemsstaterne. De modstridende synspunkter hos Kommissionen, udvalget, EF-Domstolen og ordførerne vedrørende kvantitative politikker har vist, at vi ikke kan finde nogen god løsning, så længe disse skatteforskelle består. Det generer mig, at Kommissionen ikke har foretaget en konsekvensvurdering, så vi kan vurdere den økonomiske betydning af det parallelle marked og den samfundsmæssige betydning, som begrænser vores borgere, og som vi formentlig alle anerkender. Jeg vil gerne have, at denne forhandling fører til en koordinering af punktafgiftspolitikkerne for alkohol og tobak, bl.a. på grund af sundhedsrisiciene. Det er et faktum, at lande med høje afgifter ikke kan prale af nogen synlige succeser i kampen mod alkoholmisbrug.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Kapitel 4 indeholder de grundlæggende bestemmelser og procedurer for Systemet til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning. Det nye aspekt er indførelsen af systemet og administrativ dokumentation i elektronisk format.

For at sikre, at det computerbaserede system fungerer effektivt, bør medlemsstaterne indføre et ensartet datasæt og en ensartet datastruktur i deres nationale applikationer for at skabe en pålidelig grænseflade for de erhvervsdrivende.

Overgangsperioden for indførelsen af Systemet til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning med suspendering af punktafgiften skal fastsættes under skyldig hensyntagen til muligheden for at indføre det edb-baserede system i de enkelte medlemsstater. Med dette in mente skal medlemsstaterne og Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger for at indføre centrale offentlige faciliteter på nationalt plan og sikre, at de er interoperable.

I lyset af den omtalte fødevarekrise og den sociale og økonomiske betydning af Europas landbrug mener jeg, at vi skal kigge nøje på muligheden for at afskaffe punktafgifter på brændstof, der anvendes til landbrugsaktiviteter, samt på energi til at pumpe vand op til vandingsformål.

László Kovács, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Forhandlingen viser, at der er generel opbakning til hovedmålet med Kommissionens forslag, som er at levere retsgrundlaget til en digitalisering af punktafgiftsprocedurerne fra april 2010.

Jeg vil gerne understrege og bekræfte, at formålet med forslaget er at forenkle og modernisere punktafgiftsproceduren, at forbedre kontrollen med omsætningen af punktafgiftspligtige varer og samtidig at reducere bureaukratiske punktafgiftsforpligtelser for erhvervsdrivende og mindske byrden på private rejsende. Det var de vejledende principper bag forslaget.

Jeg vil gerne fremsætte nogle bemærkninger til ændringsforslaget om nogle af de mere følsomme spørgsmål i forslaget.

Med hensyn til "vejledende niveauer" kan Kommissionen acceptere at fastholde vejledende niveauer som et redskab, selv om vi ikke ønskede at indføre eller foreslå vejledende niveauer. Imidlertid skal de nuværende kvantitative referenceværdier overholdes. Vi kan ikke acceptere, at disse værdier sænkes, da dette ville være et tilbageskridt i forhold til direktivet fra 1993.

Med hensyn til afskaffelsen af toldfri butikker ved landegrænserne, som er et andet følsomt spørgsmål, vil jeg gerne minde Dem om, at oprindelsen til denne fremgangsmåde stammer helt tilbage fra 1960, da WCO, Verdenstoldorganisationen, anbefalede afskaffelsen af landbaserede toldfri butikker, og jeg vil også erindre Dem om, at i 2002, da tiltrædelsesforhandlingerne med 10 nye lande blev afsluttet, blev lande som Slovenien, Ungarn m.fl. tvunget til at afskaffe deres landbaserede toldfri butikker, så jeg mener, at den foreslåede løsning,

der betyder en meget lang overgangsperiode til Grækenland og Rumænien, er ganske retfærdig i sammenligning med ordningen for de tidligere nye lande.

Med hensyn til godtgørelse af punktafgifter til mindre brændstofdistributører fastholder Kommissionen princippet om, at slutforbrugers insolvens ikke vil betyde fritagelse for opkrævning af punktafgift. Samtidig burde det i lyset af den nuværende økonomiske krise og de undertiden høje brændstofpriser være muligt for medlemsstaterne at sikre mindre forhandlers interesser på anden vis, hvis sådanne foranstaltninger ikke virker konkurrenceforvridende.

Med hensyn til konsekvensvurderingen, som flere talere var inde på, vil jeg gerne erindre Dem om, at der allerede blev foretaget en konsekvensvurdering i 2004, så vi mente ganske enkelt ikke, at det var nødvendigt at gentage den to år senere.

Her til sidst vil jeg gerne takke Parlamentet for dets støtte og konstruktive fremgangsmåde. Retsgrundlaget for det nye System til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning giver medlemsstaterne mulighed for at fremskynde deres forberedelser til indførelsen af systemet, som efter planen sker i april 2010. Kommissionen vil træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle centrale systemer vil være operationelle på det tidspunkt, og vil yde støtte til en gnidningsløs overgang til det nye papirløse miljø.

Astrid Lulling, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Vi ønsker virkelig, at Systemet til Verifikation af Punktafgiftspligtige Varers Omsætning skal erstatte papirsystemet i april 2009, og vi håber ikke, at hele den uheldige diskussion om de vejledende grænser vil forsinke direktivets vedtagelse.

Jeg vil gerne sige til hr. Dos Santos, at disse vejledende grænser ikke har noget med sundhed eller Luxembourg at gøre. Jeg vil gerne påpege over for fru Ferreira, at vi her i Parlamentet i 2005 vedtog en betænkning af et medlem af Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, hr. Rosati, hvor vi allerede støttede afskaffelsen af vejledende grænser. Desuden har hr. Hamon, som nu lægger vægt på andre ting, i sit ændringsforslag foreslået langt højere grænser end dem, der findes i det famøse social-liberale kompromis, som blev brygget sammen bag min ryg. Til hr. Schmidt vil jeg gerne sige, at vi virkelig ikke bør blande tingene sammen og tale om beskatning og sundhed i samme åndedrag. Desuden er alkoholismens svøbe desværre direkte proportional med punktafgiftens niveau. Jo højere punktafgift, jo mere udbredt er alkoholismens svøbe i landene. Disse kan naturligvis frit indføre så høje punktafgiftssatser, som de ønsker, fordi vi kun har minimumssatser, ikke maksimumssatser. Men jeg beder Dem: Lad være med at snakke om sundhedspolitik, når De har så høje satser.

Jeg vil gerne sige til hr. Skinner, at smuglerne ikke giver en høstblomst for niveauer og vejledende grænser. Kommissionens forslag indeholder desuden kriterier for definition af varer indkøbt til eget brug, som udgør en bedre sikring end de vejledende grænser, også imod smugleri. Jeg håber, at vi i morgen vil kunne finde den rette løsning, nemlig den, som jeg foreslår.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

24. EU's Solidaritetsfond: hindringer for en reform (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen af Gerardo Galeote Quecedo for Regionaludviklingsudvalget om EU's Solidaritetsfond: hindringer for en reform (O-0092/2008 – B6-0472/2008).

Gerardo Galeote, spørger. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Endnu en gang skal vi her på plenum diskutere reformen af EU's Solidaritetsfond, der jo skal dække skader forårsaget af større naturkatastrofer på Unionens område.

Fonden viste sig meget hurtigt at være ineffektiv med hensyn til at opfylde sine mål, og derfor fremsatte Kommissionen i 2005 et forslag om at ændre forordningen for dette solidaritetsinstrument. Formålet var at forbedre ikke bare dens funktionsevne, men også adgangen til fonden og dens dækning i tilfælde af en større naturkatastrofe.

Det kan let bevises, at Europa-Parlamentet arbejdede hurtigt og intensivt med dette forslag, så i maj 2006 havde vores institution afsluttet sin førstebehandling. Dengang troede vi alle, at Rådet ville gøre det samme,

da der var tale om en forordning under den fælles beslutningsprocedure. Men som vi nu alle ved, var det ikke tilfældet. Rådet har mod forventning sat processen i venteposition med sin inaktivitet.

I denne periode har EU ud over alvorlige oversvømmelser været ramt af alvorlige brande, som i nogle tilfælde har medført dødsfald, og ligeledes af alvorlig tørke. Men Rådet har stadig forholdt sig passivt. Forslaget om at forbedre forordningen ligger stadig på Rådets bord på trods af opfordringer fra de europæiske institutioner og forskellige kræfter i samfundet.

I dag ønsker vi endnu en gang at opfordre Rådet til at handle og minder det om, at en ændring af denne forordning ikke vil koste Fællesskabets budget en eneste ekstra euro. Vores krav har ingen økonomiske konsekvenser og har udelukkende til formål at rette op på de operationelle problemer, der er opstået, siden dette solidaritetsinstrument blev oprettet.

Vi ønsker blot at forbedre dets funktionsevne og fleksibilitet, og hele vejen i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. Vi bemærker, at det, som dette instrument ser ud i øjeblikket, er meget vanskeligt, restriktivt og ufleksibelt at få adgang til det, hvilket vi desværre har været vidner til i de næsten syv år, hvor det har eksisteret.

Derfor vil jeg gerne spørge, om denne manglende evne hos de delegationer, som Rådet består af, til at nå frem til en fælles holdning har en reel forklaring, og om nogen kan fortælle os, hvem og hvilke argumenter der blokerer for reformen af denne forordning. Vi vil gerne bede Kommissionen presse på for en reform af denne fond, fortælle os, hvilke foranstaltninger den planlægger at gennemføre, og klart beskrive de mulige alternativer, som den overvejer for at bidrage til at bringe denne sag ud af dødvandet. Hvis Kommissionen har nogen alternativer, vil vi naturligvis gerne vide, hvad de er, og hvilken tidshorisont den opererer med.

Jeg mener, at det er hensigtsmæssigt at minde de tilstedeværende, navnlig det franske formandskab, om, at dette instrument blev oprettet med et prisværdigt formål: hurtigt, hensigtsmæssigt og synligt at vise EU's solidaritet med sine borgere.

Til sidst, hr. formand, vil jeg gerne komme med endnu en opfordring, denne gang specifikt til det franske formandskab, i en sag, der hænger nært sammen med denne: oprettelsen af en europæisk civil beskyttelsesstyrke, som den tidligere kommissær Michel Barnier forelagde en rapport om for Det Europæiske Råd i 2006.

Jeg slutter nu. Fonden blev især oprettet som et symbolsk udtryk for solidaritet mellem EU og borgerne. Min sidste bøn skal være, at hvis det lykkes os efter så lang tid og så mange anstrengelser at gøre fonden operationel i nogen grad, bør vores første tanke og handling være rettet mod dem, der er døde ved disse katastrofer i EU.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet og navnlig medlemmerne af Regionaludviklingsudvalget for deres fortsatte interesse i at støtte til Solidaritetsfonden.

Det er et vigtigt instrument til fremme af EU's strategiske målsætning om solidaritet, og siden oprettelsen i 2002 har den modtaget 61 ansøgninger og grebet ind i 33 tilfælde i 20 forskellige lande. Det samlede forpligtede beløb er indtil videre på 1 523 mio. EUR. Ifølge en særberetning for nylig fra Revisionsretten er fonden velforvaltet og leverer hurtig, effektiv og fleksibel bistand.

Men fonden har imidlertid sine begrænsninger. Grænsen for at mobilisere EU's Solidaritetsfond er ekstremt høj. Dette betyder, at fonden ikke er velegnet til visse typer af katastrofer, der typisk er kendetegnet af lavere støtteberettigede udgifter, f.eks. skovbrande, og mere end to tredjedele af alle ansøgninger om bistand fra fonden har hidtil været baseret på en undtagelsesbestemmelse for såkaldte "ekstraordinære regionale katastrofer".

Med de nuværende Fællesskabsinstrumenter er det desuden utrolig vanskeligt eller nærmest umuligt for os at reagere på menneskeskabte katastrofer som illustreret ved industrielle ulykker, f.eks. olieudslippet fra "Prestige", eller terrorhandling som bomberne i Madrid i marts 2004. Tilsvarende er det i øjeblikket ikke muligt at yde bistand fra EU's Solidaritetsfond i tilfælde af en alvorlig folkesundhedskrise.

Derfor vedtog Kommissionen i april 2005 et forslag om en revision af forordningen. Trods de på hinanden følgende formandskabers indsats siden 2005 er det endnu ikke lykkedes Rådet at nå til enighed om dette forslag. En af grundene er, at det store flertal af medlemsstater mener, at fonden fungerer udmærket under den nuværende ordning, og de anser det ikke for nødvendigt eller hensigtsmæssigt at udvide den til at dække flere situationer, idet man især frygter de budgetmæssige konsekvenser af en sådan udvidelse.

Rådet har ikke formelt udspecificeret de enkelte medlemsstaters holdning, selv om Rådets synspunkt bakkes stort set enstemmigt op. Desuden blev det ikke angivet, hvor man kunne nå frem til et kompromis for at kunne indgå en aftale om Kommissionens forslag.

Kommissionen er fortsat overbevist om, at det er nødvendigt med en revision af forordningen for Solidaritetsfonden for at styrke EU's evne til at reagere hurtigt i tilfælde af større katastrofer, som ikke er omfattet i øjeblikket. Den vil derfor vedtage en rapport for at gøre status over de seks år, hvor fonden har været anvendt, og for at identificere Solidaritetsfondens begrænsninger og eventuelle indsatsområder. Vi håber, at denne rapport vil føre til en genoptagelse af diskussionerne i Rådet og Europa-Parlamentet om en revision af den eksisterende forordning om Solidaritetsfonden. Rapporten bør være klar mod slutningen af første kvartal 2009.

Med hensyn til civilbeskyttelse er Kommissionen begyndt at identificere huller i ressourcerne til indsatsen inden for civilbeskyttelsen ud fra scenarier for større katastrofer og at vurdere mulighederne for at udfylde de identificerede huller. I denne forbindelse vil Kommissionen undersøge nyskabende ordninger med medlemsstaterne for at styrke EU's samlede reaktionskapacitet inden for rammerne af pilotprojektet og den forberedende foranstaltning på 2008-budgettet.

På grundlag af dette arbejde kan Kommissionen foreslå, at man udfylder hullerne gennem udvikling af civilbeskyttelsesmoduler, der er klar til indsættelse når som helst, eller gennem supplerende reservekapacitet beregnet på at supplere de nationale svar på større katastrofer, herunder bekæmpelse af skovbrande.

Rolf Berend, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg taler i min egenskab af ordfører for Socialfonden, Solidaritetsfonden fra 2002 og den udvidede og forbedrede udgave fra 2006.

Denne betænkning, som Europa-Parlamentet vedtog med stort flertal, har ligget på is i mere end to år, fordi Rådet blokerer for den, selv om borgerne i stadig højere grad ønsker europæisk solidaritet på baggrund af de stadig hyppigere naturkatastrofer. Solidaritetsfonden, som blev flikket sammen i hurt og hast efter de ødelæggende oversvømmelser i 2002 for at give mulighed for hurtigt at yde den nødvendige bistand, var et instrument, der lovede øjeblikkelig bistand i tilfælde af en katastrofe. Med tiden har det imidlertid vist sig – som De helt rigtigt sagde, hr. kommissær – at det instrument, vi har i øjeblikket, gør det ekstremt vanskeligt, om ikke fuldkommen umuligt at reagere forholdsmæssigt på større kriser på EU-niveau.

Desuden er den nuværende tærskel for mobilisering af fonden, som De sagde, fru Hübner, ekstremt høj, hvilket betyder, at undtagelserne er ved at løbe løbsk. Den reviderede udgave af fonden for katastrofebistand er imidlertid et klart svar på dette. Europa-Parlamentet mener derfor, at det er endnu vigtigere, at dette effektive instrument gøres tilgængeligt for de mennesker, der rammes af katastrofer, så derfor endnu en gang det specifikke spørgsmål: Hvorfor kan Rådet ikke nå frem til en fælles holdning om et emne, der er af så vital betydning for katastroferamte borgere i EU? Hvilke medlemsstater støtter den forbedrede traktat, og hvilke afviser den? Fra Kommissionens side har De antydnet, at det vil være muligt i starten af 2009. Det håber vi, men vi ønsker også endnu en gang at presse på her, for man kan ganske enkelt ikke bare se bort fra afstemningerne her i Parlamentet, hvilket de forskellige formandskaber har gjort tidligere.

Iratxe García Pérez, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Som mine kolleger var inde på, drøftede vi i 2006 her i Parlamentet en ændring af forordningen for Solidaritetsfonden med henblik på at tilpasse den, så den kunne blive et hurtigt og effektivt beredskabsinstrument. Men spørgsmålet diskuteres imidlertid stadig den dag i dag.

Det var ikke let at nå frem til den meget brede aftale, som blev indgået her i Parlamentet, fordi både de forskellige politiske grupper og forskellige landes interesser fremkom med meget forskellige idéer til en ændring af forordningen.

Jeg føler imidlertid, at vi alle gjorde forsøg på at nå frem til en aftale og gøre det muligt at ændre denne forordning. Jeg føler, at Parlamentet gik forrest med et eksempel på, hvad vi nu alle skal gøre en indsats for at opnå: enighed om ændring af forordningen.

Kommissionen skal gøre alt, hvad den kan, for at fremme denne aftale og nå det fastsatte mål. Jeg glæder mig over kommissærens svar her i dag, hvor han sagde, at der vil blive gennemført en undersøgelse for at fastlægge de målsætninger, som vi nu skal opstille for en ændring af forordningen, ikke mindst så vi kan sikre enighed i Rådet på et senere tidspunkt.

Vi skal sikre, at vi gennem en ændring af denne forordning kan reagere hurtigt og effektivt i tilfælde af katastrofer, som medlemsstaterne er ude af stand til at løse på egen hånd, ved at udvide det nuværende dækningsområde til industrielle katastrofer, terrorhandlinger og nødsituationer på folkesundhedsområdet, idet vi ikke må glemme et så vigtigt spørgsmål som alvorlig tørke, der forekommer stadig oftere, navnlig visse steder i Middelhavsområdet.

Desuden skal vi stå fast på vores forslag om at sænke tærsklen for mobilisering af fonden fra 3 000 til 1 000 mio. EUR i skader, samtidig med at vi heller ikke må glemme den regionale komponent. Dette instrument skal reagere med økonomisk bistand i situationer med ekstrem tørke, brande og oversvømmelser, og vi må under ingen omstændigheder glemme ofrene, der har brug for øjeblikkelig hjælp og bistand.

Solidaritetsfonden er et politisk instrument til problemløsning, og derfor skal jeg endnu en gang understrege behovet for at gøre alt for at komme videre med dette grundlæggende spørgsmål, men vi skal gøre det med de ændringer, der er nødvendige og hensigtsmæssige i lyset af de nuværende realiteter.

Jean Marie Beaupuy, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Mine kolleger har allerede nævnt nogle eksempler. Jeg vil gerne henvise til nogle af dem som introduktion til dette emne, fordi vi skal bekæmpe naturkatastrofer. Hvem husker, hvad der skete for 100 år siden, i 1908, i Messina, hvor 100 000 mennesker omkom? Alle husker naturligvis Tjernobyl, men hvis vi fokuserer på de seneste 10 års tid, var der stormene og forlisene i 1999, oversvømmelserne i Centraleuropa, som blev nævnt lige før, for ikke at snakke om den 11. september i New York, terrorangrebene i marts 2004, den problematiske sygdom chikungunya-feber osv.

Vi ved ikke, hvad den næste katastrofe bliver, eller hvilket omfang den får, men én ting ved vi, nemlig, at der snart kommer en ny katastrofe.

Når det tidspunkt kommer, vil vores medborgere, som i 50 år har været vidner til opbygningen af et formodet forenet Europa – og en række betænkninger, som vi har stemt om i denne uge vidner om dette – vende sig mod os og stille det samme spørgsmål, som de har stillet os om den nuværende finanskrisen: "Men hvad har De gjort?"

Gennem de seneste par uger har nogle af Dem måske hørt den tidligere direktør for Den Internationale Valutafond forklare i en tidligere rapport, der er tre eller fire år gammel: "Vi sagde i IMF, at krisen ville komme, og vi forklarede, hvordan den kunne undgås".

Så hr. kommissær, i aften er De kommet for at lytte til os, og vi håber, at De vil kunne høre os, og til forskel fra det, der sker i den nuværende finanskrisen, sikre, at Europa ikke er bagud, hvis der indtræffer en katastrofe.

Jeg vil gerne komme med to forslag. For det første et forslag om den type foranstaltning, der skal gennemføres. Hr. kommissær, i Deres afsluttende bemærkninger henviste De til rapporten fra Michel Barnier.

Vi kan ikke have to forskellige foranstaltninger, selv om De selv, ligesom vi, især i Regionaludviklingsudvalget, altid siger, at vi har brug for integrerede fremgangsmåder. Vi kan ikke videreudvikle Solidaritetsfonden på den ene side og en forebyggelsespolitik på den anden. De to skal hænge sammen, ikke mindst for at overbevise disse berygtede finansministre, som forklarer os, at selv hvis kriterierne for Solidaritetsfonden blev tilpasset – og det var De inde på – ville det koste mere. De bør lade sig inspirere af Barnier-rapporten, og så vil de forstå, at hvis vi samtidig fører en forebyggelsespolitik ved at samle aktionsmidlerne og samle forebyggelsen af ulykker og naturkatastrofer, kan vi spare penge.

Derfor er det helt klart ikke et spørgsmål om at spare penge og undgå katastrofer, men frem for alt om at redde menneskeliv – det er virkelig det vigtigste.

Derfor beder jeg sammen med alle mine kolleger Dem indtrængende om at gøre Deres yderste for, at De ved slutningen af det franske formandskab og i løbet af det tjekkiske formandskab opnår en reel garanti fra det svenske formandskab om, at man ikke bare vil studere handlingsplanen, men også iværksætte den.

Vi regner med Deres beslutsomhed. Vi har brug for den. De ved, at Parlamentet står bag Dem – det har det sagt højt og tydeligt i aften. Nu venter vi på at få sikre resultater om et års tid.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Rådet er ikke til stede, men det er den institution, der forårsager blokeringen, og det er Rådet, som denne diskussion burde være rettet mod. Hvem er det, der indsender ansøgningerne, når brande eller oversvømmelser

breder sig? Medlemsstaterne – og de kommer med alle mulige særlige ønsker. De ønsker generøs bistand, og den bruges ikke altid hensigtsmæssigt: Vi har lige set et eksempel i Det Forenede Kongerige.

Jeg vil ikke desto mindre benytte lejligheden til at give udtryk for endnu et ønske over for Kommissionen. Oprindeligt lagde Kommissionen under hr. Barnier stor vægt på forebyggelse, fordi den forstod, at naturkatastrofer i virkeligheden kun kan bekæmpes gennem forebyggende foranstaltninger. I dag er man ikke tilstrækkelig opmærksom på dette aspekt. Det ville glæde mig, hvis Kommissionen kunne udforme retningslinjer for anvendelsen af Solidaritetsfonden, hvor man virkelig fokuserer på forebyggelse.

Jeg vil gerne endnu en gang påpege, at Kommissionen allerede har mulighed for at lægge større vægt på forebyggelse, f.eks. som led i EFRU-programmet, men hvad gør de i den forbindelse? Hidtil er der ikke kommet meget fra den kant, og der er kun investeret lidt i at forhindre naturkatastrofer. Man har ikke investeret i naturlige løb, og man har ikke insisteret tilstrækkeligt ret meget på, at genrejsning af skove bør bestå af en naturlig blanding, f.eks. i Grækenland, hvor granskovene brænder særlig let.

Jeg forventer, at Kommissionen handler med større engagement inden for de nuværende anvendelsesområder og holder øje med, hvad pengene går til, for at sikre, at katastroferne ikke forekommer igen, og at der investeres i harmoni med naturen. Jeg har ikke set nogen tegn på dette engagement, og i den henseende må Kommissionen påtage sig en del af skylden. Selv om vi taler om naturkatastrofer, er de fleste naturkatastrofer i vid udstrækning menneskeskabte, især på grund af vores utilstrækkelige kamp mod klimaændringerne, og for det andet fordi vi bygger på flodsletter og planter monokulturskove. I denne forbindelse bør Kommissionen engagere sig nu og ikke vente.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Under forhandlingen om ændringen af forordningen om Solidaritetsfonden den 18. maj 2006, hvor vi deltog aktivt med en række forslag, understregede vi vores uenighed med holdningen hos et flertal i Parlamentet. Vi var især uenige i, at regionale katastrofer – som er den type, der optræder oftest – ikke fortsat skulle være støtteberettigede, hvilket er muligt i den nuværende forordning. Vi var også uenige i, at man afviste at give mulighed for større økonomisk bistand til samhørighedslande og konvergensregioner, og vi var uenige i nedsættelsen af tærsklen for mobilisering af fonden, således at det er EU-landene med det højeste bruttonationalprodukt, der helt klart får det største udbytte.

I henhold til alt det, vi hidtil har gjort, vil vi ud over at ændre ovennævnte områder fortsætte kampen for følgende aspekter, bl.a. anerkendelse af den særlige karakter af naturkatastrofer i Middelhavsområdet, tilpasning af tidsfristerne for Solidaritetsfonden (efter at have været vidne til ubegrundede og uacceptable forsinkelser i mobiliseringen af fonden og levering af fællesskabsmidler til ofre), tilpasning af Solidaritetsfonden til støtteberettigede aktioner, navnlig til den specifikke karakter af forskellige naturkatastrofer såsom tørke og brande, medtagelse af støtte til genetablering af produktionsaktiviteterne i katastroferamte områder blandt de støtteberettigede foranstaltninger og ligeledes operationer for tilvejebringelse af landbaseret og luftbåret udstyr til bekæmpelse af skovbrande i nødstilfælde.

Med hensyn til alle initiativer inden for civilbeskyttelse mener vi, at man bør prioritere forebyggelse og forbedring af de enkelte medlemsstaters civilbeskyttelsesressourcer og sikre koordinering af disse.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Det forventes, at Europa er proaktivt. Borgerne i de ramte områder kan ikke forstå, hvorfor det skal tage måneder, før et Europa, der er viklet ind i sine egne procedurer, kan skabe klarhed.

Hvordan fungerer det? Der sker noget et eller andet sted, og få timer senere kan man se det hele på tv, og man sidder og tænker, at dette område har brug for vores hjælp og solidaritet. Dette efterfølges af en rungende tavshed. Så bliver vi fanget mellem nationalstaten og de europæiske institutioner. Det frustrerende er, at der ikke foregår nogen kommunikation på dette tidspunkt. Det er blokeret i Rådet og har været det i de sidste par år, men vi burde da kunne finde ud af årsagen til denne blokering og finde frem til alternativer. Det er det store spørgsmål. Om kort tid, omkring seks måneder, skal Parlamentet på valg. Når vi får et nyt Parlament, forventes vi at overdrage denne sag uden at have nået vores mål med et forsvarligt forslag på bordet.

Det franske formandskab er engageret i alt andet end denne sag. Der er intet sket med det, og vi vil især gerne høre, hvorfor det forholder sig sådan. Jeg vil alligevel gerne lykønske Kommissionen. Fru Hübner og hendes kolleger har bestemt gjort fremskridt med spørgsmålet, og det burde være muligt at fjerne blokeringen fuldstændig, hvis vi kæmper i fællesskab. Hvis vi skal pege fingre ad synderne, må vi sige, at Rådet og det franske formandskab har svigtet i denne sag.

Wolfgang Bulfon (PSE). – (DE) Hr. formand! Hvornår har borgerne brug for Europas solidaritet? Hvornår har medlemsstaterne brug for EU's solidaritet? Naturligvis især i tilfælde af en katastrofe. Det er netop det spørgsmål, jeg stillede i forbindelse med afstemningen om den fjerde samhørighedsbetænkning i foråret.

I dag diskuterer vi en revision af Solidaritetsfonden for at ruste os bedre til fremtidige udfordringer og give os mulighed for at levere hurtig og effektiv bistand. Kommissionen og Parlamentet er ifølge deres beslutninger enige om målene for dette lovgivningsinitiativ. I juli i år bad jeg Rådet gøre status over denne procedure. Det meddelte mig, at det til forskel fra Parlamentet ikke for indeværende så noget behov for et initiativ. I lyset af at en tidligere fransk kommissær og minister understregede behovet for en revision i sin rapport, finder jeg Rådets holdning uforståelig. Derfor kunne jeg ikke tænke mig en bedre udvalgsformand end hr. Galeote, som ikke er indstillet på at acceptere, at Parlamentets beslutninger ignoreres. Jeg vil gerne takke ham helt specifikt for det. Jeg vil gerne opfordre det franske formandskab til hurtigst mulig at genoverveje deres holdning til Europas borgere.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Dette skulle have været behandlet for længe siden, og jeg vil gerne udtrykke min varmeste tak til ordføreren.

Jeg mener, at dette er et af de centrale spørgsmål, der samler Europa, og det er også et spørgsmål om solidaritet. Det er på høje tid, at medlemsstaterne skridter til handling på dette område. EU skal yde økonomisk støtte til de organisationer, der hjælper os i krisesituationer. Mange medlemsstater har lidt under ødelæggende naturkatastrofer i de senere år: Jeg tænker på de skovbrande, der igen og igen rammer Grækenland, inden for det seneste år, og oversvømmelserne i Centraleuropa i 2002, som også ramte Østrig hårdt.

Katastrofer som disse trækker det økonomiske tæppe væk under fødderne på folk. I sådanne situationer er der behov for ekstraordinære ressourcer, hr. formand, for det drejer sig ikke bare om nødhjælp, men også om at genopbygge århundreders infrastruktur. En enkelt medlemsstat kan ikke selv mønstre disse ressourcer. Man skal også huske på, at visse lande er mere udsat for nationale katastrofer, og her tænker jeg igen på Østrig. Den østrigske befolkning taler stadig med stor taknemmelighed om, hvor hurtigt EU hjalp dem. Den europæiske Solidaritetsfond bør ikke kun bidrage til at finansiere genopbygningen, men også støtte nødhjælpsorganisationerne. De frivillige brandkorps', Røde Kors' og andre frivillige organisationers arbejde er uvurderligt. Man kan slet ikke forestille sig, hvor meget det ville koste, hvis disse tjenester ikke blev leveret på frivillig basis. Disse organisationer hjælper altid til i nødsituationer og er en uundværlig del af den sociale struktur i landdistrikterne.

Derfor skal vi hurtigst mulig skride til handling for at opretholde og udvide disse støttestrukturer. Jeg håber, at vi hurtigt vil nå frem til en aftale her, så vi ikke må fortryde det, når der indtræffer endnu en katastrofe, og vi ikke kan handle hurtigt nok.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Hr. formand! Som ordføreren hr. Galeote og en række andre medlemmer har påpeget, er Solidaritetsfonden et nødvendigt instrument, hvis navn går på og formål er at opfylde et af de vigtigste principper i EU – princippet om solidaritet blandt medlemsstaterne. I den tid, fonden har været i brug, er en række fejl og mangler kommet frem, og derfor er det nødvendigt med en reform for at rette op på disse fejl og reagere på de farer, vi står over for. Som det er blevet nævnt, findes der en reformmekanisme, og Europa-Parlamentet har givet udtryk for sin holdning. Det vigtige er at tage hensyn til alle de potentielle problemer, som fonden måtte støde på, så den kan blive et instrument, der er virkelig nyttigt, og befolkningen føler, at der bliver gjort noget. Ingen har brug for et ubrugeligt instrument, der har et potentiale til at blive brugt, men som i praksis stort set ikke fungerer. Samtidig må vi helt klart sige, at den største effekt opnås ved en hurtig reaktion. Vi er stadig meget langt fra at have et effektivt system. De mindste medlemsstater har ikke de samme ressourcer som de store, og samarbejde og koordinering på europæisk plan er noget, vi kun kan drømme om. Og som det er blevet påpeget, betyder det ikke nødvendigvis altid flere kontanter.

I sommer var der en stor brand i Rilabjergene i mit hjemland Bulgarien, de mest maleriske og ufremkommelige bjerge i mit land, som det kun lykkedes at bekæmpe med hjælp fra franske brandslukningshelikoptere, og vi er dem dybt taknemmelige. Men tilrettelæggelsen og koordineringen af operationen kostede for meget dyrebar tid. EU's borgere venter utålmodigt på effektive beslutninger og ikke nødvendigvis på store økonomiske tilskud. Effektive beslutninger, som hr. Beaupuy var inde på, der endda kunne spare penge.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi er alle klar over, at den europæiske Solidaritetsfond udspringer af de ødelæggende oversvømmelser i det centrale Østeuropa i 2002. Dens nødvendighed blev yderligere cementeret ved andre naturkatastrofer som skovbrandene i Grækenland. Og for nylig viste oversvømmelserne i min egen valgkreds i Nordirland mig, hvor vigtig den er.

Trods udbredt opbakning til fonden fra Parlamentet og Kommissionen og blandt EU-borgerne hindrer Rådets modvilje mod at samarbejde, at den gennemføres fuldt ud. EU ønsker helt sikkert at yde bistand til medlemsstater, der har oplevet naturkatastrofer. Denne støtte skal administreres hurtigt og fleksibelt, hvis den skal have nogen chance for at være effektiv. Imidlertid lægger Rådet i øjeblikket hindringer i vejen, hvilket forhindrer fonden i at fungere fleksibelt. Derfor glæder det mig, at fremlæggelsen af denne mundtlige forespørgsel og dets påtrængende karakter er noget, der understreges af udvalget.

Desuden vil jeg gerne understrege den del af udvalgets spørgsmål om, hvilke medlemsstater der er modstandere af fonden og hvorfor. Solidaritetsfonden er en ekstremt vigtig mekanisme for EU. Imidlertid er problemerne med gennemførelsen trukket ud alt for længe, og dette bør efter min mening løses hurtigst mulig.

Det er underordnet, om det er oversvømmelser eller skovbrande, for når mennesker er i nød, har de brug for hjælp og bistand og frem for alt økonomisk støtte her og nu. Ikke som med det nuværende system, hvor det har taget måneder og år, og hjælpen bliver fuldstændig bremset af bureaukrati. Hvis De virkelig ønsker at gøre noget positivt, skal De gøre dette, og det vil gøre Dem større ære i Europa end nogen af Deres andre forslag eller dem alle taget under ét.

Jeg vil gerne gøre det ganske klart for Rådet. Rådet var uenigt, fordi man efter min mening – og det er bare min mening – ikke ønsker at se Parlamentet, og vigtigere endnu, de ønsker ikke Parlamentets medlemmer i de lokale områder, hvor vi er vigtigere end dem fra både Kommissionen og Rådet. For når der sker noget, henvender befolkningen sig til medlemmerne. De henvender sig ikke til Kommissionen, og de henvender sig ikke til Rådet, og de ved ikke, hvor De er. De er en urørlig, ansigtsløs, bureaukratisk instans i Bruxelles. Så det er medlemmerne – lad være med at løbe fra det – det er os her i Parlamentet, der er derude sammen med befolkningen hele tiden, og vi har brug for den støtte. Jeg har aldrig hørt så vage undskyldninger i hele mit liv. Det er på tide at få dette på plads.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Vi plejer at sige, at vi er en Union, hvis grundprincip er solidaritet. I dag har vores borgere brug for en Union, der kan omsætte dette princip til praksis. De har brug for handling, ikke bare ord. I dag opfordrer vi Rådet til at tage hensyn til borgernes forventninger og vise, at det er sin opgave voksen i forbindelse med Solidaritetsfonden.

Vi har alle rundt om i landene oplevet virkningerne af de hyppigt forekommende naturkatastrofer. Vi har alle været vidne til desperationen hos vores medborgere, der er blevet ramt, og vi ved og forstår alle, hvor vigtigt det er for disse borgere at mærke, at EU bakker dem op. I maj 2006 vedtog Europa-Parlamentet Kommissionens plan om en ny Solidaritetsfond, en ny, hurtigere og mere fleksibel og effektiv fond, som den planlagde at gennemføre i perioden 2007-2013, men som hidtil bare har samlet støv på Rådets bord.

Jeg forstår helt ærligt ikke, hvordan vi kan stå med et så godt instrument og alligevel ikke gennemføre det. EU har mere end nogensinde brug for den nye Solidaritetsfond.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som medlem af Regionsudvalget har jeg haft mulighed for med egne øjne at se de stormskadede skove i Tatrabjergene i Slovakiet, brandene i Portugal og oversvømmelserne i Den Tjekkiske Republik. Ved diskussioner med lokalbefolkningen blev jeg fuldt ud klar over, hvordan EU-midler kan bruges til at reparere skaderne på og genoprette Tatra-nationalparken og dermed i høj grad blive anset for en konkret manifestation af europæisk solidaritet. Solidaritetsfonden kan i visse krisesituationer bistå de enkelte stater og derved kraftigt fremme følelsen af at tilhøre et større Europa. Desværre er den nuværende forvaltning af denne fond ikke særligt effektiv, så hjælpen kommer ofte først med mange måneders forsinkelse. Derfor har Europa-Parlamentet længe forsøgt at ændre de juridiske rammer, så lovgivningen kan bruges til at kigge på nye behov i forbindelse med anvendelsen af disse økonomiske ressourcer og give mulighed for at yde hurtig og effektiv hjælp i en kortere periode.

I lyset af de globale klimaændringer kan man forvente, at katastrofer såsom oversvømmelser, tørke, storme og brande bliver hyppigere på vores gamle kontinent. Der findes også nye trusler i form af terrorangreb og pandemier. I virkeligheden forsøger de enkelte lande at samarbejde bilateralt, og de afholder fælles øvelser og arrangementer for deres beredskabstjenester. De støtter dermed indirekte nogle af de tanker om civilforsvar, som Michel Barnier skitserede i 2006. Desværre er denne diskussion ikke rigtig nået videre.

En hurtig indsats, en mere effektiv brug af Solidaritetsfonden og internationalt samarbejde om forebyggelse og forsøg på at imødegå virkningerne af katastrofer er meget varme emner, navnlig op til det kommende valg til Europa-Parlamentet. Derfor forstår jeg fuldt ud de spørgsmål, der er blevet stillet, og jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til hurtigt at finde en løsning på situationen.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Mange tak, hr. formand! Hr. kommissær, mine damer og herrer, Det Europæiske Fællesskab oprettede Solidaritetsfonden med det erklærede mål at give EU mulighed for at reagere hurtigt, effektivt og fleksibelt i tilfælde af alvorlige nødsituationer. Man kan imidlertid ikke påstå, at hurtighed og effektivitet kendetegner Rådet, når det drejer sig om at udforme en fælles holdning.

Desværre venter de største naturkatastrofer ikke på, at Rådet får udformet en fælles holdning. Trods de positive resultater siden Solidaritetsfondens oprettelse er der behov for yderligere forbedringer for at kunne levere støtte hurtigere og mere effektivt til dem, der har behov. Vi står over for kolossale udfordringer, og derfor kan jeg ikke forstå, hvorfor årene går, uden at Rådet træffer nogen beslutninger. Det bliver endnu sværere at få vores borgere til at forstå dette end mig.

Vi kan ikke tillade yderligere forsinkelser, men skal stræbe efter en debat, der fører til resultater, og nå frem til en aftale hurtigst muligt for at kunne løse udfordringerne ved de stadig hyppigere naturkatastrofer.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Hr. formand! I de senere år har vi stået over for stadig flere katastrofer, både naturlige og menneskeskabte. Disse katastrofer har betydet ikke bare alvorlige økonomiske tab, men desværre også tab af menneskeliv. Gennem de senere år har vi skullet klare oversvømmelser, tørke og skovbrande i Bulgarien. I denne weekend oplevede Bulgarien et jordskælv, som heldigvis ikke var særlig kraftigt. Skønt det er en ringe trøst, bekræfter det behovet for en effektiv europæisk Solidaritetsfond.

Jeg vil gerne påpege, at vi ikke er det eneste land i Europa, der rammes af sådanne katastrofer. Vores naboland Grækenland måtte f.eks. kæmpe mod ødelæggende skovbrande i 2007. Dette betyder, at vi skal gøre mere for at håndtere konsekvenserne af disse katastrofer. Det er klart, at vi har brug for ændringer i forordningen for at opnå mere fleksible værktøjer. Som hr. Berend helt korrekt konkluderede i sin betænkning i 2006, er vi nødt til at fremskynde leveringen af hjælpen og mindske mængden af bureaukrati. Vi skal sørge for, at hjælpen når ud til borgerne, når der er brug for den, og ikke dage eller sågar uger senere. Derfor glæder jeg mig over nedsættelsen af tærsklen og indførelsen af de nye hurtigbetalinger, som er udtryk for virkelig solidaritet. Et andet aspekt, som er meget vigtigt, er, at det nye reviderede forslag også dækker industrikatastrofer. Hvis der f.eks. eksploderer en olieledning eller indtræffer en skibssulykke i Bulgarien, vil dette også berettige til hjælp fra Solidaritetsfonden.

Og endelig vil jeg gerne fremsætte en idé vedrørende finansiering. På længere sigt kan vi overveje finansieringsinstrumenter som Solidaritetsfonden ved at udnytte nogle af de midler, der går tabt under "N+2"- og "N+3"-reglerne. For indeværende skal vi dog koncentrere os om virkelige forandringer, og derfor opfordrer jeg Kommissionen og især Rådet til at støtte ændringen af den europæiske Solidaritetsfond.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Solidaritetsfonden er et vigtigt redskab for en social politik i medlemsstater, der rammes af naturkatastrofer. Den er et praktisk udtryk for solidaritet med europæiske borgere, der rammes af sådanne katastrofer, og det er i form af sådanne procedurer, at vi opfylder visionen om aktiv støtte fra EU til borgerne.

Fondens vigtige bidrag til afhjælpning af større katastrofer blev demonstreret under oversvømmelserne i Centraleuropa, jordskælvene i Italien og brandene i Portugal og i mit hjemland, Grækenland, i 2007, og det er meget sigende, at et stort antal medlemsstater har benyttet sig af bevillinger fra fonden. Samtidig kan EU med den nuværende forordning og de eksisterende ressourcer ikke reagere på andre lignende kriser, som ikke udelukkende har naturlige årsager, såsom industriel forurening, en pandemi i Europa, tørker og lignende.

Den foreslåede reform af forordningen omfatter bredere krav, fremskyndede procedurer, der indføres en fornyelse af forskudsbetalinger, og der indføres generelt praktiske og positive foranstaltninger. Når det nu forholder sig således, og eftersom Europa-Parlamentet har vedtaget Kommissionens forslag, kan jeg ikke se nogen grund til at udskyde ratificeringen af forordningen.

Det er glædeligt, hr. kommissær, at De gjorde Deres støtte til vores synspunkter klar i Deres indlæg i dag. Denne forsinkelse stemmer ikke overens med den solidaritetens ånd, som bør lede os. Rådet bærer en stor del af ansvaret, og vi håber, at det vil reagere på Europa-Parlamentets opfordring og straks påtage sig sit ansvar, selv om det ikke er til stede i dag.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær, kære kolleger! Første og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg er glad for, at vi endelig får en diskussion af dette emne. Jeg håber, at dagens diskussion også vil give de resultater, som kommissæren allerede har lovet os. Vi ved alle, at de nuværende procedurer for den praktiske adgang til Solidaritetsfonden har været langvarige. Derfor foreslår jeg, at Unionens budget ændres.

F.eks. da Rumænien ønskede at opnå støtte fra Solidaritetsfonden efter oversvømmelserne i foråret/sommeren 2005 måtte vente omkring et år på at modtage pengene. I forordningens bestemmelser hedder det, at ansøgningen skal indgives senest 10 uger efter katastrofen, og den samlede værdi af tabene skal opgives, hvilket bidrager til at klassificere katastrofens art. Det er ret vanskeligt at opfylde disse krav, når der f.eks. er tale om oversvømmelser. For at kunne vurdere tabene korrekt skal vandet være forsvundet fuldstændig. Dette skyldes under ingen omstændigheder de nationale institutioner og myndigheder. Den næste procedure er, at Kommissionen skal kontrollere, at betingelserne er opfyldt, navnlig i forbindelse med en større katastrofe. Dette kræver en hel del tid og ligeledes supplerende oplysninger og præciseringer. Når det ændrede budget er godkendt, forbereder og vedtager Kommissionen så beslutningerne om tildeling af bistanden. Dette efterfølges af overførslen af midlerne, som skal bruges inden for højest et år. I praksis vil disse penge blive brugt til at godtgøre de udgifter, som modtagerlandet allerede har udbetalt efter den katastrofe, det har været igennem. I henhold til disse betingelser spørger vi alle os selv, om der virkelig er tale om nødhjælp.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at hvis vi forkaster Kommissionens forslag om at ændre forordningen efter at have diskuteret det i arbejdsgruppen for de økonomiske rådgivere uden at høre gruppen om strukturforanstaltninger, kan det føre til den konklusion, at finansministrene i praksis ikke var enige. Denne konklusion skaber talrige problemer for os, navnlig i det nuværende klima med så mange problemer, også på medlemsstatsniveau.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Nogle af de bedste spørgsmål stilles sent på aftenen, og dette er et af dem, selv om der i en vist udstrækning er tale om "en samtale mellem døve", fordi Rådet ikke er til stede for at lytte til forhandlingen.

Der er to ord, som vi taler meget om i Europa: Det ene er "subsidiaritet" og det andet er "solidaritet". Subsidiaritet drejer sig om at respektere medlemsstaterne og deres rettigheder, og solidaritet afspejler efter min mening fællesskabet inden for EU og vores opbakning til hinanden. Så hvorfor arbejder fonden ikke for dette? En af farerne ved det manglende samarbejde er, at vi annoncerer, at der er finansiering til rådighed, og derefter følger vi ikke op, fordi systemet er kompliceret, bureaukratisk og meget besværligt at arbejde med for samfundet og befolkningen.

Jeg går ud fra, at det i sidste ende drejer sig om budgetter og om penge. Jeg lyttede meget opmærksomt til bemærkningerne fra kommissæren med ansvar for finansiel programmering og budget i sidste uge om mange forskellige ting, lige fra den fælles landbrugspolitik til andre spørgsmål, men navnlig opfordringen om et mere fleksibelt budget, et budget, som hurtigt kan reagere på begivenhederne rundt om i verden, så EU ikke skal komme halsende længe efter begivenhederne.

Jeg beklager, at hun ikke talte om behovet for fleksibilitet til at reagere på begivenheder i EU, fordi jeg mener, at det er det, vi taler om i aften. Jeg kommer fra et land, der har sagt "nej" til Lissabontraktaten, hvor vi i stigende grad taler om at knytte borgerne tættere til EU, og den bedste måde at gøre det på er ved at se Europa handle frem for at tale. Jeg er bange for, at man kommer med for mange annonceringer om forskellige ting i EU og handler for lidt i praksis, så befolkningen kan se, at det virker.

På den positive front bragte aviserne i morges en undersøgelse, der viser, at den irske offentlighed måske er ved at skifte mening med hensyn til Lissabon. Så jeg ville være meget ked af, hvis De forlod salen i fortvivelse.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Denne mundtlige forespørgsel til Kommissionen af Gerardo Galeote for Regionaludviklingsudvalget er på alle måder begrundet og relevant. Vi skal sige det ligeud, at Rådet har blokeret reformen af Solidaritetsfonden på grund af sin manglende evne til at nå til enighed om en fælles holdning, der vil gøre det muligt at føre lovgivningsprocessen videre.

Det er vanskeligt at se, hvad grunden kan være til Rådets holdning, måske på nær gustne økonomiske overvejelser. Ønsker Rådet ikke en mere fleksibel og hurtig reaktion på de naturkatastrofer, der forekommer? Ønsker Rådet ikke, at denne form for hurtige reaktioner skal være til rådighed for alle andre typer af katastrofer som f.eks. større industrikatastrofer, terrorhandlinger eller nødsituationer på folkesundhedsområdet?

Det er vigtigt at give et klart svar på disse spørgsmål, ligesom det er vigtigt at præcisere, hvad Kommissionen mener om denne situation, og hvorvidt den har til hensigt at tage skridt til at fjerne blokeringen af lovgivningsprocessen.

Værdien af solidariteten skal også sikres fuldt ud på dette område. Borgerne ville virkelig ikke forstå det, hvis dette ikke bliver gennemført.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Borgerne vil bruge denne fond til at bedømme EU. I de senere år har vi iagttaget et stigende antal naturkatastrofer, som er blevet stadig voldsommere. Igen og igen hører vi om oversvømmelser, tørker, brande eller storme i forskellige medlemsstater. Det er ikke de eneste problemer. Vi skal gøre det muligt at skaffe hjælp ved hændelser som kemikaliespild, eksplosioner, brande på industrianlæg eller ulykker på kernekraftværker.

Vi skal også være forberedt på nye udfordringer såsom at imødegå terrorangreb og håndtere deres eftervirkninger. Vi må heller ikke glemme krisesituationer vedrørende borgernes sundhed eller dyresygdomme. I lyset af sådanne trusler er prisen på lægemidler, vaccinationer og udstyr en stor hindring. Fonden skal være så fleksibel, at den kan yde et hensigtsmæssigt svar i sådanne situationer og gøre det på en dækkende måde. Proceduren for ansøgning om bistand skal også være så enkel som muligt.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! I dag står kommissær Hübner i en meget vanskelig situation. Hun skal svare for Rådet, som ikke har nogen repræsentanter til stede. Under det danske formandskab i 2002, hvor der kom en springflod, lykkedes det dem at mobilisere sig og forberede de relevante dokumenter inden for få uger. I dag må vi beskyldte de fire formandskaber for dovenskab ved reformeringen af Solidaritetsfonden. Vi har brug for denne fond. Støtten fra fonden skal ikke bare være et symbol på vores solidaritet, men skal være hurtig og effektiv med et minimum af bureaukrati.

Jeg mener, at vi har brug for at løse to problemer her. Det ene er, hvordan Solidaritetsfonden skal forvaltes og i hvilke situationer, og det andet er, hvordan man kan bruge andre ressourcer fra andre fonde som f.eks. Samhørighedsfonden til langsigtede aktiviteter til forebyggelse af katastrofer. Men det er et andet emne. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille kommissæren et spørgsmål. På et tidspunkt drøftede man spørgsmålet om at oprette et "hurtigt reaktionsinstrument" og beredskabet ved større katastrofer med et budget til denne eventualitet på omkring 200 mio. EUR. Jeg ved ikke, hvad der sker med dette projekt, som også drejer sig om det spørgsmål, vi forhandler om.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Det er usædvanligt at få ordet igen under catch-the-eye-proceduren, men jeg ville blot gerne her ved forhandlingens afslutning gentage, at størstedelen af den kritik, der kommer til udtryk her i aften slet ikke er rettet mod Kommissionen.

Kommissionen har løbende hjulpet os med revisionerne af denne traktat, og den har hele tiden stået på Parlamentets side i bestræbelserne på at gennemføre dem. Det er Rådet, der er skurken, og vi ønskede at formulere dette spørgsmål, så vi kunne udtrykke vores kritik af Rådet. Det forhold, at Rådet ikke er til stede, er udtryk for foragt for Parlamentet, og vi bør ikke finde os i at blive tilsidesat på denne måde.

Fru Hübner, De har vores fulde opbakning i alle Deres forhandlinger med Rådet for at forsøge at få denne reviderede fond søsat.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har tre forklaringer til Dem. Dette er ikke Solidaritetsfond til nødhjælp. Det er en fond, der er baseret på godtgørelse af de specifikke udgifter til nødhjælpsoperationer efter katastrofer for at skabe mulighed for at vende tilbage til en normal hverdag. Kommissionen foreslår, Parlamentet og Rådet beslutter.

For det andet foreslår vi gennem ændringsforslag til forordningen at udvide dækningsområdet, vi foreslår en sænkning af tærsklen, og vi foreslår en ændring af proceduren for specifikt at give mulighed for forskudsbetalinger.

For det tredje er listen over mine og hr. Barrosos indlæg under syv formandskaber meget lang. Den fylder nærmest to sider, listen over alle møderne og skrivelserne. Ingen af de syv formandskaber, selv om nogle af dem oprindeligt havde en positiv holdning, fik skabt enighed i Rådet om ændringsforslagene til forordningen. Jeg nægtede at trække forslaget til Rådet tilbage, fordi jeg håbede, at vi med den nye rapport, som vi vil udarbejde og vedtage i Kommissionen i begyndelsen af næste år, vil få en ny diskussion, der vil give os mulighed for at komme videre med ændringsforslagene. Måske begynder vi nu også at få nye idéer, måske et langt bredere spektrum af ændringsforslag til fonden. I den forbindelse håber jeg meget, at De vil være til stede og deltage i denne debat samt støtte Kommissionens forslag.

Kort til et andet spørgsmål, forebyggelse. Mod årets udgang vil vi vedtage en meddelelse med titlen "En fællesskabsstrategi til forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer". Vi har allerede afsluttet to forundersøgelser, vi har også gennemført høringer, og konsekvensanalysen er under udarbejdelse i øjeblikket. Også samhørighedspolitikken – der var nogen, hr. Janowski var det vist, der foreslog at inddrage

samhørighedspolitikken i forebyggende foranstaltninger – har netop forebyggende foranstaltninger som en af sine prioriteringer, navnlig på miljøområdet.

Det var alt. Jeg håber, at vi fortsat kan arbejde sammen om at få denne fond ændret, så den kan få større betydning og blive mere lydhør over for de europæiske borgeres behov.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Parlamentet og Kommissionen er over to år nået frem til en aftale om at udvide Solidaritetsfondens dækningsområde, så den ikke bare dækker naturkatastrofer, men også industrielle ulykker, terrorangreb og større kriser på folkesundhedsområdet.

I aftalen specificeres det, at man skal være særligt opmærksom på de mest perifere regioner, selv om de ikke opfylder støtteberettigelseskriterierne fuldt ud, så de kan modtage nødhjælp ved uforudsete begivenheder.

Men denne reform er imidlertid endnu ikke trådt i kraft, da det ikke er lykkedes Rådet at nå frem til en afgørelse, hvilket betyder, at vedtagelsen af en fælles holdning er blevet udskudt endnu mere.

Selv om fonden for nylig har været benyttet til at hjælpe Réunion efter cyklonen Gamede samt Martinique og Guadeloupe, det begge blev ofre for orkanen Dean, hersker der fortsat usikkerhed om de enkelte ansøgningers støtteberettigelse, fordi Rådet ikke har truffet en hurtig beslutning om denne reform.

Kommissionen bør også revidere sit forslag for at styrke EU's kapacitet inden for civilbeskyttelse og udnytte ekspertisen i og den geografiske placering af de mest perifere regioner og OLT'erne, som ønsker at blive støttepunkter i tilfælde af interventioner uden for Europa.

I begge disse spørgsmål forventer de mest perifere regioner et ambitiøst svar fra EU for at kunne garantere deres sikkerhed.

25. Forbedring af forbrugernes viden og bevidsthed om lån og finansiering (kortfattet forelæggelse)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0393/2008) af fru Iotova for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om forbrugerbeskyttelse: Forbedring af forbrugernes viden og bevidsthed om lån og finansiering (2007/2288(INI)).

Iliana Malinova Iotova, ordfører. – (BG) Hr. formand! Betænkningen om oplysning om finansierings spørgsmål, som vi skal stemme om på plenum i morgen, er vigtigere end nogensinde. Det er klart, at den finanskrisen, vi står over for, kan undgås, hvis forbrugerne er velinformede om den risiko, som forskellige kredittyper medfører. Vi kan helt sikkert sige, at hvis vi tidligere havde koncentreret os mere om oplysning af befolkningen om finansiering, ville vi ikke stå i den nuværende situation, eller at krisen i det mindste ikke ville have antaget de nuværende proportioner. Af hensyn til fremtiden skal vi sørge for, at vores børn får mulighed for at lære og håndtere kreditkort og lån ordentligt overalt i Europa. Vi skal koncentrere os om realkreditlån til studerende samt pensions- og investeringsfonde. Disse finansielle produkter påvirker i høj grad forbrugernes liv, og derfor er vi nødt til at tage hensyn til dem. Vi må ikke glemme, at et stigende antal unge havner i dyb gæld, uden at de aner, hvilke følger det vil få for deres liv.

Vi har brugt mange måneder på et meget tæt samarbejde om betænkningen. Vi havde en meget interessant offentlig diskussion med repræsentanter for europæiske banker og finansinstitutioner, lige inden krisen brød løs. Allerede da var problemerne ved at være helt tydelige, og der blev slået alarm. På den anden side kunne vi se erfaringerne og den gode praksis med oplysning om finansiering i lande, der har traditioner på dette område, og som konstant arbejder på at forbedre sig – Det Forenede Kongerige, Frankrig, Tyskland m.fl., og vi hørte holdningerne hos dem, der er ved at tage deres første skridt på dette område. Jeg glæder mig over resultaterne af afstemningen om betænkningen i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og over Kommissionens beslutning om det nødvendige budget for at yde bistand til projektet.

Vi har også modtaget mange opmuntrende reaktioner på initiativbetænkningen fra førende finansinstitutioner. Jeg mener, at vi har nået en kompromisløsning, der tilfredsstiller alle politiske grupper, og derfor håber jeg, at morgendagens afstemning om betænkningen bliver vellykket. Vi kan kun klare den nuværende finanskrisen ved en fælles indsats, og derfor er vi nødt til at forene os og arbejde sammen om dette fælles initiativ. Tiden

er inde til at handle og sikre, at de europæiske forbrugere har den viden, de behøver, om forbrugercredit og andre former for kreditter, så en sådan finansiel katastrofe ikke gentager sig. For at opnå dette er det fantastisk vigtigt, at medlemsstaterne gennemfører de vedtagne foranstaltninger og har et tæt samarbejde. Og endelig vil jeg gerne takke medlemmerne af Kommissionen for deres bistand til mig.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette er en meget relevant betænkning. Den fokuserer på mange af de udfordringer, som de europæiske forbrugere står over for i den nuværende finanskrisen. Derfor vil jeg gerne takke fru Iotova mange gange for hendes enestående arbejde.

Kommissionen anerkendte betydningen af finansiel oplysning for det indre markedes korrekte funktion i vores meddelelse, som blev vedtaget i december sidste år. Forbrugerne skal helt klart have mulighed for at træffe ansvarlige beslutninger om deres personlige finanser, og kun på denne måde vil de kunne høste de konkrete fordele ved den finansielle integration i EU.

Uddannelse er medlemsstaternes kompetenceområde. Kommissionens rolle i denne henseende er især at yde støtte, men den er ikke desto mindre vigtig.

Det nationale niveau er det mest hensigtsmæssige til at udbyde informationsprogrammer for forbrugerne, og det er også det mest effektive, også rent økonomisk. Medlemsstaterne har en nøglerolle, bl.a. fordi de skal vedtage nationale strategier for finansiel oplysning baseret på et offentligt/privat partnerskab.

Vi mener, at det er Kommissionens rolle at fremme den finansielle oplysning på EU-plan og påvise fordele, koordinere indsatsen og demonstrere bedste praksis.

I denne forbindelse har vi gennemført adskillige praktiske initiativer og nedsat ekspertgruppen om finansiel oplysning, der holdt sit første møde i oktober, som var viet diskussioner om de nationale strategier for finansiel oplysning.

Vi er også kommet videre med udviklingen af Dolcetta-onlineværktøjer til lærere for at gøre det lettere for dem at indarbejde finansielle emner i de eksisterende læseplaner. Vi offentliggør snart den europæiske database om finansiel oplysning, et elektronisk bibliotek med ordninger, der leveres af forskellige typer af udbydere. Endelig deltager Kommissionen regelmæssigt i udvalgte begivenheder for at skabe synlighed om finansiel oplysning.

Vi er helt enige i den generelle tendens i denne betænkning fra Parlamentet og i flertallet af forslagene i betænkningen. Det allervigtigste spørgsmål er uddannelse af børn og unge, og Kommissionen deler Parlamentets overbevisning om, at der skal undervises i finansiel viden i skolerne.

Vi er parate og villige til at bistå medlemsstaterne med udviklingen af deres grunduddannelsesprogrammer inden for den personlige økonomi, og noget tilsvarende gælder for tanken om at give Kommissionen til opgave gennemføre EU-relaterede informations- og mediekampagner om finansiel oplysning. Sådanne bevidstgørelseskampagner bør skræddersys til modtagernes specifikke behov og er mest effektive, når de gennemføres på nationalt eller endda lokalt niveau. Også her er vi klar til at være behjælpelige.

Jeg vil gerne slutte med at takke Parlamentet for dets store indsats i denne sag og ser frem til at videreføre dialogen mellem Parlamentet og Kommissionen om det vigtige spørgsmål om finansiel forbrugeroplysning.

Formanden. – Punktet er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ukendskab til lovgivningen fritager os ikke fra dens konsekvenser, på samme måde som ukendskab til finansielle mekanismer ikke fritager os for at lide tab.

Finansinstitutioner, banker og forsikringsselskaber havde og har stadig pligt til at give forbrugere "brugervejledning" om finansielle instrumenter, så de kan træffe beslutninger på et velinformeret grundlag. Derfor mener jeg, at behovet for, at statslige og ikkestatslige institutioner uddanner Europas borgere i finansielle anliggender samt bank- og forsikringsspørgsmål, er en god løsning for dem, der virkelig ønsker dette. Men at informere de borgere, der benytter disse instrumenter, skal være en pligt, der påhviler leverandørerne af tjenesteydelserne på dette område. Jeg mener, at Kommissionen og medlemsstaterne har pligt til at advare og informere Europas borgere om bestemte produkters og tjenesters skadelige karakter og regulere det europæiske marked, så disse skadelige produkter eller tjenester ikke kommer på markedet.

Jeg vil gerne slutte med at lykønske ordføreren, fru Iotova, og vores kolleger fra Udvalget om International Handel og Økonomi- og Valutaudvalget for deres effektive arbejde med dette beslutningsforslag.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Krisen med risikable realkreditlån har bekræftet, at EU-borgernes finansielle bevidsthed er ringe. Forbrugerne er ikke tilstrækkelig fortrolige med risikoen for konkurs og uforholdsmæssig stor gæld. Information om finansielle produkter fra finansielle institutioner, især gennem annoncer, er svær at forstå og undertiden forvirrende. De giver ikke forbrugerne tilstrækkelig mange oplysninger, før de skal underskrive aftaler.

Opgaven med at informere forbrugerne om finansiering og lån bør starte i skolen, hvor morgendagens forbrugere skal gøres fortrolige med produkterne inden for banksektoren. Der skal lægges særlig vægt på programmer for unge, pensionister og sårbare grupper.

Jeg mener helt sikkert, at Kommissionen bør oprette en budgetkonto til finansielle oplysningssprogrammer på EU-niveau, som kan samle alle de relevante instanser såsom staten, ikkestatslige organisationer, forbrugerorganisationer og finansielle institutioner.

Jeg vil især gerne understrege forbrugerorganisationernes rolle på fællesskabsniveau og ligeledes på nationalt plan, fordi disse har det bedste kendskab til målgrupperne inden for oplysningsprogrammer. Mange medlemsstater afsætter ikke tilstrækkelig finansiering på deres budgetter til forbrugerbeskyttelsespolitikker og er ikke opmærksomme på og yder ikke økonomisk støtte til aktiviteterne i forbrugerorganisationer.

Det er kun få forbrugere, som har råd til personlige finansrådgivere, og derfor mener jeg helt sikkert, at forbrugerne bør have uafhængig rådgivning om ordentlige uddannelseskurser via EU-baserede oplysningsprogrammer og inden for rammerne af forbrugerorganisationer.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne lykønske fru Iotova med hendes betænkning. Jeg anser finansiell oplysning for at være et meget vigtigt tema. I Rumænien står vi øjeblikket med det problem, at folk ikke længere kan betale deres gæld, fordi de har optaget lån fra forskellige banker. De er ikke blot blevet dårligt rådgivet om konsekvenserne af disse lån, de har heller ikke fået nogen form for finansielle oplysninger, der kunne hjælpe dem med at afgøre, hvilken finansiell ydelse der passer dem bedst.

Vi må ikke blande finansiell oplysning sammen med oplysninger til forbrugerne. Finansielle oplysningsprogrammer skal udformes under hensyntagen til aldersgrupperne og behovene hos de forskellige befolkningsgrupper.

Jeg håber, at Dolceta-tjenesten hurtigst mulig bliver oversat til rumænsk og bulgarsk, så borgere fra alle medlemsstater kan få gavn af den.

26. Scoreboard for forbrugermarkederne (kortfattet forelæggelse)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0392/2008) af Anna Hedh for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om resultattavlen for forbrugermarkederne (2008/2057(INI)).

Anna Hedh, ordfører. – (SV) Hr. formand! Det indre marked er en ekstremt vigtig del af det europæiske samarbejde, men for mange forbrugere er det kun et vagt begreb. Uanset hvor meget vi anerkender dets betydning, regler og bestemmelser, er vi alle forbrugere og påvirkes alle af, hvordan det indre marked fungerer. Jeg har altid fastholdt, at hvis vi har tilfredse og tillidsfulde europæiske forbrugere, vil vi også have et indre marked, der fungerer effektivt og trives.

For at vinde denne tillid skal vi gøre det indre marked mere effektivt og lydhørt over for borgernes forventninger og problemer. Det betyder ikke nødvendigvis mere eller strengere lovgivning og regler fra EU's side. Information, uddannelse og selvregulering kan ofte være en mere hensigtsmæssig og mere effektiv løsning. Uanset hvor godt vi løser problemerne, skal målet altid være at sørge for, at vi sikrer forbrugernes rettigheder, så de kan træffe gode, velfunderede beslutninger. Dette er naturligvis også godt for selve markedet. Derfor hilser Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og jeg selv resultattavlen for forbrugermarkederne, som Kommissionen fremlagde på opfordring af udvalget, velkommen. Vi tror, at den kan blive et vigtigt værktøj for den fremtidige udvikling af forbrugerpolitikken.

Det indre marked består af omkring 500 mio. forbrugere og har store leverancer af varer og tjenester. Det er naturligvis umuligt at gennemgå alle aspekter af det indre marked detaljeret. Derfor er det vigtigt at sætte de analytiske ressourcer ind der, hvor der er størst behov for dem. Jeg er glad for, at Kommissionen har

fokuseret på de fem områder, nemlig klager, prisniveauer, tilfredshed, skift og sikkerhed. Disse fem hovedindikatorer er relevante og anvendelige, selv om der med tiden vil være behov for at videreudvikle og forbedre dem og måske også medtage nogle nye kategorier.

Jeg vil også gerne fremhæve betydningen af at øge bevidstheden om resultattavlen hos forbrugerne selv og den brede offentlighed. Derfor er det vigtigt, at den forfattes i et lettilgængeligt sprog. Desuden skal resultattavlen være synlig på relevante websteder.

Endelig vil jeg gerne sige, at det vil tage tid at udvikle resultattavlen, dels fordi vi har gjort meget forskellige fremskridt i de forskellige medlemsstater med hensyn til forbrugerpolitik og forbrugerbeskyttelse, men også fordi vi er forskellige, med forskellige kulturer og forskellige traditioner. Vi skal være tålmodige og give denne resultattavle for forbrugermarkederne tid.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke kommissær Kuneva og hendes sekretariat samt mit eget sekretariat for deres ekstremt konstruktive samarbejde.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Initiativet med resultattavlen kom til verden for mindre end et år siden, og i denne periode har Kommissionen sat stor pris på Parlamentets interesse og opbakning.

Resultattavlen har været genstand for mange diskussioner i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, og vi har lært meget af disse drøftelser og forslag. Mange tak for det, men en særlig tak til Anna Hedh for den fremragende betænkning.

Jeg vil kort opsummere, hvorfor denne resultattavle for forbrugermarkederne er vigtig for os alle. Hvis vi skal skabe resultater for forbrugerne, skal vi være mere lydhøre over for deres forventninger og vise bedre forståelse for de problemer, de står over for i deres hverdag. For at kunne gøre dette har vi brug for en informationsbase, der viser, hvordan markederne klarer sig i form af økonomiske og sociale resultater for forbrugerne, og hvordan forbrugerne opfører sig på markedet. En forsvarlig politisk beslutningsproces kræver præcise data, og vi deler fuldt ud Deres syn på dette.

Denne resultattavle indeholder oplysninger til at identificere markeder, der risikerer ikke at give gode resultater for forbrugerne og derfor kræver yderligere opmærksomhed. Det giver også mulighed for at registrere fremskridtene på detailmarkedet og bidrage til udarbejdelsen af benchmarks for forbrugermiljøet i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til overholdelse af forbrugerlovgivningen, håndhævelse, klagemuligheder og øgede rettigheder til forbrugerne. Vi deler Deres synspunkter om, hvilke indikatorer der skal medtages på denne resultattavle, og vi mener, at oprettelsen af en harmoniseret, EU-dækkende database over forbrugerklager bliver et vigtigt skridt fremad. Den vil give os mulighed for at konstatere problemer på forbrugermarkederne på et tidligt tidspunkt og om nødvendigt træffe hensigtsmæssige forholdsregler.

Kommissionen tror på, at det er vigtigt at medtage prisoplysninger, eftersom priser er noget af det, forbrugerne især lægger vægt på. Det nuværende politiske og økonomiske klima styrker behovet for gode prisoplysninger yderligere. Vi skal sende et klart signal til vores forbrugere om, at vi holder øje med, hvordan priserne ligger på tværs af det indre marked. Kommissionen kan forsikre Dem om, at den er fuldt ud klar over, at dette er et kompliceret spørgsmål, og den vil naturligvis fortolke disse data grundigt og sørge for, at de indsættes i deres rette sammenhæng. Priserne kan variere på tværs af det indre marked af regulære økonomiske årsager, men også fordi markedet fungerer dårligt, og vores målsætning er at finde ud af, hvordan man kan kende forskel.

Vi deler fru Hedhs synspunkt om betydningen af et tæt samarbejde med medlemsstaterne. I år er Kommissionen begyndt at arbejde sammen med nationale politikere, statistikkontorer, retshåndhævende myndigheder og forbrugerorganisationer om at videreudvikle indikatorerne for resultattavlen, og vi vil fortsætte dette samarbejde i de kommende år. Fru Hedh har understreget, at vi skal gøre denne resultattavle mere tilgængelig for en bredere offentlighed, og at vi bør øge bevidstheden om det. Kommissionen accepterer dette punkt og vil intensivere indsatsen for at opnå dette. Jeg opfordrer Dem til at se resultaterne i den anden udgave af resultattavlen.

Endelig ønsker Kommissionen at tage følgende med fra fru Hedhs betænkning – selv om jeg kunne nævne mange andre punkter, hvis jeg havde mere tid: ønsket om flere kvalifikationsindikatorer som læsefærdigheder og kvalifikationer. Inden for rammerne af Eurostats reviderede europæiske sociale undersøgelsesprogram planlægger Kommissionen at gennemføre et modul vedrørende styrkelse af forbrugernes kompetence, hvorved den ønsker at måle forbrugernes færdigheder, forbrugeroplysning og bevidsthed om rettigheder samt selvbevidsthed. Dette vil give os mulighed for at tage et statistisk øjebliksbillede af Europas borgere i

deres egenskab af forbrugere. Vi ser det som hovedtemaet for det pilotprojekt, som Parlamentet foreslog for 2009. Jeg vil gerne slutte med igen at takke fru Hedh for hendes interesse og opbakning, ikke mindst økonomisk.

Formanden. – Punktet er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jeg glæder mig over Anna Hedhs betænkning om resultattavlen for forbrugermarkederne og dens formål med at gøre det indre marked mere følsomt over for borgernes forventninger og ønsker. Gennem de seneste 19 år af Bulgariens såkaldte demokratiske forvandling har vi fået vores andel af forskellige privatiseringsløsninger, der foreslås af de regerende myndigheder i Bulgarien. Et slående tilfælde er, at dømte tyve fra ČEZ Měření-elselskabet fik adgang til det bulgarske hjemmemarked. Folkene fra ČEZ, som vi hos ATAKA længe har identificeret som navnkundige gangstere, er blevet dømt i deres hjemland. 32 af deres medarbejdere er blevet anholdt for at afpresse kunder, som de beskyldte for at stjæle elektricitet. Men trepartskoalitionen i Bulgarien har naturligvis travlt med korruption og mente ikke, at dette var grund nok til at smide disse forbrydere ud, sådan som regeringerne i Canada og Ungarn gjorde, og derfor fortsætter ČEZ med at bestjæle og afpresse de bulgarske skatteydere med deres smarte små privatiseringsaftaler som påskud.

Jeg mener, at indførelsen af resultattavlen for forbrugermarkederne vil forbedre redskaberne til at holde styr på sektorer, som skal undersøges for svagheder og overtrædelser, og vil inddrage de nationale forbrugerbeskyttelsesmyndigheder i opretholdelsen af kvaliteten af de sociale tjenester samt bidrage til at genoprette forbrugernes tillid til det indre marked.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Europa-Parlamentets Udvalg om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse har den prioriterede målsætning at forbedre de europæiske forbrugeres stilling på det indre marked. Det opfordrer konstant Kommissionen og medlemsstaterne til at undersøge, hvad forbrugerne mener om det indre marked, og navnlig hvad de har brug for. Hovedforudsætningen for et effektivt og velfungerende indre marked er forbrugertillid.

Udvalget har erkendt fordelene ved en resultattavle for det indre marked, som er blevet anvendt siden 1997, og har bedt Kommissionen fremsætte et forslag til en resultattavle for forbrugermarkeder som et instrument til vurdering af markedet set ud fra et forbrugerperspektiv.

Klager, prisniveauer, tilfredshed, grænseflader og sikkerhed er de fem hovedindikatorer i resultattavlen. Udvalget er klar over, at eftersom dette bliver den første resultattavle nogensinde for forbrugermarkeder, vil nogle af disse indikatorer skulle erstattes med nye på et senere tidspunkt. Særlig indikatoren vedrørende prisniveauer er tvivlsom.

Jeg er enig med ordføreren, Anna Hedh, i, at der skal gøres reklame for resultattavlen gennem medierne, og at den skal lægges ud på de relevante websteder. Jeg ville foretrække, at Kommissionen ydede økonomisk støtte til en offentlig bevidstgørelseskampagne, der skal gennemføres af forbrugerorganisationerne. Takket være deres erfaring inden for forbrugerpolitik kender de den bedste metode til at få kontakt til forbrugere.

Jeg tror fuldt og fast på, at resultattavlen vil skulle fange forbrugeres interesse, hvis den skal blive et vigtigt instrument for den fremtidige udvikling af forbrugerpolitikken.

27. Bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer (kortfattet forelæggelse)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0418/2008) af Christian Ehler for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om støtte til hurtig demonstration af bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer (2008/2140(INI)).

Christian Ehler, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Som brandenburger vil jeg naturligvis især gerne sige velkommen til fru Hübner. Jeg vil gerne give en kort oversigt over Udvalget om Industri, Forskning og Energis betænkning om Kommissionens meddelelse om CO₂-opsamling og -deponering. Hvis vi skal nå EU's mål for energi og klimaændringer, er det klart, at en af de mest afgørende faktorer er en reduktion af CO₂-emissionerne, hvor kul som et fossilt brændstof spiller en vigtig rolle. På den anden side står vi i Europa i øjeblikket over for et dilemma. Vi har tre mål inden for miljø- og energipolitikken: Det første

er miljøbeskyttelse, det andet er forsyningssikkerhed, og det tredje er prisstabilitet, som går hånd i hånd med forsyningssikkerhed, som er særligt vigtig i økonomisk vanskelige tider som disse.

Det er klart for os alle i Europa, at kul er det eneste fossile brændsel, Europas eneste fossile energikilde, og at det derfor er af strategisk betydning for disse tre mål. Uden teknologi til CO₂-opsamling og -deponering, med andre ord uden ren kulteknologi, har dette brændstof ikke nogen fremtid. Kommissionens forslag om at støtte de stærkt tiltrængte demonstrationsprojekter hilses derfor velkommen af et flertal i udvalget. Kommissionen har fremsat et meget fornuftigt forslag. Vi skal – og flertallet i udvalget er enige i dette – så hurtigt som muligt skabe incitamentet til at anvende kulteknologi CO₂-opsamling og -deponering i industriel skala. Imidlertid mener et flertal i Parlamentet – og det har vi sagt ligeud – at økonomisk støtte til ren kulteknologi er en absolut nødvendighed for at nå Europas mål vedrørende energi og klimaændringer.

Forslaget fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi er derfor meget specifikt med finansiering fra det syvende rammeprogram for forskning og ligeledes fra fremrykkede emissionshandelstilladelser som støtte til opførelsen af mindst 12 demonstrationsanlæg. Disse anlæg skal kombinere forskellige teknologier med de forskellige oplagrings- og transportmuligheder, og de skal udbredes så bredt som muligt over hele Europa.

Vi er forsigtigt optimistiske og forventer at se de første tegn på bevægelse fra Kommissionens side i de igangværende trilogforhandlinger om direktiverne om CO₂-opsamling og -deponering og emissionshandelsordningen. Med den samme forsigtige optimisme anlægger vi den holdning, at vi skal forvalte inden for trilogforhandlingerne, ikke bare præcisere de fremtidige rammebetingelser for CO₂-opsamling og -deponering, men også skabe et solidt grundlag for finansiering af de vigtige foreløbige forsøgsanlæg.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Ehler mange gang for hans betænkning om Kommissionens meddelelse om støtte til hurtig demonstration af bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer. Vi sætter pris på den generelle opbakning i betænkningen til vores politiske mål og for anerkendelsen af den vigtige rolle, som CO₂-opsamling og -deponering kan spille for bekæmpelsen af klimaændringerne på verdensplan.

I betænkningen anerkender man også helt klart det påtrængende behov for, at op til 12 demonstrationsprojekter i fuld skala kan gøre CO₂-opsamling og -deponering kommercielt levedygtig i 2020. Vores meddelelse skal ses som en del af en omfattende og samlet klima- og energipakke, der omfatter direktivet om CO₂-opsamling og -deponering, som indeholder de juridiske rammer for tilladelse til anvendelse af CO₂-opsamlings- og -deponeringsteknologier i Europa, emissionshandelssystemet, der skaber de økonomiske og kommercielle rammer for CO₂-opsamling og -deponering, og Kommissionens forslag om, at medlemsstaterne skal øremærke 20 % af auktionsindtægterne til investering i teknologier med lav kulstofudledning såsom CO₂-opsamling og -deponering. Uanset hvad den endelige beslutning bliver, vil auktionsindtægterne blive en af de vigtigste finansieringskilder til demonstrationsprojekter for CO₂-opsamling og -deponering.

Endelig foreslår vi også i vores meddelelse, at der oprettes en europæisk koordinationsstruktur i 2009 til støtte af demonstrationsprojekter inden for CO₂-opsamling og -deponering gennem videndeling, fælles kommunikationsaktiviteter og andre fælles foranstaltninger.

Jeg sætter pris på Deres generelle støtte til klima- og energipakken og navnlig til meddelelsen. Imidlertid hedder det også i betænkningen, at Kommissionens indsats måske ikke er tilstrækkelig til at nå det mål, som Rådet har opstillet med op til 12 demonstrationsprojekter. Jeg forstår denne bekymring.

Med hensyn til finansieringsspørgsmålet er der blevet vedtaget et ændringsforslag til forslaget om emissionshandelsordningen i Miljøudvalget, hvor det hedder, at der skal bruges 500 mio. EUR i tilladelser fra reserven for nye markedsdeltagere til finansiering af demonstrationsprojekter for CO₂-opsamling og -deponering.

Kommissionen har sendt en politisk udtalelse til Parlamentet for at bidrage til at skabe enighed i Rådet om tilstrækkelig finansiering til teknologier med lav kulstofudledning.

I betænkningen tages der også to andre spørgsmål op, som Kommissionen ikke er helt enig i på nuværende tidspunkt. For det første opfordrer man i betænkningen Kommissionen til at fremlægge en detaljeret vurdering af omkostningerne og andelen af privat og offentlig finansiering for hvert af de 12 demonstrationsanlæg. Lad mig i denne forbindelse sige, at demonstrationsprojekterne først vil blive udvalgt, når der er afholdt

udvælgelseskonkurrencer på enten europæisk niveau eller på medlemsstatsniveau. Omkostningsvurderingerne er undervejs i øjeblikket, men der kan kun blive tale om overordnede omkostningsvurderinger, da de enkelte projekter er enestående.

For det andet foreslår man også at bruge ressourcer fra finansieringsfaciliteten for risikodeling som støtte til CO₂-opsamling og -deponering. Eftersom ressourcerne her er forpligtet fuldt ud, vil enhver ændring kræve ændringer af det syvende rammeprogram.

Så jeg vil gerne slutte med at takke Dem for det fremragende arbejde med betænkningen, og jeg håber også, at Parlamentet vil fastholde den overordnede retning og målsætningerne i betænkningen ved afstemningen.

Formanden. – Punktet er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Gierek (PSE), skriftlig. – (PL) Et af EU's mål er en ambitiøs klimabeskyttelsesplan frem til 2020, kendt under betegnelsen 3 x 20-målet. Instrumenterne for dens gennemførelse omfatter indførelse af auktioner i emissionshandelsordningen og af CO₂-opsamlings- og -deponeringsteknologier efter 2015. Emissionsgrænsen på 500 g CO₂/kWh, der indføres efter 2015, er imidlertid teknisk umulig at nå, selv for moderne kulfyrede kraftværker. Det vil derfor udgøre en slags moratorium for opførelsen af kulfyrede kraftværker og dermed skade energiforsyningssikkerheden.

CO₂-opsamlings og -deponeringsteknologier kan også bruges i industrier, der genererer store CO₂-strømme som et affaldsprodukt, f.eks. smeltning af råjern. Derfor skal de medlemsstater, der er mest afhængige af kul, allerede nu begynde at opføre demonstrationsanlæg for at indhøste relevante erfaringer. Dette vil kræve øjeblikkelig økonomisk støtte, eftersom midler, der genereres gennem emissionshandel efter 2013, vil komme for sent. I Polen bør vi nu opføre to til tre sådanne anlæg, der anvender forskellige CO₂-opsamlings- og -deponeringsteknologier. Det, jeg tænker på, er moderne stenkuls- eller brunkulsfyrede kraftværker, der benytter forskellige metoder til CO₂-oplagring i porøse geologiske formationer eller underjordiske reservoirer.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Spørgsmålet om CO₂-opsamling og -oplagring er i dag en nødvendig del af diskussionerne om klimaændringer. Vi taler om en meget lovende kulteknologi, som dog stadig skal vise sit færd for samfundet. Dens fremtidige anvendelse kan fungere som en slags realistisk kompromis mellem den uundgåelige brug af fossile brændstoffer og målene for klimabeskyttelsen.

Da CO₂-opsamling kræver store, langsigtede investeringer, er det afgørende for EU at indføre nogle sammenhængende, stabile retlige rammer. Jeg synes, at klimapakken som ændret af Parlamentet peger i den helt rigtige retning i den henseende.

Det er prisværdigt, at der i den relevante betænkning fra Parlamentet stilles forslag om at udstede gratis emissionskvoter til 10-12 forsøgsanlæg i stedet for at give dem direkte økonomisk støtte. For mig er det af afgørende betydning, at kraftværker med ret til gratis kvoter udpeges af Kommissionen i henhold til princippet om regional ligevægt. Jeg er enig med ordføreren i, at vi for at fremme ny teknologi, skal yde omfattende støtte til kilder til ny forskning og udvikling, både i medlemsstaterne og på EU-plan.

EU-støtte kan ikke træde i stedet for den private sektors indsats. Hvis CO₂-opsamling og -oplagring virkelig er en bæredygtig løsning, vil nogle selskaber være rede til at påtage sig en aktiv rolle og foretage de nødvendige investeringer. Desuden er det vigtigt at bemærke, at støtte til CO₂-oplagring ikke bør ske på bekostning af midlerne til bæredygtige energikilder. Den kulteknologi, vi drøfter her i dag, er ganske vist gennemførlig, men på ingen måde den eneste metode til begrænsning af klimaændringernes virkninger.

28. Dagsorden for næste møde: se protokollen

29. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.00)